

NICHOLAS
SPARKS

REFUGIUL

**NICHOLAS
SPARKS**

REFUGIUL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS
Refugiul / Nicholas Sparks; trad.: Mihaela Buruiană.
Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-392-7

I. Buruiană, Mihaela (trad.)

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
Safe Haven
©Nicholas Sparks, 2010

Traducere din limba engleză
MIHAELA BURUIANĂ

© Editura RAO, 2012

2013

ISBN 978-606-609-392-7

În memoria lui Paul și a lui Adrienne Cote.
Minunata mea familie. Deja mi-e dor de voi.

O briză dinspre Atlantic îi învolbură părul lui Katie în timp ce se strecura printre mese ținând trei farfurii în mâna stângă și încă una în mâna dreaptă. Purta jeanși și un tricou pe care scria *Ivan's: încercați peștele nostru, mai ales halibutul*. Duse farfuriile la o masă ocupată de patru bărbați îmbrăcați în tricouri polo. Cel aflat mai aproape de ea o privi drept în ochi și-i zâmbi. Deși încerca doar să pară un tip prietenos, ea știa că nu-și lua ochii de la ea nici când se îndepărta. Aflase de la Melody că bărbații veniseră de la Wilmington și erau în căutare de locuri de filmare.

Înainte de a se întoarce la bar, luă de pe masă o carafă cu ceai îndulcit și le umplu ceștile. Aruncă o privire pe geam. Era sfârșitul lui aprilie, temperatura aproape ideală, iar cerul senin. În spatele ei, Canalul Intercostal avea suprafața liniștită în ciuda brizei și părea să oglindească seninul cerului. Câțiva pescăruși stăteau cocoțați pe parapet, gata să se repeadă sub mese în cazul în care cineva scăpa o bucătică de mâncare.

Ivan Smith, proprietarul, îi ura. Le zicea șobolani cu aripi și deja patrolase de două ori pe lângă parapet, încercând să-i sperie cu o pompă de desfundat chiuveta. Melody întrebă discret ce utilizare primise pompa, lucru care o îngrijora mai mult decât soarta pescărușilor. Katie nu răspunse nimic.

Puse din nou de ceai și se apucă să șteargă teigheaua. O clipă mai târziu, simți că o bate cineva pe umăr. Când se întoarse, o văzu pe fiica lui Ivan, Eileen. Tânăra drăguță de nouăsprezece ani, cu părul prins în coadă de cal, lucra cu jumătate de normă la restaurant ca hostesă.

— Katie, poți să mai preiei o masă?

Katie trecu în revistă mesele de care se ocupa, calculându-și ritmul în minte.

— Sigur, confirmă ea cu o mișcare a capului.

Eileen coborî treptele. De la mesele din apropiere, Katie auzea frânturi de conversații — oamenii vorbeau despre prieteni sau familie, despre vreme sau pescuit. Apoi, la o masă din colț, văzu doi oameni care-și închideau meniurile. Se grăbi și luă comanda, dar nu întârzie pentru a face conversație, așa cum proceda Melody. Nu se pricepea la conversație, dar era eficientă și politicoasă, iar pe clienți nu părea să-i deranjeze lipsa ei de volubilitate.

Lucra la restaurant de la începutul lui martie. Ivan o angajase într-o după-amiază însorită, dar rece, cu cer turcoaz. Când auzise că putea să înceapă lucrul în luna următoare, Katie făcuse eforturi supraomenești să nu plângă în fața lui. Abia pe drumul spre casă, la lăsarea serii, izbucnise în plâns. Rămăsese fără niciun ban și nu mâncase de două zile.

Umplu din nou paharele cu apă și ceai și se îndreptă spre bucătărie. Ricky, unul dintre bucătari, îi făcu cu ochiul ca de obicei. Cu două zile în urmă îi dăduse întâlnire, dar ea îi spusese că nu vrea să iasă cu nimeni de la restaurant. Rămăsese cu sentimentul că o să mai încerce, dar spera să se înșele.

— Nu cred că o să se domolească agitația azi, comentă Ricky. Era blond și deșirat, poate mai tânăr decât ea cu un an sau doi, și încă locuia cu părinții. De câte ori ni se pare că reușim să mai recuperăm din timp, iar se aglomerează.

— E o zi frumoasă.

— Dar de ce sunt oamenii aici? Într-o zi ca asta ar trebui să fie la plajă sau la pescuit. Ceea ce o să fac eu când termin aici.

— E o idee bună.

— Pot să te duc cu mașina acasă mai târziu?

Se oferea să o conducă cel puțin de două ori pe săptămână.

— Mulțumesc, dar nu. Nu locuiesc așa departe.

— Nu-i nicio problemă, insistă el. Mi-ar face plăcere.

— Mersul pe jos îmi prinde bine.

Îi dădu o notă de comandă, iar Ricky o puse la rând, apoi îi indică de unde să-și ia una dintre comenzi. Katie duse farfuriile la una dintre mesele alocate ei.

Ivan's era un restaurant deschis de aproape treizeci de ani, bine-cunoscut pe plan local. De când lucra acolo, Katie ajunsese să recunoască clienții obișnuiți și, când mergea prin restaurant, privirea îi trecea peste ei, oprindu-se asupra oamenilor pe care nu-i mai văzuse. Cupluri care flirtau, altele care se ignorau reciproc. Familii. Nimeni nu părea nelalocul lui și nimeni nu venise să întrebe de ea, dar mai erau momente când mâinile începeau să-i tremure și încă dormea cu lumina aprinsă.

Părul ei scurt era castaniu. Îl vopsea în chiuvea din bucătărie, în căsuța pe care o închiriasse. Nu se machia și știa că fața ei avea să prindă un pic de culoare, poate prea multă. Își dorea să cumpere cremă de protecție solară, dar după plata chiriei și a utilităților pentru căsuță, nu-i rămânea prea mult pentru alte cheltuieli. Chiar și crema de protecție solară reprezenta un lux. Era mulțumită de slujba de la Ivan's, dar mâncarea era ieftină, ceea ce însemna că nu primea cine știe ce bacșiș. Se hrănea mai mult cu orez și fasole, paste și terci de ovăz, dar nu luase în greutate în ultimele patru luni. Își simțea coastele pe sub cămașă și, până în urmă cu câteva săptămâni, avusese la ochi cearcăne negre de care nu credea că mai scapă vreodată.

— Cred că tipii ăia se uită la tine, spuse Melody, făcând semn spre masa cu cei patru bărbați de la studioul de film. Mai ales ăla șaten, cel mai drăguț.

— Ah, spuse Katie.

Puse iarăși de cafea. Tot ce-i spunea lui Melody ajungea sigur și la urechile altora, așa că se obișnuise să vorbească foarte puțin cu ea.

— Ce, nu crezi că-i drăguț?

— Nu prea am observat.

— Cum să nu observi când un tip e drăguț? zise Melody, uitându-se la ea de parcă nu-i venea să creadă.

— Nu știu, răspuse Katie.

Ca și Ricky, Melody avea în jur de douăzeci și cinci de ani, fiind cu vreo doi ani mai tânără decât Katie. Era vioaie, cu părul roșcat și ochii verzi, și ieșea cu un tip numit Steve, care făcea livrări pentru magazinul cu produse casnice, situat în partea cealaltă a orașului. Asemenea celorlalți din restaurant, crescuse în Southport, pe care-l descria ca fiind un paradis pentru copii, familii și vârstnici, dar cel mai jalnic loc din lume pentru oamenii singuri. Cel puțin o dată pe săptămână, îi spunea lui Katie că intenționează să se mute la Wilmington, care are baruri și cluburi și mult mai multe magazine. Părea să știe totul despre toți. Uneori Katie se gândea că bârfa era principala ocupație a lui Melody.

— Am auzit că Ricky ți-a dat întâlnire, spuse ea schimbând subiectul, dar l-ai refuzat.

— Nu-mi place să ies cu colegii de serviciu, răspuse Katie, prefăcându-se absorbită de aranjatul tăvilor cu tacâmuri.

— Am putea să ieșim toți patru la întâlnire. Ricky și Steve se duc împreună la pescuit.

Katie se întrebă dacă Ricky o rugase pe Melody să lanseze invitație sau ideea îi aparținea. Poate amândouă. Seara, după ce se închidea restaurantul, majoritatea angajaților mai rămâneau un pic de vorbă la un pahar de bere. În afară de Katie, toți lucrau la restaurantul lui Ivan de ani întregi.

— Nu cred că e o idee bună, obiectă Katie.

— De ce nu?

— Am avut odată o experiență neplăcută, o lămuri Katie. Adică am ieșit cu un tip de la muncă. Și de atunci mi-am stabilit ca regulă să nu mai fac asta.

Melody își dădu ochii peste cap, apoi se grăbi să ajungă la una dintre mesele ei. Katie aduse două note de plată și strânse farfuriile goale. Își vedea de munca ei, încercând să fie eficientă și să nu sară în ochi. Își ținea capul în jos și se asigura că teigheaua era curată ca lacrima. Parcă ziua trecea mai repede așa. Nu flirtă cu tipul de la studioul de film, iar acesta plecă fără să arunce vreo privire în urmă.

Katie lucrează și în tura de prânz, și în cea de seară. La amurg, îi plăcea să privească cerul care devenea din albastru gri, apoi portocaliu și galben la marginea de vest a lumii. La apus, apa scânteia și bărcile cu pânze se legănau în bătaia brizei, iar acele pinilor luceau enigmatic. Imediat ce soarele cobora sub linia orizontului, Ivan deschidea radiatoarele cu propan, iar bobinele începeau să lumineze ca bostanii de Halloween. Fața lui Katie era puțin arsă de soare, iar valurile de căldură răspândite de radiatoare îi înțepau pielea.

Seara, Abby și Big Dave îi înlocuiau pe Melody și pe Ricky. Abby era în ultimul an de liceu și chicotea mult, iar Big Dave gătea pentru cina de la Ivan's de aproape douăzeci de ani. Era căsătorit, avea doi copii și un tatuaj cu un scorpion pe antebrațul drept. Cântărea cam 135 de kilograme și, când lucra în bucătărie, fața-i lucea de transpirație. Punea porecle tuturor, de pildă, pe ea o numea Katie Kat.

Nebunia de la cină ținea până pe la ora nouă. Când agitația se mai domoli, Katie curăță pentru ultima dată teigheaua, îl ajută pe băiatul care debarasa mesele să ducă farfuriile la spălat, în timp ce ultimii oameni de la mesele ei terminau de mâncat. La una dintre ele era un cuplu de tineri, iar ea le văzuse inelele de pe deget când se țineau de mână peste masă. Erau atrăgători și fericiți, și Katie avu senzația de déjà-vu.

Fusese și ea ca ei odată, demult, pentru o clipă doar. Sau așa crezuse, fiindcă apoi aflase că acea clipă fusese doar o iluzie. Katie se întoarse cu spatele la cuplul fericit, dorind să-și poată șterge din minte amintirile pentru totdeauna și să nu mai încerce vreodată acel sentiment.

În dimineața următoare, Katie ieși pe verandă cu o ceașcă de cafea în mână. Se sprijini de balustradă, dușumeaua scârțâind sub tălpile ei goale. Printre buruienile care năpădiseră un fost strat de flori, răsăriseră lăcrămioare. Katie ridică ceașca și luă o înghițitură, savurând aroma.

Îi plăcea aici. Southport era diferit de Boston, Philadelphia sau Atlantic City, cu traficul zgomotos, cu diverse mirosuri în aer și oameni grăbiți pe trotuare, și era prima dată în viață când avea un loc al ei. Căsuța, deși modestă, devenise căminul ei și, spre mulțumirea ei, se afla departe de restul lumii. Era una din cele două construcții identice, foste cabane de vânatoare, aflate la capătul unei alei de pietriș și la marginea unei păduri de stejari și pini, care se întindea spre coastă. Camera de zi și bucătăria erau mici, iar dormitorul nu avea toaletă, dar căsuța cu pereți din lemn era mobilată, având chiar balansoare pe verandă, iar chiria se reducea la o sumă derizorie. Casa, încă în picioare, era prăfuită după atâția ani în care fusese lăsată în paragină, iar proprietarul se oferise să cumpere tot ce era necesar în cazul în care Katie dorea s-o renoveze. De când se mutase, își petrecuse o mare parte din timpul liber în patru labe sau cocoțată pe scaune ocupându-se de casă. Frecase baia până strălucea de curățenie. Spălase tavanul cu o cârpă umedă. Ștersese ferestrele cu oțet și stătuse ore în șir pe coate și în genunchi, încercând din răspuțeri să îndepărteze rugina și murdăria de pe linoleumul din bucătărie. Umpluse găurile din pereți cu chit și apoi dăduse cu șmirghel pe deasupra șlefuid în întreaga suprafață. Văruise pereții din bucătărie cu un galben vesel, iar dulapurile le vopsise cu alb lucios. Dormitorul ei era acum bleu, salonul bej, iar cu o săptămână în urmă pusese o cuvertură nouă pe canapea, schimbându-i complet aspectul.

Acum că în căsuță domnea ordinea, îi plăcea să stea pe verandă după-amiaza și să citească din cărțile împrumutate de la bibliotecă. Nu dispunea de televizor, radio, telefon mobil sau cuptor cu microunde, nu avea nici măcar mașină, și toată averea ei încăpea într-o singură geantă. Își tăiasse părul blond și lung, avea douăzeci și șapte de ani și-i lipsea un prieten adevărat. Se mutase aici aproape fără nimic, iar după câteva luni bune încă avea puține lucruri. Economisea jumătate din bacșișuri și în fiecare seară împătura bancnotele într-o cutie de cafea pe care o ascundea în spațiul gol de sub verandă. Păstra banii pentru urgențe și mai bine se înfometa decât să se atingă de ei. Simplul fapt că-i știa acolo o ajuta să răsuflă ușurată, pentru că trecutul o urmărea mereu și se putea întoarce oricând. Colinda toată lumea căutând-o, iar ea știa că devenea tot mai dornic de răzbunare cu fiecare zi ce trecea.

— Bună dimineața, se auzi o voce, întrerupându-i gândurile. Tu trebuie să fii Katie.

Se întoarse și, pe veranda coșcovită a căsuței vecine, văzu o femeie cu părul șaten, lung și răsfirat, care îi făcea cu mâna. Părea să aibă treizeci și ceva de ani, purta jeanși și o cămașă încheiată până sus, cu mâneci suflecate până la cot. Pe cap, printre cârlionții încurcați, avea o pereche de ochelari de soare. Ținea în mâini un covoraș și părea că ezită dacă să-l scuture sau nu, dar îl aruncă și porni spre Katie. Se mișca cu energia și ușurința cuiva care făcea sport zilnic.

— Irv Benson mi-a spus că vom fi vecine.

„Proprietarul”, se gândi Katie.

— Nu știam că se mută cineva.

— Cred că nici el nu știa. Aproape că a căzut de pe scaun când i-am zis că închiriez casa.

Între timp, ajunse pe veranda lui Katie și îi întinse mâna. Prietenii îmi spun Jo, continuă ea.

— Bună! răspunse Katie, strângându-i mâna.

— Îți vine să crezi ce vreme e? Superbă, nu-i așa?

— E o dimineață frumoasă, încuviință Katie, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

Când te-ai mutat?

— Ieri după-amiază. Și apoi, bucuria de pe lume, mi-am petrecut toată noaptea strănutând. Cred că Benson a adunat tot praful posibil și l-a depozitat la mine. N-ai crede ce e înăuntru.

Katie arată spre ușă.

— Și la mine era la fel.

— Nu se vede. Scuze, dar nu m-am putut abține să nu trag cu ochiul prin ferestrele tale când eram în bucătărie. La tine e luminos și vesel. Eu, în schimb, am închiriat o pivniță prăfuită și plină de păianjeni.

— Domnul Benson m-a lăsat să văruiesc.

— Sunt sigură. Cât timp nu trebuie s-o facă el, nu mă îndoiesc că și pe mine m-ar lăsa domnul Benson să văruiesc. Eu mă aleg cu munca, iar el o să aibă un loc curat și frumos. Zâmbi ironic. De cât timp locuiești aici?

Katie își încrucișă brațele, simțind cum soarele dimineții începea să-i încălzească fața.

— De aproape două luni.

— Nu sunt sigură că rezist așa mult. Dacă mai strănut ca azi-noapte, probabil o să-mi cadă capul mai repede de-atât. Își scoase ochelarii și începu să șteargă lentilele cu cămașa. Îți place Southport? E o altă lume, nu crezi?

— Cum adică?

— Nu pari să fii de pe aici. Mai degrabă de undeva din nord?

După o clipă, Katie încuviință.

— Bănuiam eu, continuă Jo. Și îți trebuie ceva timp să te obișnuiești cu bătrânul Southport. Adică mereu mi-a plăcut, dar sunt subiectivă când e vorba despre orașele mici.

— Ești din partea locului?

— Am crescut aici, am plecat și până la urmă m-am întors. Cea mai veche poveste din lume, nu-i așa? Și, în plus, nu găsești locuri prăfuite ca ăsta oriunde.

Katie zâmbi și, preț de câteva clipe, nimeni nu mai spuse nimic. Jo se mulțumea să stea în fața ei, așteptând ca ea să facă următoarea mutare. Katie sorbi din cafea, privind spre pădure, dar apoi își aminti să fie politicoasă.

— Nu vrei o ceașcă de cafea? Tocmai am făcut un ibric.

Jo își puse ochelarii la loc pe cap, înfigându-i în păr.

— Chiar speram să spui asta. Tare mi-ar plăcea o ceașcă de cafea. Toată bucătăria mea e încă în cutii, iar mașina e la reparat. Ai idee cum e să-ți începi ziua fără cofeină?

— Știu cum e.

— Ei bine, sunt cu adevărat dependentă de cofeină. Mai ales într-o zi în care trebuie să despachetez. Ți-am zis că urăsc să despachetez?

— Nu cred că mi-ai spus.

— E aproape cel mai nesuferit lucru din lume. Să încerci să-ți dai seama unde să le pui pe toate, să te lovești de lucrurile puse grămadă. Nu te speria, nu-s genul de vecină care să ceară ajutor. În schimb, cafeaua...

— Haide, o invită Katie înăuntru. Dar nu uita că majoritatea mobilei era deja aici.

După ce traversă bucătăria, Katie scoase o ceașcă din dulap și o umplu, apoi i-o dădu lui Jo.

— Îmi pare rău, nu am frișcă sau zahăr.

— Nu-i nevoie, spuse Jo, luând ceașca.

Suflă în cafea înainte să ia o înghițitură.

— Gata, e oficial. Începând de acum, ești cea mai bună prietenă din lume. E așa de bunăăăă!

— Cu plăcere, zise Katie.

— Benson spunea că lucrezi la restaurantul lui Ivan, așa e?

— Sunt chelneriță.

— Big Dave mai lucrează acolo?

Când Katie confirmă, Jo continuă.

— E acolo dinainte să fiu eu la liceu. Mai inventează porecle pentru toată lumea?

— Da, răspunse ea.

— Dar Melody? Mai vorbește despre cât de drăguți sunt clienții?

— În fiecare tură.

— Și Ricky? Se mai dă la chelnerițele noi?

Când Katie confirmă din nou, Jo râse.

— Locul ăla nu se schimbă niciodată.

— Ai lucrat acolo?

— Nu, dar e un oraș mic și restaurantul lui Ivan e cunoscut de toată lumea. În plus, cu cât o să locuiești mai mult aici, cu atât o să-ți dai seama că nu există secrete în locul ăsta. Toată lumea știe ce face toată lumea, iar unii, ca de exemplu... Melody... au ridicat bârfa la nivel de artă. Asta mă înnebunea înainte. Sigur, jumătate din locuitorii din Southport sunt așa. Nu prea ai ce face aici decât să bârfești.

— Dar te-ai întors.

Jo ridică din umeri.

— Mda, ce pot să zic? Poate-mi plac nebunii. Mai luă o gură de cafea și arată spre fereastră. Știi, cât am trăit aici nici măcar n-am știu de existența casuțelor ăstora.

— Proprietarul a zis că erau cabane de vânătoare. Făceau parte din domeniu înainte să le scoată la închiriat.

Jo dădu din cap.

— Nu-mi vine să cred că te-ai mutat tocmai aici.

— Și tu te-ai mutat tot aici, îi atrase atenția Katie.

— Da, dar singurul motiv pentru care am luat în considerație locul ăsta a fost că știam că nu o să fiu singura femeie care trăiește la capătul unui drum de pietriș la dracu-n praznic. E cam izolat.

„Și tocmai de asta am fost atât de fericită să închiriez aici”, se gândi Katie.

— Nu-i așa rău, m-am obișnuit deja.

— Sper să mă obișnuiesc și eu. Sufală în cafea să o răcească. Și de ce-ai venit în Southport? Sunt sigură că nu pentru perspectivele interesante de carieră de la Ivan's. Ai familie aici? Părinți? Frați sau surori?

— Nu, spuse Katie, nu am pe nimeni.

— Ai venit după vreun prieten?

— Nu.

— Deci pur și simplu... te-ai mutat aici?

— Da?

— De ce-ar face cineva așa ceva?

Katie nu răspunse. Erau aceleași întrebări pe care i le puseseră Ivan, Melody și Ricky. Știa că nu existau motive ascunse în spatele întrebărilor, era doar curiozitate firească, dar chiar și așa, niciodată nu prea știa ce altceva să spună decât adevărul.

— Pur și simplu voiam un loc de unde s-o iau de la capăt.

Jo mai luă o gură de cafea, părând că reflectează la răspunsul ei, dar spre surprinderea lui Katie, nu mai puse alte întrebări. Doar încuviință din cap.

— Înțeleg. Uneori să o iei de la capăt e tot ce ai nevoie. Și cred că e de admirat. Mulți nu au

curajul să facă așa ceva.

— Crezi?

— Știu, spuse ea. Și ce planuri ai azi? În timp ce eu mă plâng, despachetez și fac curățenie până mi se aspresc mâinile?

— Trebuie să lucrez mai târziu. Dar în afară de asta, nu prea multe. Am nevoie de niște lucruri de la magazin.

— Te duci la Fisher's sau în oraș?

— Mă duc aici, la Fisher's, spuse ea.

— L-ai văzut pe proprietar? Tipul cărunt?

— O dată sau de două ori, încuviință Katie.

Jo își termină cafeaua și puse ceașca în chiuvetă, apoi oftă.

— Gata, spuse ea fără prea mult entuziasm. Destul cu amânările. Dacă nu mă apuc acum, nu mai termin treaba în vecii vecilor. Urează-mi baftă.

— Baftă!

Jo îi făcu cu mâna.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Katie.

De la fereastra bucătăriei, Katie o văzu pe Jo scuturând covorașul pe care-l lăsase deoparte mai devreme. Părea destul de prietenoasă, dar Katie nu se simțea încă pregătită să aibă o vecină. Desigur, i-ar fi plăcut să primească vizite din când în când, dar se obișnuise să fie singură.

Pe de altă parte, știa că într-un oraș mic izolarea ei autoimpusă nu putea să dureze la nesfârșit. Trebuia să lucreze, să facă cumpărături și să meargă prin oraș. Unii dintre clienții de la restaurant o recunoșteau deja. În plus, îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu Jo, trebuia să recunoască asta. Cumva, simțea că Jo era mai mult decât arăta la prima vedere, că era... de încredere, chiar dacă nu putea să explice de ce simțea asta. Și ea era tot singură, ceea ce constituia clar un avantaj. Katie nici nu voia să-și imagineze cum ar fi reacționat dacă alături s-ar fi mutat un bărbat și se întrebă de ce nici măcar nu luase vreodată în calcul posibilitatea asta.

Spală ceștile de cafea și le așează înapoi în dulap. Acțiunea era atât de familiară – să pună la loc două cești după cafeaua de dimineață – și pentru o clipă se simți invadată de viața pe care o lăsase în urmă. Își împreună mâinile tremurânde și respiră adânc, liniștindu-se treptat. În urmă cu două luni, n-ar fi putut face asta; nici în urmă cu două săptămâni nu și-ar fi recăpătat calmul așa ușor. Deși era bucuroasă că aceste crize de anxietate nu o mai copleșeau, își dădea seama și că începea să se simtă în largul ei aici, ceea ce o speria. Pentru că, dacă se simțea în largul ei, putea să lase garda jos, iar asta nu trebuia să se întâmple niciodată.

Oricum, era recunoscătoare că ajunsese în Southport. Era un orașel cu clădiri vechi, ce număra câteva mii de locuitori, situat pe râul Cape Fear, chiar la gura acestuia de vărsare în Canalul Intercostal. Îi plăceau copacii umbroși și florile care creșteau în solul nisipos. Crengile copacilor erau acoperite de licheni, iar vițele de kuzu se cățarau pe trunchiurile uscate. Privise copiii care mergeau pe biciclete și se jucau cu mingea pe stradă și se minunase de cât de multe biserici erau, aproape câte una la fiecare colț de stradă. Seara se auzeau greierii și broaștele, iar ea se gândi iarăși că locul acesta i se păruse potrivit chiar de la început. I se păruse sigur, ca și cum ar fi chemat-o cumva, promițându-i s-o apere.

Katie își puse singura pereche de încălțăminte, niște pantofi de sport vechi. Dulapul deschis era gol, și nici în bucătărie nu mai rămăsese aproape nimic de mâncare, dar în timp ce ieșea din casă și se îndrepta spre magazin, își spuse: „Asta e casa mea”. Inspirând adânc mireasma

puternică de zambile și iarbă proaspăt cosită, știu că nu se mai simțise atât de fericită de ani de zile.

Părul îi albise de pe la douăzeci și ceva de ani, stârnind glumele nevinovate ale prietenilor săi. Nici nu fusese o schimbare lentă, cu câteva fire albe ici-colo și o încărunțire treptată, ci în ianuarie părul lui era negru, iar până în ianuarie anul următor abia dacă-i mai rămăsese vreun fir neîncărunțit. Cei doi frați mai mari ai lui scăpaseră, deși în ultimii câțiva ani căpătaseră și ei o nuanță argintie pe la tâmple. Nici mama, nici tatăl lui nu puteau să-i ofere o explicație. Din câte știau ei, Alex Wheatley reprezenta un caz singular pentru ambele părți ale familiei.

În mod ciudat, asta nu-l deranjase. Pe când era în armată, bănuise că înfățișarea lui îl ajutase să avanseze. Lucrase la Direcția de Urmărire Penală (CID), în Germania și Georgia, și timp de zece ani investigase infracțiuni militare, de la dezertarea soldaților la jafuri, abuzuri, violuri și chiar crime. Fusese promovată constant și se retrăsese din armată ca maior la treizeci și doi de ani.

După ce avansase și-și încheiase cariera în armată, se mutase la Southport, orașul natal al soției sale. Se căsătorise de curând, primul său copil urma să se nască și, deși primul lui gând fusese să-și caute de lucru în poliție, socrul său îi propusese să-i vândă afacerea familiei.

Era un magazin de țară după moda veche, cu lambriuri exterioare albe, obloane albastre, acoperiș înclinat deasupra verandei și o bancă în față, genul de magazin care își atinsese apogeul cu multă vreme în urmă și aproape dispăruse între timp. Locuința era la al doilea etaj. O magnolie imensă străjuia o parte a clădirii, iar în față se afla un stejar. Parcarea era asfaltă numai pe jumătate, restul rămânând acoperit cu pietriș, dar locul era foarte rar gol. Socrul lui își deschisese afacerea înainte de nașterea lui Carly, când de jur împrejur nu se vedea decât teren arabil. Dar bătrânul se mândrea cu faptul că înțelege oamenii și voia să aibă în magazin orice se întâmpla să aibă ei nevoie, motiv pentru care totul era un fel de haos organizat. Alex gândea la fel și păstrase magazinul lui cam tot așa. Pe cinci sau șase culoare se găseau articole alimentare și de igienă, vitrinele frigorifice din spate erau încărcate cu orice de la suc la apă, bere și vin și, ca în orice alt magazin universal, și aici existau rafturi cu chipsuri, dulciuri și genul de produse nesănătoase pe care oamenii le adaugă în coșul de cumpărături în timp ce stau lângă casa de marcat. Dar asemănarea se oprea aici. Magazinul oferea și echipament variat de pescuit, nadă proaspătă și, de asemenea, un grătar deservit de Roger Thompson, care lucrase înainte pe Wall Street și se mutase în Southport în căutarea unei vieți mai simple. Grătarul oferea burgeri, sendvișuri și hotdogi, precum și loc la masă. Erau DVD-uri de închiriat, diverse feluri de muniție, pelerine de ploaie și umbrele și o mică ofertă de romane de succes și clasice. Magazinul vindea bujii, curele de transmisie și canistre de benzină, iar Alex putea să facă duplicate după chei cu o mașinărie aflată în camera din spate. Avea trei pompe de benzină și încă o pompă pe chei pentru bărcile cu motor; doar de aici și din port se putea procura carburant pentru ambarcațiuni. Rânduri de murături cu mărar, alune fierte și coșuri cu legume proaspete îmbiau cumpărătorii lângă tejghea.

În mod surprinzător, nu era greu să faci inventarul. Unele articole se mutau cu regularitate, altele nu. Ca și socrul său, Alex simțea ce le trebuia oamenilor de îndată ce aceștia intrau în magazin. Întotdeauna observase și își amintise lucruri pe care alții nu le vedeau sau le uitau, o trăsătură care îl ajutase enorm în toți anii în care lucrase la CID. Iar acum își petrecea timpul etalând articolele în magazin, încercând să țină pasul cu gusturile în schimbare ale clienților săi.

Nu și-ar fi imaginat vreodată că o să ajungă să conducă un magazin, dar nu regreta hotărârea luată, fie și numai pentru noua ocupație îi permitea să-și supravegheze copiii. Josh era la școală, dar Kristen avea să înceapă abia în toamnă și deocamdată stătea cu el la magazin. Amenajase o zonă de joacă în spatele casei de marcat, unde fiica lui cea isteată și

vorbăreață părea să se simtă cel mai bine. Deși n-avea decât cinci ani, știa să lucreze cu casa de marcat și să dea rest, urcându-se pe un scăunel ca să ajungă la butoane. Lui Alex îi plăcea să vadă expresia de pe fețele străinilor când fetița începea să înregistreze vânzarea la casa de marcat.

Totuși, nu era o copilărie ideală pentru ea, chiar dacă nu avea termen de comparație. Când era sincer cu el însuși, recunoștea că îngrijirea copiilor și magazinul îi consumau toată energia. Uneori i se părea că abia mai putea face față să pregătească prânzul pentru Josh și să-l ducă la școală, să trimită comenzile la furnizori, să se întâlnească cu ei, să servească clienții și în tot acest timp să aibă grijă ca nici Kristen să nu se plictisească. Mai avea și alte îndatoriri. Câteodată rămânea cu impresia că serile erau și mai aglomerate. Se străduia să petreacă timp cu copiii propunându-le activități pe placul lor – să meargă la plimbare cu bicicleta, să ridice zmeie în aer și să pescuiască cu Josh, dar lui Kristen îi plăceau activitățile de lucru manual și să se joace cu păpuși, iar el nu se pricepuse niciodată la așa ceva. În plus, trebuia să gătească cina și să facă curat și, de multe ori, se simțea istovit la capătul zilei. Chiar și după ce, în sfârșit, îi culca pe copii, i se părea aproape imposibil să se relaxeze pentru că întotdeauna se mai găsea ceva de făcut. Nici nu mai era sigur că știe cum să se relaxeze.

După ce copiii se duceau la culcare, își petrecea restul serii singur. Deși părea să cunoască pe aproape toată lumea din oraș, avea puțini prieteni adevărați. Cuplurile pe care el și Carly le vizitaseră uneori la un grătar sau la cină se îndepărtaseră de el încet, dar sigur. Parțial era vina lui – munca la magazin și creșterea copiilor îi ocupau cea mai mare parte a timpului, dar uneori avea impresia că în prezența lui se simțeau stânjeniți, de parcă le-ar fi amintit că viața era imprezvizibilă și înfricoșătoare și că lucrurile se pot strica într-o clipă.

Era un mod de viață obositor și uneori retras, dar el își concentra toată atenția asupra lui John și a lui Kristen. Deși mai rar ca înainte, amândoi aveau coșmaruri de când Carly se stinsese. Când se trezeau în mijlocul nopții, suspinând fără consolare, îi ținea în brațe și le șoptea că totul va fi bine, până când reușeau să adoarmă din nou. La început, toți trei merseseră la o consilieră; copiii făcuseră desene și vorbiseră despre sentimentele lor. Dar nu îi ajutase așa de mult cum sperase el. Coșmarurile lor continuaseră încă aproape un an. Din când în când, în timp ce colora cu Kristen sau pescuia cu Josh, se lăsa tăcerea, iar atunci el știa că le era dor de mama lor. Uneori Kristen spunea asta cu o voce tremurată, de copil mic, și cu lacrimile curgându-i pe obraji. Atunci i se frângea inima, pentru că nimic din ce-ar fi putut să spună sau să facă n-ar fi ajutat-o să se simtă mai bine. Consiliera îl asigurase că, atâta timp cât se știu iubiți, copiii sunt rezistenți și că, în cele din urmă, coșmarurile aveau să înceteze, iar lacrimile să se rărească. Așa se și întâmplase, timpul vindecând rănilor, dar acum Alex se confrunța cu o nouă formă de pierdere, una care îl făcea să sufere la fel de mult. Copiii se simțeau mai bine, știa, pentru că amintirile despre mama lor se estompau încet, dar sigur. O pierduseră la o vârstă atât de fragedă – patru și trei ani, încât într-o zi ea avea să devină pentru ei mai mult o idee decât o persoană. Era inevitabil, desigur, dar lui Alex nu i se părea corect ca ei să nu-și amintească râsul lui Carly sau tandrețea cu care îi ținea în brațe când erau micuți, sau cât de mult îi iubise.

Nu fusese niciodată un fotograf prea bun. Carly era cea care manevra aparatul foto, așa că aveau zeci de fotografii cu el și copiii. Doar în câteva apărea și Carly și, deși Alex avea grijă să răsfoiască albumul împreună cu Josh și Kristen în timp ce le povestea despre mama lor, bănuia că pentru ei exact asta și erau: povești. Emoțiile care le însoțeau erau ca niște castele de nisip pe care valurile le duceau cu ele înapoi în mare. Același lucru se întâmpla cu portretul lui Carly, agățat în dormitorul lor. În primul an de căsnicie, în ciuda protestelor ei, el ceruse să i se facă portretul. Acum îi părea bine. În fotografie arăta frumoasă și independentă, femeia cu caracter

puternic care îi furase inima, iar uneori, seara, după ce se culcau copiii, privea plin de emoție imaginea soției sale. Dar Josh și Kristen abia dacă observau fotografia.

Se gândea adesea la ea și îi lipseau camaraderia care se instalase între ei, prietenia care reprezentase temelia căsniciei lor. Iar când era sincer cu el însuși, știa că își dorea din nou lucrurile acelea. Se simțea singur, chiar dacă nu-i plăcea să recunoască asta. Timp de luni întregi după ce-o pierduse, nu își putuse imagina că va mai avea vreodată o relație, cu atât mai puțin nu se putea gândi la posibilitatea de a iubi din nou. Chiar și după un an, era genul de gând pe care l-ar fi gonit din minte. Durerea era prea recentă, iar amintirea zilelor ce urmaseră prea crudă. Dar în urmă cu câteva luni îi dusese pe copii la acvariu și, în fața bazinului cu rechini, se întreținuse cu o femeie atrăgătoare care stătea alături. Ca și el, și ea își adusese copiii și, ca și el, nici ea nu purta verighetă. Copiii ei erau de aceeași vârstă cu Josh și Kristen și, când aceștia se uitau la pești ceva mai departe, ea se arătase amuzată de o glumă de-a lui, iar Alex simțise o scânteie de atracție care-i amintea de trecut. În cele din urmă, conversația se încheiase, iar ei doi se despărțiseră, dar la ieșire o mai văzuse o dată. Ea îi făcuse cu mâna și, timp de o clipă, se gândise să alerge până la mașina ei ca să-i ceară numărul de telefon. Dar nu se dusese și, după câteva momente, femeia ieșea cu mașina din parcare. Nu o mai văzuse niciodată de-atunci.

În seara aceea, așteptase valul de autoreproș și regret, dar, în mod ciudat, acesta nu venise. Și nici senzația că făcuse ceva greșit. Din contră, se simțea... bine. Nu optimist, nu vesel, dar bine, și cumva înțelese că, în sfârșit, începea să se vindece. Desigur, nu însemna că era gata să se arunce cu capul înainte în viața de burlac. Dacă se întâmpla, bine. Iar dacă nu? se gândi că o să se descurce el orice i-ar rezerva viața. Era dispus să aștepte până întâlnia persoana potrivită, cineva care nu numai să aducă iar bucurie în viața lui, ci care să-i iubească și pe copii la fel de mult cât îi iubea el. Recunoștea însă că în orașul acesta șansele să găsească o astfel de persoană erau infime. Southport era prea mic. Aproape toți cei pe care-i știa erau fie căsătoriți, fie la pensie, fie elevi la vreuna dintre școlile locale. Nu existau prea multe femei singure, cu atât mai puțin femei care să-l vrea cu tot cu copii. Și asta sigur că strica tot. Putea să se simtă singur, să vrea pe cineva alături, dar nu avea să-și sacrifice copiii pentru asta. Trecuseră prin destule și aveau să fie mereu prioritatea lui.

Și totuși... exista o posibilitate, se gândi el. Mai exista o femeie care-i trezise interesul, deși nu știa aproape nimic despre ea, în afară de faptul că era singură. Venea la magazin o dată sau de două ori pe săptămână de la începutul lui martie. Prima dată când o văzuse era palidă și foarte slabă, aproape numai piele și os. În mod normal, nici nu s-ar fi uitat la ea. Oamenii care treceau prin oraș se opreau adesea la magazin să cumpere mâncare, sucuri sau benzină; rareori îi mai revedea. Dar ea nu voia așa ceva; în schimb, își ținea capul în jos în timp ce mergea către rafturile cu alimente, de parcă încerca să treacă nevăzută, o fantomă cu formă umană. Din păcate pentru ea, asta nu funcționa. Era prea atrăgătoare ca să rămână neobservată. Avea aproape treizeci de ani și părul castaniu tăiat un pic strâmb deasupra umerilor. Nu se machia, iar pomeții ei înalți și ochii rotunzi și mari îi dădeau un aer elegant, chiar dacă ușor vulnerabil.

La casă, observase că de aproape era și mai drăguță decât îi păruse de la distanță. Avea ochii de un căprui-verzui, stropiți cu auriu, iar zâmbetul ei scurt, aiurit dispăruse la fel de repede cum apăruse. Pe teighea pusese numai alimente de bază: cafea, orez, făină de ovăz, paste, unt de arahide și articole de igienă. Alex își dăduse seama că o conversație nu ar face-o să se simtă tocmai în largul ei, așa că încasase în liniște. Atunci îi auzise vocea pentru prima dată.

— Aveți fasole uscată? întrebă ea.

— Îmi pare rău, răspunsese el, de obicei nu țin în stoc.

În timp ce-i puneă cumpărăturile în pungă, o observase uitându-se pe fereastră, absentă, mușcându-și buza de jos. Îi dădea impresia ciudată că era cât pe ce să plângă.

— Dacă există alimente de care o să aveți nevoie în mod obișnuit, mi-ar face plăcere să mă aprovizionez, spusese el tușind ușor ca să-și dreagă vocea. Doar trebuie să știu ce doriți.

— Nu vreau să vă deranjez.

Când îi răspunsese, vocea ei abia dacă se auzise mai tare decât o șoaptă.

Îi plătise în bancnote mici, își luase sacoșa și ieșise din magazin. Spre surprinderea lui ieșise și din parcare, și abia atunci își dăduse Alex seama că femeia nu venise cu mașina, ceea ce nu făcu decât să-i sporească curiozitatea.

În săptămâna următoare la magazin se găsea fasole uscată. Alex adusese de trei feluri: roșie, albă și pestriță, deși doar un săculeț din fiecare, iar data următoare când venise ea, îi spusese că fasolea era pe raftul de jos din colț, lângă orez. Aducând toți trei săculeții la casă, ea îl întrebase dacă are o ceapă. El îi arătase un săculeț pe care-l ținea într-un coș lângă ușă, dar ea dăduse din cap.

— Îmi trebuie numai una, murmurase tânăra, cu zâmbetul ei ezitant și scuzător.

Număruse bancnotele cu mâinile tremurânde și plecase din nou pe jos.

De atunci, fasolea avea să fie tot timpul în stoc, se putea cumpăra câte o singură ceapă și, în săptămânile de după primele ei două vizite la magazin, femeia devenise o clientă obișnuită. Deși încă tăcută, pe măsură ce trecea timpul, părea mai puțin fragilă, mai puțin temătoare. Cearcănele negre de sub ochi începuseră să se atenueze treptat și prinsese chiar un pic de culoare în obraji cu vremea bună din ultimul timp. Luase în greutate, nu mult, dar destul încât trăsăturile ei delicate să se îndulcească puțin. Și vocea ei era mai puternică și, deși nu arăta interes față de el, putea să-i susțină privirea un pic mai mult până ce, în cele din urmă, își muta ochii în altă parte. Nu depășiseră conversația de genul: „Ați găsit tot ce vă trebuia?” și „Da, mulțumesc”, dar în loc să fugă din magazin ca un cerb urmărit de vânători, uneori mai zăbovea printre rafturi și chiar începuse să vorbească cu Kristen când erau doar ele două. Atunci o văzuse Alex pentru prima dată lăsând garda jos. Ușurința cu care comunica cu fetița și expresia ei sinceră arătau afecțiune față de copii și primul lui gând fusese că femeia de altădată reapăruse pentru o clipă și ar putea ieși din nou la suprafață în circumstanțele potrivite. Și Kristen părea să observe ceva diferit la ea pentru că, după ce femeia plecase, Kristen îi spusese lui Alex că își făcuse o nouă prietenă, pe care o chema domnișoara Katie.

Totuși, asta nu însemna că, în preajma lui, Katie se simțea în largul ei. Cu o săptămână în urmă, după ce stătuse la taclale cu Kristen, Alex o văzuse citind copertele romanelor pe care le avea în stoc. Nu cumpăruse niciunul și, când o întrebase pe neașteptate, la casă, dacă are vreun autor preferat, văzuse din nou reapărând pentru o clipă vechea ei nervozitate. Apoi își dăduse seama că n-ar fi trebuit să-i dea de înțeleș că o urmărise.

— Nu contează, adăugase el repede. Nu e important.

Însă, în drum spre ușă, cu geanta îndesată sub braț, femeia se oprise o clipă. Se întorsese pe jumătate spre el și murmurase:

— Îmi place Dickens.

Apoi deschisese ușa și dispăruse în sus pe drum.

De atunci, se gândea mai des la ea, dar erau gânduri vagi, pline de mister, care îl făceau să vrea să o cunoască mai bine. Nu că ar fi știut cum să procedeze. În afară de anul în care o curtase pe Carly, niciodată nu se pricepuse la întâlniri. În facultate, între înot și cursuri, nu prea-i rămânea timp de ieșit în oraș. În armată se concentrase numai asupra carierei, lucrând până seara târziu și transferându-se de la un post la altul odată cu fiecare promovare. Deși ieșise cu câteva femei, acestea erau doar idile trecătoare care, în cea mai mare parte,

Începeau și se terminau în dormitor. Uneori, când se gândea la ce fusese viața lui până atunci, abia dacă se mai recunoștea și știa că aceste schimbări i se datorau lui Carly. Da, era greu câteodată și, da, se simțea singur. Îi era dor de soția lui și, deși nu spusese nimănui, încă erau clipe când putea să jure că îi simțea prezența, veghindu-l, încercând să se asigure că îi va fi bine.

Datorită vremii minunate, magazinul era mai aglomerat decât se întâmpla de obicei duminica. La ora șapte, când Alex deschise ușa, trei bărci legate la chei așteptau deja să se deschidă pompa. Ca de fiecare dată, în timp ce plăteau pentru gaz, proprietarii bărcilor se alimentau și cu gustări, băuturi și pungi de gheață pe care le depozitau apoi în bărcile lor. Roger, care se ocupa de grătar, ca întotdeauna, nu apucase să ia pauză de când își pusese șorțul, iar mesele erau pline de oameni care mâncau hamburgeri și cheeseburgeri și cereau sfaturi despre bursă.

De obicei, Alex stătea la casa de marcat până la prânz, când îi preda ștafeta lui Joyce. Și ea, și Roger erau genul de angajați cu care era mai ușor să ții un magazin. Joyce, care lucrase la judecătorie până la pensionare, venise „la pachet” cu magazinul. Socrul lui Alex o angajase în urmă cu zece ani și, până acum, la vârsta de șaptezeci și ceva de ani, nu dăduse vreun semn că ar încetini ritmul. Soțul îi murise cu câțiva ani înainte, copiii se mutaseră în altă parte și, pentru ea, clienții erau adevărata familie. Joyce făcea parte din magazin la fel ca și articolele de pe rafturi.

Chiar mai mult, înțelegea că Alex trebuie să petreacă timp cu copiii lui în afara magazinului și nu o deranja să lucreze duminica. Imediat ce venea, se strecura în spatele casei de marcat și îi spunea lui Alex că poate să plece, sunând mai degrabă a șef decât a angajat. Joyce era și bună, singura în care Alex avea încredere s-o lase cu copiii dacă el era nevoit să plece din oraș. Nu se întâmpla des, doar o dată sau de două ori în ultimii ani, când se întâlneau cu un vechi camarad din armată în Raleigh, dar ajunsese să o considere pe Joyce o prezență îmbucurătoare în viața lui. Ori de câte ori o solicitase, ea îi dăduse o mână de ajutor.

În timp ce o aștepta pe Joyce, Alex se plimba prin magazin, verificând rafturile. Sistemul informatic era foarte bun la ținut evidența stocurilor, dar el știa că rândurile de cifre nu spuneau întotdeauna întreaga poveste. Uneori, i se părea că-și face o idee mai clară dacă studiază rafturile să vadă ce s-a vândut cu o zi înainte. Pentru a avea un magazin de succes, trebuia să faci inventarul cât de des posibil și asta însemna să oferi câteodată articole care nu se găseau în alte magazine. Aducea gemuri și dulcețuri făcute în casă, marinate după „rețete secrete” care dădeau savoare cărnii de vită și de porc, precum și o selecție de fructe și legume conservate de localnici. Chiar și oamenii care în mod obișnuit își făceau cumpărăturile la Food Lion sau Piggly Wiggly se opreau adesea, în drumul de la supermarket spre casă, să cumpere specialitățile locale pe care le oferea Alex.

Dar și mai mult decât volumul de vânzări, lui Alex îi plăcea să știe când se vindea un anumit produs, ceea ce nu reieșea neapărat din cifre. De exemplu, aflase că chiflele calde se vindeau foarte bine în weekend și doar rar în timpul săptămânii. Cu pâinile obișnuite, lucrurile stăteau exact invers. După ce observase asta, se aprovizionase suplimentar cu chifle și pâine când cererea era mai mare și vânzările crescuseră. Nu cu mult, dar vizibil, și astfel Alex reuși să-și păstreze mica afacere pe linia de plutire atunci când supermarketurile falimentau majoritatea magazinelor locale.

În timp ce examina rafturile, se gândea la un mod de a-și petrece după-amiaza cu copiii și hotărî să-i ducă la o plimbare cu bicicleta. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Carly decât să-i pună în căruciorul de la bicicletă și să-i plimbe prin tot orașul. Dar o ieșire cu bicicleta nu era de ajuns pentru o după-amiază întreagă. Poate ar trebui să se ducă cu bicicletele în parc... Poate

asta le-ar plăcea.

După ce aruncă o privire rapidă spre ușa de la intrare, să se asigure că nu vine nimeni, se grăbi prin magazia din spate și vârî capul pe ușă afară. Josh pescuia pe ponton, de departe ocupația lui preferată. Lui Alex nu-i plăcea că Josh era singur acolo și n-avea nicio îndoială că unii oameni îl considerau un tată rău pentru că-l lăsa, dar Josh rămânea mereu în raza monitorului video din spatele casei de marcat. Era o regulă, iar Josh o respectase mereu. Kristen stătea ca de obicei la masa ei din colț, în spatele tejghelei. Împărțise hainele păpușii în diferite grămezi și părea să se simtă bine îmbrăcându-și păpușa în diferite ținute. De fiecare dată când termina, se uita la tăticul ei cu o expresie luminoasă și inocentă și îl întreba dacă acum îi place păpușa ei, de parcă se putea să-i spună vreodată că nu-i place.

Fetițele. Puteau să topească și cele mai dure inimi.

Alex aranja niște condimente, când auzi clopoțelul de la intrare. Ridicând privirea, o văzu pe Katie intrând în magazin.

— Bună ziua, domnișoara Katie! strigă Kristen, ivindu-se din spatele casei de marcat. Cum îți se pare păpușa mea?

De unde stătea, Alex abia dacă vedea capul lui Kristen deasupra tejghelei, dar fetița o ținea în mână pe... Vanessa, Rebecca sau oricum o chema pe păpușa cu părul castaniu, suficient de sus să o vadă Katie.

— E foarte frumoasă, Kristen, răspunse Katie. Asta e o rochie nouă?

— Nu, o aveam de mai de mult. Dar n-a purtat-o în ultimul timp.

— Cum o cheamă?

— Vanessa, răspunse ea.

„Vanessa”, se gândi Alex. Mai târziu, când o va lăuda pe Vanessa, va părea un tată mult mai atent.

— Tu i-ai dat numele?

— Nu, îl avea deja. Mă ajuți să-i pun cizmele? Nu pot să le trag până sus.

Alex privi cum Kristen îi dădu păpușa lui Kate și ea începu să tragă de cizmele moi din plastic. Din experiența proprie, Alex știa că e mai greu decât pare. O fetiță n-avea forța necesară să-și încalțe păpușa cu ele. Și el se chinuise, dar cumva pentru Katie părea ușor. Îi dădu păpușa înapoi și întrebă:

— Cum e?

— Perfect, spuse Kristen. Crezi că ar trebui s-o îmbrac cu o hăinuță?

— Nu e așa frig afară.

— Știu. Dar uneori Vanessei i se face frig. Cred că are nevoie de îmbrăcăminte mai groasă.

Capul lui Kristen dispăru după tejghea și apoi apăru din nou.

— Pe care din ele? Albastră sau mov?

Katie își duse un deget la buze și luă o mină serioasă.

— Cred că cea mov ar merge.

Kristen încuviință.

— Și eu cred la fel. Mersi.

Katie zâmbi înainte să se întoarcă, iar Alex se concentră asupra rafturilor ca să nu-i dea impresia c-o urmărește. Mută niște borcane de muștar și condimente mai în față pe raft. Cu coada ochiului, o văzu pe Katie ridicând un coș de cumpărături și apoi mergând spre un alt raft.

Alex se întoarse la casă. Când îl văzu, îi făcu prietenește cu mâna.

— Bună dimineața, spuse el.

— Bună. Încercă să ascundă o șuviță de păr după ureche, dar era prea scurtă ca să stea. Trebuie să iau doar câteva lucruri.

— Să-mi spui dacă nu găsești ce-ți trebuie. Uneori le schimbăm locul.

Katie aprobă din cap și-și continuă drumul printre rafturi. Când Alex trecu la casă, aruncă o privire la ecranul video. Josh pescuia în același loc și o barcă tocmai trăgea la țarm.

— Cum ți se pare, tati?

Kristen îl trase de pantaloni ca să-i arate păpușa.

— Vaaa! Ce frumoasă e! Alex se lăsă pe vine lângă ea. Și-mi place hăinuța. Vanesei i se face frig câteodată, nu-i așa?

— Da, spuse Kristen. Dar mi-a zis că vrea să se dea în leagăn, așa că probabil o să se schimbe de haine.

— E o idee bună, zise Alex. Poate mergem toți în parc mai târziu. Dacă vrei să te dai și tu în leagăn.

— Nu vreau în leagăn. Vanessa vrea. Și, oricum, doar ne prefacem, tati.

— A, spuse el. Bine.

Se ridică din nou. „Tăiem de pe listă mersul în parc”, își zise el în gând.

Pierdută în lumea ei, Kristen începu să dezbrace din nou păpușa. Alex se uita la Josh pe monitor chiar în clipa în care intră în magazin un adolescent îmbrăcat numai în pantaloni scurți. Acesta îi întinse un teanc de bancnote.

— Pentru pompa de pe chei, spuse el și ieși repede.

Alex înregistră tranzacția și dădu drumul la pompă, în timp ce Katie se îndrepta către casa de marcat. Aceleași articole ca de obicei, plus o cremă de protecție solară. Când Katie trase cu ochiul la Kristen, peste tejghea, Alex observă culoarea schimbătoare a ochilor ei.

— Ai găsit tot ce căutai?

— Da, mulțumesc.

Începu să-i pună lucrurile în sacoșă.

— Romanul meu preferat de Dickens este *Marile speranțe*, spuse el. Încercă să sune prietenos în timp ce-i așeza cumpărăturile. Care este preferatul tău?

În loc să-i răspundă imediat, Katie păru surprinsă că el își amintea că-i place Dickens.

— *Poveste despre două orașe*, răspunse ea încet.

— Și mie-mi place asta, dar e tristă.

— Da, spuse ea. De asta îmi place.

Știind că o să meargă pe jos, Alex îi puse cumpărăturile în două pungi.

— Mă gândeam că, dacă tot ai cunoscut-o pe fiica mea, ar trebui probabil să mă prezint și eu. Alex. Alex Wheatley.

— Pe ea o cheamă domnișoara Katie, ciripi Kristen din spatele lui. Dar ți-am mai zis asta, nu mai știi?

Alex se uită la ea peste umăr. Când se întoarse, Katie zâmbea în timp ce îi întindea banii.

— Doar Katie, spuse ea.

— Îmi pare bine, Katie.

Apăsă tastele și sertarul casei de marcat se deschise cu un țârâit.

— Înțeleg că locuiești prin apropiere?

Katie nu mai apucă să-i răspundă. Când ridică privirea, observă că ochii i se măriseră de groază. Alex se întoarse și văzu ce surprinsese ea pe monitorul din spatele lui: Josh era în apă, cu hainele pe el, dând panicat din brațe. Simți cum i se pune un nod în gât și se mișcă instinctiv, fugind de la tejghea, prin magazin, până în depozit. Țâșnind pe ușă, dădă o cutie cu prosoape din hârtie, care zbură cât acolo, dar nu încetini.

Deschise larg ușa din spate și, cu adrenalina gonindu-i prin tot corpul, sări peste niște tufișuri ca să o ia pe o scurtătură spre chei. Alergă pe puntea de lemn cu viteză maximă. Când se

aruncă de pe chei, Alex îl văzu pe Josh înghițind apă și agitându-și brațele neputincios.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Alex despică aerul și se scufundă în apă la numai un metru de Josh. Apa nu era adâncă – poate vreo doi metri – și când atinse mâlul moale și tulbure de pe fund, se afundă până la glezne. Se zbatu să iasă la suprafață, simțind tensiunea din brațe când se întinse spre Josh.

— Te-am prins! strigă el. Te-am prins!

Dar Josh se zbătea și tușea, pentru că nu putea să respire, iar Alex se chinuia să-l țină la suprafață pe când îl trăgea spre apa mai puțin adâncă. Apoi, în grabă, îl cără pe Josh sus pe malul ierbos, trecând rapid în revistă opțiunile: resuscitare cardio-respiratorie, apăsări pe stomac, respirație gură la gură. Încercă să-l întindă pe Josh pe pământ, dar acesta se opuse. Se agita și tușea și, deși Alex încă se simțea cuprins de panică, avu destulă prezență de spirit ca să știe că asta însemna că Josh avea să-și revină.

După ceva timp probabil numai câteva secunde, dar lui Alex i se păruse mult mai mult Josh avu un acces zgomotos de tuse, scoțând și apă afară și, pentru prima dată, reuși să respire. Inspiră brusc și tuși din nou, apoi iar inspiră și iar tuși, dar de data asta părea că își drege vocea. Respiră adânc de câteva ori, încă panicat, și abia apoi păru să-și dea seama ce se întâmplase.

Se întinse spre tatăl său și Alex îl strânse tare în brațe. Josh începu să plângă, cu umerii scuturându-i-se, și lui Alex i se strânse stomacul gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla. Ce s-ar fi petrecut dacă n-ar fi văzut-o pe Katie uitându-se înlemnită la monitor? Dacă observa abia după un minut? Răspunsurile la aceste întrebări îl făcură să tremure la fel de tare ca Josh.

După un timp, plânsetul lui Josh începu să se domolească și rosti primele cuvinte de când îl scosese Alex din apă.

— Îmi pare rău, tati, spuse el cu vocea gătuită.

— Și mie îmi pare rău, șopti și Alex la rândul lui, ținându-și fiul în brațe, de teamă ca nu cumva, dacă-i dă drumul, timpul să înceapă să curgă invers, dar cu un alt rezultat de data aceasta.

Când, în sfârșit, putu să mai slăbească strânsoarea din jurul lui Josh, Alex văzu o mulțime de oameni în spatele magazinului. Roger era printre ei, la fel și clienții care luau masa. Alți doi clienți își lungeau gâturile – probabil tocmai sosiseră. Desigur, și Kristen era acolo. Brusc, se simți din nou un părinte groaznic, pentru că fiica lui plângea speriată și avea nevoie de el, chiar dacă era la adăpost în brațele lui Katie.

Abia după ce și Josh, și Alex se schimbară în haine uscate, tatăl înțelese ce se întâmplase. Roger gătise pentru amândoi copiii hamburgeri și cartofi prăjiți și stăteau toți la o masă în zona rezervată grătarului, deși niciunul nu părea interesat să mănânce.

— Barca pleca și mi s-a agățat guta de ea și nu voiam să pierd undița. Am crezut că guta o să sară imediat, dar m-a tras pe mine în jos și am înghițit o grămadă de apă. Apoi nu am mai putut să respir și parcă mă ținea ceva jos. Josh ezită. Cred că mi-am scăpat undița în râu.

Kristen ședea lângă el, cu ochii încă roșii și umflați. O rugase pe Katie să mai stea cu ea un pic și aceasta rămăsese în preajma ei, ținând-o de mână și acum.

— Nu-i nimic. O să mă duc s-o caut în curând și, dacă nu o găsesc, o să-ți cumpăr alta. Dar data viitoare dă-i drumul, bine?

Josh își trase nasul și încuviință din cap.

— Chiar îmi pare rău, spuse el.

— A fost un accident, îl liniști Alex.

— Dar acum n-o să mă mai lași la pescuit.

„Și să risc iar să-l pierd? se gândi Alex. Nici vorbă.”

— Vorbim despre asta mai târziu, bine? spuse el în schimb.

— Și dacă promit că data viitoare îi dau drumul?

— Am spus că vorbim despre asta mai târziu. Acum mai bine mănânci ceva.

— Nu mi-e foame.

— Știu, dar e vremea prânzului și trebuie să mănânci.

Josh luă un cartof prăjit și mușcă puțin din el, mestecând mecanic. Kristen la fel. La masă, aproape întotdeauna îl imita pe Josh. Asta îl enerva pe băiat, dar acum nu părea să mai aibă energia să protesteze.

Alex se întoarse către Katie. Înghiți, simțindu-se deodată emoționat.

— Pot să vorbesc un pic cu tine?

Katie se ridică de la masă și el o duse mai departe de copii. Când ajunseră suficient de departe încât să nu poată fi auziți, își drese glasul.

— Vreau să-ți mulțumesc.

— Dar n-am făcut nimic, protestă ea.

— Ba da, spuse el. Ai făcut. Dacă nu te uitai tu la monitor, nu aflam ce se întâmpla și poate nu ajungeam la el la timp. Făcu o pauză. Și mulțumesc și că ai avut grijă de Kristen. E cea mai drăguță fetiță din lume, dar e sensibilă. Mă bucur că n-ai lăsat-o singură. Chiar și când a trebuit să mergem sus să ne schimbăm.

— Am făcut ce-ar fi făcut oricine, insistă Katie. În liniștea care urmă, păru să-și dea seama brusc cât de aproape stăteau unul de celălalt și făcu jumătate de pas înapoi. Chiar ar trebui să plec.

— Stai, spuse Alex. Se duse la vitrinele frigorifice din spatele magazinului. Îți place vinul?

— Uneori, dar... clătină Katie din cap.

Înainte ca ea să-și termine fraza, Alex se întoarse și luă o sticlă de Chardonnay.

— Te rog, spuse el, vreau să o iei tu. E un vin foarte bun, să știi. Știu că nu te-ai gândi că poți găsi o sticlă de vin bun aici, dar când eram în armată aveam un prieten care m-a învățat câte ceva despre vinuri. E un fel de expert amator și el alege ce cumpăr. O să-ți placă.

— Nu e nevoie să-mi dăruiești nimic.

— Măcar atât pot să fac, zâmbi el. Ca mulțumire.

Pentru prima oară de când se întâlniseră, Katie îi susținu privirea.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă.

După ce-și adună cumpărăturile, plecă din magazin. Alex se întoarse la masă. Cu un pic de insistență, Josh și Kristen își terminară prânzul, iar Alex se duse pe chei să caute undița. Când reveni, Joyce își puna deja șorțul, așa că Alex luă copiii la o plimbare cu bicicletele. Apoi, îi duse la Wilmington, la un film și pizza, vechiul plan de rezervă când era vorba de petrecut timp cu copiii. Soarele apusese, iar ei ajunseră acasă obosiți, așa că, după duș, își puseră pijamalele. Alex stătu în pat, între ei, timp de o oră, citindu-le povești, apoi în sfârșit stinse lumina.

În sufragerie, dădu drumul la televizor și luă programele la rând, dar nu avea chef să se uite. Se gândi din nou la Josh și, deși știa că fiul său era în siguranță în camera lui, se simți invadat de un val de teamă, ca mai devreme, și de aceeași senzație de eșec. Își dădea toată silința și nimeni nu-i putea iubi pe copii mai mult decât el, dar tot simțea că asta cumva nu era de ajuns.

Mai târziu, mult după ce Josh și Kristen adormiseră, se duse în bucătărie și scoase o bere din frigider. O bău încet, stând pe canapea. Amintirile de peste zi i se amestecau în minte, dar de data asta se gândea la fiica lui și la modul în care se lipise de Katie, cu fețișoara ascunsă la gâtul ei.

Ultima oară când văzuse asta, se gândi el, se întâmplase când trăia Carly.

Aprilie lăsă locul lui mai și zilele se scurgeau una după alta. Restaurantul deveni din ce în ce mai aglomerat, iar teancul de bancnote din cutia de cafea a lui Katie se îngroșă încet, dar sigur. Katie nu se mai panica la gândul că nu avea mijloacele să plece de acolo, la nevoie.

Chiar după ce-și plătea chiria și utilitățile și după ce-și cumpăra mâncare, pentru prima dată în ani de zile îi rămâneau bani. Nu mulți, dar destui cât să se simtă ușoară și liberă. Vineri dimineață, se opri la Anna Jean's, un magazin cu haine la mâna a doua. Îi luă cam toată dimineața să aleagă atent din toate hainele, dar în cele din urmă cumpără două perechi de pantofi, câteva perechi de pantaloni lungi și scurți, trei tricouri la modă și câteva bluze, majoritatea de firmă și care arătau ca noi. Katie se miră că unele femei au atâtea haine frumoase încât pot dona ceea ce într-un magazin obișnuit ar costa o mică avere.

Jo atârna niște clopoței de vânt când Katie ajunse acasă. De la acea primă întâlnire nu prea mai vorbiseră. Munca lui Jo, oricare ar fi fost ea, părea să-i ocupe destul timp, iar Katie lucra în cât de multe ture putea. Seara observa că Jo ținea lumina aprinsă, dar era prea târziu ca să se ducă pe la ea, iar în weekendul care tocmai trecuse, Jo nu fusese acasă.

— Hei, de mult n-am mai vorbit, spuse Jo făcându-i cu mâna.

Atinse clopoței, care răsunară cristalin, apoi traversă curtea. Katie ajunse pe verandă și puse sacoșele jos.

— Unde ai fost?

Jo ridică din umeri.

— Știi cum e. M-am culcat târziu, m-am trezit devreme, m-am dus pe ici, pe colo. De cele mai multe ori, mă simt de parcă toată lumea trage de mine. Arată spre balansoare. Pot să mă așez? Am nevoie de o pauză. Toată dimineața am făcut curat și tocmai ce-am agățat clopoței. Îmi place sunetul lor, știi?

— Te rog, spuse Katie.

Jo se așeză și făcu mișcări circulare cu umerii, masându-și cârceii.

— Te-ai bronzat un pic, comentă ea. Ai fost la plajă?

— Nu, răspunse Katie. Dădu deoparte o sacoșă ca să-și facă loc pentru picior. Am mai luat niște ture de zi în ultimele săptămâni și am lucrat afară, pe terasă.

— Soare, apă... ce-ți mai trebuie? Cred că te simți ca în vacanță la Ivan's.

Katie râse.

— Nu chiar. Dar tu ce mai faci?

— Fără soare, fără distracție pentru mine zilele astea. Arată spre sacoșe. Voiam să trec pe la tine dimineață să cerșesc o ceașcă de cafea, dar erai deja plecată.

— M-am dus la cumpărături.

— Văd. Ai găsit ceva care să-ți placă?

— Cred că da, mărturisi Katie.

— Păi, ce stai, arată-mi ce-ai cumpărat.

— Ești sigură?

Jo râse.

— Locuiesc într-o cabană la capătul unui drum pietruit, la mama naibii, și am spălat dulapuri toată dimineața. Ce altă ocupație mai interesantă crezi că am?

Katie scoase o pereche de jeansi și i-i dădu. Jo îi ridică și-i examinează din față și din spate.

— Eeee! spuse ea. Cred că pe ăștia i-ai găsit la Anna Jean's. Tare-mi place locul ăla.

— De unde știi că am fost la Anna Jean's?

— Păi doar nu toate magazinele de aici vând lucruri așa drăguțe. ăștia vin din dulapul cuiva.

Dulapul unei femei bogate. O grămadă din lucruri sunt practic noi. Lăsând jeansii mai jos, Jo pipăi cusăturile buzunarelor. Ce faini sunt! Îmi place modelul. Trase cu ochiul spre sacoșă. Ce mai ai acolo?

Katie îi arată hainele una câte una, ascultând-o pe Jo cum le admiră pe fiecare în parte. Când sacoșa fu goală, Jo oftă.

— Gata, e oficial. Sunt geloasă. Și, nu-mi spune, n-a mai rămas nimic asemănător cu astea în magazin, nu-i așa?

Katie dădu din umeri, simțindu-se brusc rușinată.

— Îmi pare rău, spuse ea. Am stat acolo o vreme.

— Bravo ție atunci! Astea-s o comoară.

Katie arată spre casa lui Jo.

— La tine cum merge? Întrebă ea. Ai început să văruiești?

— Încă nu.

— Prea ocupată la muncă?

Jo se strâmbă.

— Adevărul e că după ce am terminat de despachetat și am făcut curățenie de la un capăt la altul, am cam rămas fără energie. Noroc că ești prietena mea, că pot să vin la tine unde-i curat și plăcut.

— Ești bine-venită oricând.

— Mersi. Apreciez asta. Dar domnul Benson este rău și-mi aduce mâine niște cutii cu vopsea. Ceea ce explică și de ce sunt eu aici. Mi-e groază numai la ideea de a-mi petrece weekendul acoperită de stropi.

— Nu-i așa rău. Merge repede.

Vezi mâinile astea? spuse Jo, ridicându-le. Astea au fost făcute să mângâie bărbați frumoși și să fie împodobite cu unghii drăguțe și cu inele cu diamant. Nu să dea cu trafaletul și să curețe stropii de var și să facă muncă fizică.

Katie chicoti.

— Vrei să vin să te ajut?

— Nici nu mă gândesc. Sunt expertă în a amâna lucrurile, dar nu vreau să cred că sunt și incompetentă. Pentru că, de fapt, sunt destul de bună în meseria mea.

Un stol de grauri se desprinsese din copaci, deplasându-se aproape într-un ritm muzical. Mișcarea balansoarelor făcea ca veranda să scârțâie ușor.

— Și ce meserie ai?

— Sunt un fel de consilieră.

— La liceu?

— Nu, spuse ea, dând din cap. Sunt consilieră pentru cazuri de stres posttraumatic.

— A, spuse Katie, apoi tăcu. Nu sunt sigură că știu ce înseamnă asta.

Jo dădu din umeri.

— Merg la oameni acasă și încerc să-i ajut. De obicei, pentru că le-a murit cineva drag. Tăcu, apoi continuă cu o voce mai caldă: Oamenii reacționează în moduri foarte diferite și eu trebuie să-mi dau seama cum să-i ajut să accepte ce s-a întâmplat – urăsc cuvântul ăsta, apropo, pentru că încă n-am cunoscut pe nimeni care să vrea să accepte – dar cam asta trebuie să fac eu. Pentru că, în cele din urmă, indiferent cât este de greu, acceptarea îi ajută pe oameni să-și vadă mai departe de viață. Dar uneori... Tăcu. În liniște, răzui o pată de vopsea de pe balansoar. Uneori, când sunt cu cineva, apar alte probleme. Cu asta m-am confruntat în ultimul timp. Pentru că uneori oamenii au nevoie de ajutor și în alte privințe.

— Pare o meserie plină de satisfacții.

— Este. Chiar dacă e plină și de provocări. Se întoarse spre Katie. Și tu?

— Știi că lucrez la Ivan's.

— Dar nu mi-ai spus nimic altceva despre tine.

— Nu sunt multe de spus, protestă Katie, sperând să evite alte întrebări.

— Sigur că sunt. Fiecare are o poveste. Tăcu. De exemplu, care e motivul adevărat pentru care ai venit în Southport?

— Ți-am spus deja, răspunse Katie, voiam s-o iau de la zero.

Jo părea că se uită direct prin ea în timp ce analiza răspunsul.

— Bine, spuse ea până la urmă, cu un ton vesel. Ai dreptate, nu e treaba mea.

— Nu am spus asta...

— Ba da, asta ai spus, dar într-un mod politicos. Și-ți respect poziția, pentru că ai dreptate, nu e treaba mea. Dar ca să știi, când spui că voiai s-o iei de la zero, consilierul din mine se întreabă de ce simțea nevoia s-o iei de la zero. Și, mai important, ce ai lăsat în urmă.

Katie simți tensiune în umeri. Văzând că nu se simte în apele ei, Jo continuă:

— Uite, ce zici de asta? întreabă ea cu blândețe. Uită că am întrebat. Doar să știi că, dacă vrei vreodată să vorbești, sunt aici, bine? Știu să ascult. Mai ales când e vorba de prieteni. Și, chiar dacă nu crezi, să știi că uneori ajută să stai de vorbă cu cineva.

— Și dacă nu pot să vorbesc despre asta? șopti Katie fără să vrea.

— Atunci, ignoră faptul că sunt consilieră. Suntem doar prietene și prietenele pot să vorbească despre orice. De exemplu, unde te-ai născut sau ce-ți plăcea când erai copil?

— De ce e important?

— Nu este important. Tocmai asta e. Nu trebuie să spui nimic din ce nu vrei să spui.

Katie se gândi la cuvintele lui Jo înainte de a arunca o privire spre ea.

— Ești foarte bună în meseria ta, nu-i așa?

— Încerc, admise Jo.

Katie își încrucișă degetele în poală.

— Bine. M-am născut la Altoona, spuse ea.

Jo se rezemă de balansoar.

— N-am fost niciodată acolo. E drăguț?

— E un vechi oraș feroviar, spuse ea. Un oraș plin de oameni buni, muncitori, care încearcă doar să-și construiască o viață mai bună. Și era și drăguț, mai ales toamna, când se schimbă culoarea frunzelor. Atunci mi se părea că nu există loc mai frumos pe pământ. Își coborî privirea, ușor pierdută în amintiri. Aveam o prietenă pe care o chema Emily și împreună puneam bănuți pe șinele de tren. După ce trecea trenul, scotoceam prin jur după ei, iar când îi găseam, întotdeauna ne minunam cum dispăruse orice urmă de gravură de pe ei. Uneori, bănuții erau încă fierbinți. Mi-aduc aminte că odată era să-mi ard degetele. Când mă gândesc la copilăria mea, îmi vin în minte astfel de momente.

Katie ridică din umeri, dar Jo rămase tăcută, îndemnând-o să continue.

— Mă rog, acolo am fost la școală. Am terminat și liceul tot acolo, dar apoi, nu știi... cred că eram obosită de... toate astea, știi? Viața într-un orașel unde fiecare sfârșit de săptămână era la fel. Aceiași oameni care mergeau la aceleași petreceri, aceiași băieți bând bere în remorcile camionetelor. Voiam mai mult, dar cu facultatea n-a mers și, pe scurt, am ajuns în Atlantic City. Am muncit acolo o vreme, m-am plimbat un pic și acum, după câțiva ani, am ajuns aici.

— În alt oraș mic unde toate rămân la fel.

Katie clătină din cap.

— Aici e altfel. Mă face să mă simt...

Când ezită, Jo termină gândul în locul ei.

— În siguranță?

Când Katie își ridică privirea speriată spre Jo, aceasta păru derutată.

— Nu-i așa greu să-ți dai seama. Cum ai spus și tu, o iei de la zero. Și unde să faci asta dacă nu aici, în locul în care nu se întâmplă niciodată nimic? Tăcu. Ei, nu e chiar adevărat. Am auzit că a fost ceva agitație acum câteva săptămâni. Când erai la magazin?

— Ai auzit despre asta?

— E un oraș mic. E imposibil să nu auzi. Ce s-a întâmplat?

— Am tras o sperietură! Vorbeam cu Alex și, când am văzut pe monitor ce se întâmpla, cred că mi-a observat expresia. Și într-o secundă a luat-o la goană pe lângă mine. A trecut prin magazin ca fulgerul, apoi Kristen a văzut monitorul și s-a panicat. Am luat-o de acolo și am ieșit după tatăl ei. Când am ajuns, Alex era deja afară din apă cu Josh. Bine că n-a pățit nimic.

— Da, așa e, încuviință Jo. Cum ți se pare Kristen? Nu-i așa că-i o dulceață?

— Îmi spune domnișoara Katie.

— Tare o iubesc pe fetița aia, spuse Jo, ridicându-și genunchii la piept. Dar nu mă surprinde că voi două vă înțelegeți. Sau că a venit la tine când a fost speriată.

— De ce spui asta?

— Pentru că e o fetiță perspicace. Știe că ai o inimă bună.

Katie se arată sceptică.

— Poate era doar speriată pentru fratele ei și, când tatăl ei a fugit, doar eu rămăsesem acolo.

— Nu te subestima. După cum spuneam, e perspicace, insistă Jo. Și Alex cum s-a simțit?

După aceea?

— Era încă afectat, dar în afară de asta, părea în regulă.

— Ai vorbit mult cu el de atunci?

Katie ridică din umeri evaziv.

— Nu prea mult. De câte ori mă duc la magazin e amabil și are tot ce-mi trebuie, dar asta-i tot.

— Se pricepe să țină un magazin, o încredință Jo.

— Se pare că-l cunoști destul de bine.

Jo se legănă un pic în balansoar.

— Cred că da.

Katie așteaptă să continue, dar Jo nu spuse nimic.

— Vrei să vorbești despre asta? întrebă Katie cu inocență. Uneori ajută să stai de vorbă, mai ales cu o prietenă.

Ochii lui Jo străluciră.

— Știi, mereu am bănuț că ești mai șireată decât arăți. Îmi răspunzi cu propriile cuvinte. Ar trebui să-ți fie rușine!

Katie zâmbi, dar nu răspunse nimic, la fel cum făcuse Jo cu ea. Surprinzător, funcționează.

— Nu sunt sigură cât ar trebui să spun, continuă Jo. Dar pot să-ți spun că e un om bun. E genul de om pe care te poți baza că o să facă ce trebuie. E de ajuns să vezi cât își iubește copiii.

Katie ezită un pic.

— Ați fost împreună vreodată?

Jo păru că-și alege cuvintele cu mare atenție.

— Da, dar poate nu în felul în care crezi tu. Dar să fie clar: Asta s-a întâmplat demult și apoi toată lumea și-a văzut de viață.

Katie nu era sigură cum ar trebui să înțeleagă un astfel de răspuns, dar nu insistă.

— Care-i povestea lui? E divorțat, nu?

— Ar trebui să-l întreb pe el.

— Eu? De ce să-l întreb pe el?

— Pentru că m-ai întrebat pe mine, spuse Jo, ridicând din sprânceană. Ceea ce, desigur, înseamnă că te interesează.

— Nu mă interesează.

— Atunci de ce pui întrebări despre el?

Katie se încruntă.

— Pentru o prietenă, ești cam manipuloare.

Jo ridică din umeri.

— Doar le spun oamenilor ceea ce ei știu deja, dar le e teamă să recunoască.

Katie se gândi la asta.

— Să fie clar, îmi retrag oferta de a te ajuta să vopsești prin casă.

— Ai spus deja că mă ajuți.

— Știu, dar acum îmi retrag oferta.

Jo râse.

— Bine, spuse ea. Hei, ce faci diseară?

— Trebuie să mă duc la serviciu în curând. De fapt, probabil ar trebui să mă pregătesc deja.

— Dar mâine-seară? Lucrezi?

— Nu, sunt liberă în weekend.

— Atunci ce-ai zice să aduc o sticlă de vin? Sunt sigură că o să am nevoie de un pahar și chiar nu vreau să inhalez vaporii de vopsea mai mult decât e necesar. Ce părere ai?

— Chiar sună distractiv.

— Bun. Jo se ridică din balansoar. Atunci rămâne stabilit.

Dimineața de sâmbătă debută cu cer senin, dar curând se adună norii. Cenușii și groși, aceștia se învoldurau și se răsuceau în vântul din ce în ce mai intens. Temperatura începu să scadă, iar Katie trebui să îmbrace un pulover când ieși din casă. Magazinul era la aproximativ trei kilometri de casa ei, poate o jumătate de oră pe jos de mers voinicește, și știa că trebuie să se grăbească dacă voia să n-o prindă furtuna.

Ajunse la drumul principal chiar când se auzi bubuitul tunetului. Grăbi pasul, simțind cum aerul din jur devine mai dens. O camionetă trecu în goană pe lângă ea, lăsând în urmă un nor de praf, iar Katie se mută pe linia nisipoasă din mijlocul drumului. Aerul mirosea a sare adusă dinspre ocean. Deasupra ei, un șoim cu coada roșie plutea intermitent pe curenții ascendenți, testând forța vântului.

În ritmul constant al pașilor ei, mintea îi zbură aiurea și se trezi gândindu-se la conversația avută cu Jo. Nu la ce-i povestise aceasta, ci la anumite lucruri pe care le spusese despre Alex. Hotărî că Jo habar n-avea despre ce vorbește. Katie doar făcea conversație, iar Jo îi răstălmăcise cuvintele dându-le o conotație neadevărată. De acord, Alex părea un tip de treabă și, după cum remarcase Jo, Kristen era o dulceagă de fată, dar pe ea n-o interesa el. Abia dacă-l cunoștea. De când căzuse Josh în râu, nu-și spusese decât câteva cuvinte, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era o relație, de orice fel ar fi fost ea.

Și atunci de ce i se păruse că Jo încerca să-i aducă împreună?

Nu era sigură, dar, sincer, nu conta. Se bucura că Jo venea în vizită în seara aceea. Doar două prietene care beau niște vin... Nu era ceva special, știa asta. Alți oameni, alte femei făceau așa ceva tot timpul. Se încruntă. Bun, poate nu chiar tot timpul, dar cei mai mulți dintre ei probabil simțeau că pot să facă asta dacă voiau, și Katie credea că aceasta era diferența dintre ea și ceilalți. De cât timp nu mai făcuse ceva ce i se părea normal?

Din copilărie, recunoscuse ea. Din zilele acelea când puneă bănuți pe șine. Dar nu fusese complet sinceră cu Jo. Nu-i spusese că se ducea la calea ferată ca să nu-i mai audă pe părinții ei certându-se, răcnind unul la altul și aruncându-și insulte. Nu-i spusese lui Jo că de multe ori era prinsă la mijloc și că, atunci când avea doisprezece ani, fusese lovită cu un glob de zăpadă cu care tatăl aruncase în mama ei. Se alesese cu capul spart și sângerase ore în șir, dar nici mama, nici tatăl nu dăduseră vreun semn că ar vrea s-o ducă la spital. Nu-i spusese lui Jo că tatăl ei era rău când bea prea mult sau că niciodată nu invitase pe nimeni, nici măcar pe Emily, acasă la ea, sau că nu mersese la facultate pentru că părinții ei considerau că este o pierdere de timp și de bani. Sau că o dăduseră afară din casă în ziua în care terminase liceul.

Se gândi că poate va vorbi cu Jo despre lucrurile acestea. Sau poate că nu. Nu era așa important. Și ce dacă nu se bucurase de o copilărie fericită? Da, părinții ei erau alcoolici și adesea șomeri, dar în afară de incidentul cu globul de zăpadă, nu o răniseră niciodată. Nu, nu primise cadou o mașină și nici nu dăduse petreceri de ziua ei, dar nici nu se dusese vreodată flămândă la culcare, iar toamna, oricât de greu o duceau cu banii, ea primea întotdeauna haine noi pentru școală. Tatăl ei n-o fi fost cel mai grozav, dar nu se strecurase în camera ei noaptea să facă lucruri îngrozitoare, așa cum pățiseră prietenele ei. La optsprezece ani, nu se considera traumatizată. Poate un pic dezamăgită că nu merge la facultate și speriată că va trebui să fie pe picioarele ei de atunci înainte, dar nimic care să nu se poată vindeca. Și reușise. În Atlantic City nu fusese totul rău. Cunoscu niște tipi de treabă și-și amintea câteva seri în care petrecuse cu prietenii de la serviciu, râzând și sporovăind până dimineață.

Nu, își aduse aminte, copilăria nu o definise ca persoană și nu avea nicio legătură cu motivul real pentru care venise în Southport. Deși Jo era singura persoană din Southport pe care o

putea considera aproape o prietenă, aceasta nu știa absolut nimic despre ea. Nimeni nu știa.

— Bună, domnișoară Katie!

Kristen se ivi de sub măsuța ei. Nu avea păpuși astăzi. În schimb, stătea aplecată asupra unei cărți de colorat, cu creioane în mână, colorând o imagine cu unicorni și curcubeie.

— Bună, Kristen. Ce mai faci?

— Bine. Își ridică privirea din cartea de colorat. De ce vii mereu pe jos?

Katie tăcu, apoi ocoli teigheaua și se ghemui lângă Kristen.

— Pentru că nu am mașină.

— De ce nu?

„Pentru că nu am carnet, spuse Katie în gândul ei. Și chiar dacă aș avea, nu mi-aș permite o mașină.”

— Știi ceva? O să mă gândesc să-mi cumpăr una, bine?

— Bine, zise Kristen. Îi arată cartea de colorat. Îți place desenul meu?

— Tare mult. Colorezi foarte frumos.

— Mersi, spuse ea. O să ți-l dau ție când termin.

— Nu-i nevoie.

— Știu, spuse ea cu o siguranță de sine fermecătoare. Dar vreau să ți-l dau ție. Poți să-l lipești pe frigider.

Katie zâmbi și se ridică.

— Chiar așa mă gândeam și eu.

— Ai nevoie de ajutor la cumpărături?

— Cred că mă descurc azi. Și așa poți să termini de colorat.

— Bine, fu de acord Kristen.

Katie luă un coș și-l văzu pe Alex apropiindu-se și făcându-i cu mâna. Deși nu avea niciun sens, ea simțea că-l vedea cu adevărat pentru prima oară. În ciuda părului cărunț, în jurul ochilor săi se vedeau doar câteva riduri care mai degrabă sporeau, în loc să diminueze, impresia generală de vitalitate. Bustul său se îngusta în talie, ceea ce îi dădu de înțeles că era un bărbat care nici nu mânca, nici nu bea în exces.

— Bună, Katie, ce mai faci?

— Bine, dar tu?

— Nu pot să mă plâng, zâmbi el. Mă bucur că ai venit. Voiam să-ți arăt ceva.

Arată spre monitor, unde se vedea Josh stând pe chei cu undița în mână.

— L-ai lăsat iar acolo? întrebă ea.

— Vezi vesta de pe el?

Katie se apropie și miji ochii.

— O vestă de salvare?

— Mi-a luat ceva timp să găsesc una care să nu fie prea mare sau prea călduroasă. Dar asta e perfectă. Și chiar n-aveam de ales. Nici nu știi ce supărat era pentru că nu putea să pescuiască. Și de câte ori m-a implorat să mă răzgândesc. N-am mai suportat și m-am gândit că asta e soluția.

— Și e de acord s-o poarte?

— Regulă nouă: ori o poartă, ori nu mai pescuiește. Dar nu cred că-l deranjează.

— Prinde vreodată pește?

— Nu așa mulți cum ar vrea el, dar da, mai prinde.

— Îi mănânci?

— Uneori. Dar de obicei Josh îi aruncă înapoi. Nu-i pasă dacă prinde același pește mereu.

— Mă bucur că ai găsit o soluție.

— Un tată mai bun probabil ar fi găsit-o dinainte.

Pentru prima dată, îl privi în ochi.

— Mie mi se pare că ești un tată foarte bun.

Privirile li se intersectară câteva secunde, apoi Katie își întoarse ochii în altă direcție. Alex, văzând că nu se simte în largul ei, începu să scotocească în spatele teighelei.

— Am ceva pentru tine, spuse el, scoțând o pungă și așezând-o pe teighea. Lucrez cu o mică fermă care are seră. Proprietarii pot cultiva diverse plante și în extrasezon. Tocmai mi-au adus niște legume proaspete ieri. Roșii, castraveți, câteva soiuri de dovlecei. Poate vrei să le încerci. Soția mea jura că sunt cele mai bune pe care le-a gustat vreodată.

— Soția ta?

Alex aprobă din cap.

— Scuze, încă mai fac asta uneori. Voiam să zic răposata mea soție. A murit acum câțiva ani.

— Îmi pare rău, murmură Katie, amintindu-și de conversația ei cu Jo.

„Care-i povestea lui?” întrebuse ea.

„Ar trebui să-l întrebi pe el”, replicase Jo.

Jo știse cu siguranță că soția lui murise, dar nu spusese nimic. Ciudat.

Alex nu observă că ea se gândea în altă parte.

— Mulțumesc, spuse el cu glasul stins. Era o persoană minunată. Ți-ar fi plăcut. Pentru o clipă, pe chipul lui se citi nostalgia. Ei, cum ziceam, garanta pentru locul ăla. Culturile sunt organice și familia încă recoltează manual. De obicei, vând toate produsele în câteva ore, dar ți-am păstrat și ție câteva în caz că vrei să încerci. Zâmbi. În plus, ești vegetariană, nu? Un vegetarian ar aprecia astea. Promit.

Katie se uită pieziș la el.

— De ce crezi că-s vegetariană?

— Nu ești?

— Nu.

— A, zise el, băgându-și mâinile în buzunar. Am greșit.

— Nu-i nimic, răspunse ea. Am fost acuzată de altele mai rele.

— Mă îndoiesc.

„N-ai de ce”, își spuse ea în gând.

— Bine. O să iau legumele. Și mulțumesc.

În timp ce Katie își făcea cumpărăturile, Alex se învârtea pe lângă casa de marcat, urmărind-o cu coada ochiului. Aranjă teigheaua, îl urmări pe Josh pe monitor, se uită la desenul lui Kristen și-și îndreptă din nou atenția spre teighea, străduindu-se să pară ocupat.

Katie se schimbase în ultimele săptămâni. Tenul ei un pic bronzat strălucea de prospețime. De asemenea, devenea mai puțin sperioasă în preajma lui, ziua de față fiind un prim exemplu. Nu, nu revoluționaseră lumea cu conversația lor sclipitoare, dar era un început, nu?

Dar începutul a ce?

Chiar de la prima ei vizită în magazin, Alex simțise că ea avea probleme și instinctiv voise s-o ajute. Și sigur că era drăguță, în ciuda tursorii nepotrivite și a hainelor banale. Dar felul în care Katie o liniștise pe Kristen după ce Josh căzuse în apă îl emoționase sincer. Chiar și mai emoționantă fusese reacția lui Kristen față de Katie. Se dusesse spre Katie așa cum un copil se duce la mama lui.

Îl se pusese un nod în gât la gândul că, oricât de mult avea el nevoie de o soție, copiii aveau și mai mult nevoie de o mamă. Știa că micuții suferă după ea și încerca să compenseze cum putea el mai bine absența mamei, dar, abia când le văzuse pe Katie și Kristen împreună, își dăduse seama că ei nu erau doar triști. Singurătatea lor o reflecta pe a lui.

Era necăjit că nu înțelesese asta mai devreme.

Cât despre Katie, ea reprezenta un mister pentru el. Undeva ceva lipsea, ceva care îl rodea. O privi întrebându-se cine era ea cu adevărat și ce o adusese în Southport.

Katie stătea lângă una dintre vitrinele frigorifice, ceea ce nu mai făcuse până atunci, studiind produsele. Se încruntă și, în timp ce se gândea ce să cumpere, Alex observă cum degetele de la mâna ei dreaptă cuprindeau inelarul de la mâna stângă, jucându-se cu o verighetă care nu era acolo. Gestul îi aminti de ceva familiar, de mult uitat.

Era un obicei, un tic pe care îl observase în anii petrecuți la CID și, uneori, la femeile ale căror chipuri erau pline de vânătăi și desfigurate. Ele stăteau în fața lui, atingându-și obsesiv verighetetele, ca și cum acestea erau cătușe ce le legau de soții lor. De obicei, negau că fuseseră lovite de soț, iar în rarele ocazii în care recunoșteau adevărul, insistau că nu fusese vina lui, că ele îl provocaseră. Îi spuneau că arseseră mâncarea sau nu spălaseră rufele, sau că bărbatul venise beat acasă. Și întotdeauna, dar întotdeauna, aceste femei jurau că era prima dată când se întâmpla așa ceva și nu voiau să depună plângere pentru că asta ar fi periclitat cariera soților. Era un lucru cunoscut că armata îi sancționa dur pe soții abuzivi.

Totuși, unele erau diferite – cel puțin la început – și insistau că vor să depună plângere. El începea să scrie raportul și le asculta când îl întrebau de ce era mai importantă hârțogăraia decât arestul în sine. Decât aplicarea legii. El scria oricum raportul și le citea apoi propriile lor declarații înainte de a le cere să-l semneze. Uneori, în acel moment, curajul lor începea să se risipească și, dincolo de supărarea exprimată, Alex zărea pentru o clipă femeia îngrozită. Multe dintre ele nu mai semnau până la urmă și chiar și cele care semnau se răzgândeau repede în momentul în care erau aduși soții. Cazurile acelea mergeau mai departe, indiferent ce decideau femeile. Dar mai târziu, când o soție nu voia să depună mărturie, pedeapsa administrată era mică. Alex ajunsese să înțeleagă că numai cele care făceau plângere se eliberau cu adevărat, pentru că viața pe care o duceau era o închisoare, chiar dacă cele mai multe dintre ele nu voiau s-o recunoască.

Cu toate acestea, mai era o modalitate de a scăpa de coșmarul din viețile lor, deși în toată experiența lui cunoscuse o singură femeie care făcuse asta. Notase declarațiile femeii și ea urmase rutina de negare și autoînvinovățire. Dar după câteva luni, Alex aflase că fugise. Nu la

familia ei, nici la prieteni, ci în altă parte, unde nici măcar soțul ei n-o putea găsi. Soțul, nebun de furie că îl părăsise soția, izbucnise după o noapte lungă de beție și rănise un polițist militar. Așa ajunsese la închisoarea Leavenworth, și Alex își aminti că zâmbise cu satisfacție când auzise vestea. Gândindu-se la soția bărbatului, zâmbi: „Bravo ție”.

Acum, în timp ce o urmărea pe Katie jucându-se cu o verighetă care nu era acolo, simți cum i se trezesc vechile instincte de investigator. Existase un soț, se gândi el; soțul ei era elementul care lipsea. Fie că încă era măritată, fie că nu, Alex intui că lui Katie încă îi era frică de acesta.

În timp ce Katie se întinse după o cutie de biscuiți, cerul explodează. Se văzu un fulger și după câteva secunde se auzi și tunetul, cu un bubuit puternic și furios. Josh năvăli în magazin chiar înainte să înceapă să toarne, strângând la piept cutia cu mulinete. Avea fața roșie și gâfâia ca un atlet care tocmai trecuse de linia de finiș.

— Salut, tati.

Alex se uită spre el.

— Ai prins ceva?

— Doar somnul, din nou. Același pe care-l prind de fiecare dată.

— Ne vedem în scurt timp la masa de prânz, da?

Josh dispăru înapoi în magazie, iar Alex îl auzi urcând treptele spre dormitor.

Afară ploua tare și vântul sufla în rafale izbind apa în geamuri. Crengile se îndoiau în bătaia vântului. Cerul înnorat se lumina de fulgere și tunetele bubuiau puternic zgâlțâind ferestrele. Din partea cealaltă a magazinului, Alex o văzu pe Katie tresărind, cu chipul marcat de surpriză și de groază, și se întrebă dacă la fel o văzuse odată și soțul ei.

Ușa magazinului se deschise și un bărbat intră repede, lăsând urme de apă pe dușumeaua veche de lemn. Își scutură de pe mâneci apa care curgea șiroaie și-l salută pe Alex înclinând din cap, apoi se îndreptă spre grătar.

Katie se întoarse spre raftul cu biscuiți sărați. Nu era o ofertă prea variată, doar două sortimente, singurele care se vindeau cu regularitate. Se hotărî pentru marca Ritz.

Alese și celelalte produse pe care le cumpăra de obicei și se duse cu coșul să plătească. Când termină de încasat și de împachetat, Alex arătă spre punga pe care o pusese mai devreme pe teighea.

— Să nu uiți legumele.

Katie aruncă o privire la totalul afișat de casa de marcat.

— Ești sigur că le-ai calculat și pe astea?

— Sigur.

— Pentru că totalul nu este mai mare decât de obicei.

— Ți-am făcut un preț promoțional.

Katie se încruntă întrebându-se dacă să-l creadă și, în cele din urmă, se uită în pungă. Scoase o roșie și o duse la nas.

— Miroase bine.

— Am mâncat câteva aseară. Sunt foarte bune cu un pic de sare, iar castraveții nu mai au nevoie de nimic.

Katie încuviință din cap, dar privirea îi era ațintită spre geam. Vântul vâjâia și rafalele de ploaie se izbeau de ușă. Când ușa se întredeschise și apa se luptă să pătrundă înăuntru, lumea de afară i se păru o nebuloasă.

Oamenii adăstau în zona pentru grătar. Alex îi auzea bodogănind că așteaptă să treacă furtuna.

Katie inspiră adânc să-și facă curaj și-și luă sacoșele.

— Domnișoară Katie! strigă Kristen, aproape panicată. Se ridică în picioare, fluturând desenul pe care-l colorase. Deja îl rupsese din carte. Era să-ți uiți desenul.

Katie îl luă și se însenină privindu-l. Alex observă cum, cel puțin pentru o clipă, orice altceva păru să dispară în jurul ei.

— Ce frumos e! murmură ea. Abia aștept să-l atârn.

— O să-ți colorez altul data viitoare.

— Mi-ar plăcea asta foarte mult, spuse ea.

Kristen se așează din nou la masă radiind de bucurie. Katie rulă desenul cu grijă, să nu-l șifoneze, apoi îl băgă în geantă. Fulgerul și tunetul erupseră aproape simultan de data aceasta. Ploaia răpăia și în parcare se formaseră băltoace. Cerul era întunecat ca mările nordice.

— Ai idee cam cât mai durează furtuna? întrebă Katie.

— Am auzit că o să dureze aproape toată ziua, răspunse Alex. Katie se uită afară pe ușă. În timp ce se gândea ce să facă, se jucă din nou cu inelul inexistent. În liniște, Kristen îl trase pe tăticul ei de cămașă.

— Ar trebui s-o conduci acasă pe domnișoara Katie, îi spuse ea. Nu are mașină și plouă tare.

Alex se uită la Katie, știind că o auzise pe Kristen.

— Vrei să te conduc acasă?

Katie negă din cap.

— Nu, nu-i nevoie.

— Și desenul? întrebă Kristen. Dacă se udă?

Când Katie nu răspunse imediat, Alex ieși din spatele casei de marcat.

— Haide, arată el din cap. N-ai de ce să te faci ciuciulete. Am mașina chiar aici, în spate.

— Nu vreau să deranjez...

— Nu e niciun deranj. Își pipăi buzunarul și scoase cheile de la mașină, apoi luă sacoșele. Hai că iau eu astea, spuse el. Kristen, draga mea? Fugi tu până sus să-i spui lui Josh că mă întorc în zece minute, da?

— Sigur, tati, spuse ea.

— Roger? strigă el. Ai tu grijă de magazin și de copiii câteva minute, te rog?

— Nicio problemă.

Roger le făcu cu mâna; se afla în partea din spate a magazinului.

Alex înclină din cap spre el.

— Ești gata? o întrebă el pe Katie.

Se grăbiră să ajungă până la jeep, cu umbrelele îndoite de rafalele de vânt și ploaie. Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, ca o orgă de lumini. Odată instalați pe locurile lor, Katie șterse aburii de pe geam cu mâna.

— Nu m-am gândit că o să fie așa când am plecat de acasă.

— Nimeni nu se gândește până nu începe furtuna. Buletinele meteo anunță mereu că se prăbușește cerul, așa că atunci când într-adevăr lovește vremea rea, oamenii sunt luați pe nepregătite. Dacă nu e așa de rău pe cât prevăd prognozele, ne plângem. Dacă e mai rău decât s-a prognozat, ne plângem. Dacă e pe cât de rău s-a anunțat, tot ne plângem, spunând că prognoza meteo se înșeală așa de des încât n-aveam de unde să știm că de data asta o să aibă dreptate. E doar un pretext ca oamenii să se plângă.

— Așa cum fac cei de la grătar?

Alex încuviință și zâmbi.

— Dar sunt oameni de treabă, să știi. Majoritatea sunt muncitori cinstiți și buni ca pâinea caldă. Oricare dintre ei ar fi avut grijă de magazin cu plăcere în lipsa mea, dacă i-aș fi rugat, și

mi-ar fi dat socoteală pentru fiecare bănuț. Așa-i aici, pentru că, în sinea lor, toți știu că, trăind într-un oraș mic, avem nevoie unii de alții. E minunat, chiar dacă mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc cu asta.

— Nu ești de pe aici?

— Nu. Soția mea era. Eu sunt din Spokane. Când m-am mutat aici, mi-aduc aminte că nu credeam că o să rămân vreodată într-un astfel de loc. Adică, e un orașel din sud căruia nu-i pasă ce crede restul lumii. Ai nevoie de un pic de timp să te obișnuiești cu asta, la început. Dar apoi... îți devine drag. Pe mine mă ajută să rămân concentrat asupra a ceea ce e important.

Katie întrebă încet:

— Ce e important?

El ridică din umeri.

— Depinde de persoană, nu? Dar pentru mine acum importanți sunt copiii mei. Aici e casa lor și, după toate prin câte au trecut, acum au nevoie de stabilitate. Kristen are nevoie de un loc unde să coloreze și să-și îmbrace păpușile, iar Josh de un loc unde să pescuiască, iar amândoi au nevoie să știe că sunt lângă ei oricând e necesar. Locul ăsta și magazinul le dau siguranța asta și, deocamdată, nici nu-mi doresc altceva. De asta am nevoie. Tăcu, jenat că vorbise așa de mult. Apropo, unde te duc, mai exact?

— Mergi drept înainte. Va trebui să întorci când ajungi la un drum cu pietriș. E un pic după curbă.

— Drumul de pietriș de lângă pădure?

Katie încuviință.

— Da.

— Nici nu știam că drumul ăla duce undeva. Se încruntă. Ai ceva de mers, spuse el. Sunt câțiva kilometri, nu?

— Nu e așa rău, protestă ea.

— Poate când e vremea frumoasă. Dar azi ar fi trebuit să înoți până acasă. N-aveai cum să mergi pe jos așa departe. Și s-ar fi stricat desenul lui Kristen.

Alex observă un zâmbet încolțindu-i în colțul gurii, dar ea nu spuse nimic.

— Cineva spunea că lucrezi la Ivan's, așa e? o îmboldi el.

— Da. Am început în martie.

— Îți place?

— E bine. E doar un serviciu, dar patronul a fost bun cu mine.

— Ivan?

— Îl cunoști?

— Toată lumea îl cunoaște pe Ivan. Știai că în fiecare toamnă se costumează în general al Confederației ca să repună în scenă faimoasa bătălie din Southport? Când Sherman a ars orașul? E frumos, da, numai că n-a fost niciodată o bătălie în Southport în timpul Războiului Civil. Southport nici măcar nu se numea Southport atunci, ci Smithville. Și Sherman n-a ajuns niciodată în apropiere.

— Serios? întrebă Katie.

— Nu mă înțelege greșit. Îmi place de Ivan – e un om bun și restaurantul face parte din peisaj. Kristen și Josh adoră crochetele de acolo și Ivan este primitor de fiecare dată când mergem. Dar uneori mă întreb de ce face asta. Familia lui a venit din Rusia în anii '50. Prima generație, cu alte cuvinte. Probabil cei din familia lui extinsă nici n-au auzit vreodată de Războiul Civil. Dar Ivan e în stare o săptămână întreagă să-și scoată sabia și să strige ordine chiar în mijlocul drumului din fața tribunalului.

— De ce n-am auzit niciodată despre asta?

— Pentru că celor de pe aici nu le place să vorbească despre asta. E ceva... excentric, înțelegi? Chiar și localnicii, oamenii care chiar îl plac, încearcă să-l ignore. Dacă îl văd pe Ivan în centru, întorc privirea și spun ceva de genul: „la uite ce crizanteme frumoase sunt lângă tribunal!”.

Pentru prima dată de când urcase în mașină, Katie râse.

— Nu știi dacă să te cred.

— Nu contează. Dacă o să fii aici în octombrie, o să vezi cu ochii tăi. Dar, repet, nu mă înțelege greșit. E un tip de treabă, iar restaurantul e nemaipomenit. După o zi la plajă, aproape întotdeauna ne oprim acolo. Data viitoare când mai venim, o să întrebăm de tine.

Katie ezită.

— Bine.

— Îi place de tine, spuse Alex. Lui Kristen.

— Și mie-mi place de ea. E isteată – o adevărată personalitate.

— O să-i spun că ai zis asta. Și mulțumesc.

— Câți ani are?

— Cinci. Nu știi ce-o să mă fac în toamnă, când începe școala. O să fie așa liniște în magazin.

— O să-ți fie dor de ea, observă Katie.

Alex încuviință din cap.

— Foarte mult. Știi că o să o încânte școala, dar îmi place să o am în preajmă.

În timp ce vorbeau, ploaia continua să se izbească de geamuri. Cerul se lumina din când în când de la fulgereleacompaniate de un bubuit aproape continuu.

Katie se uită afară prin geamul lateral, pierdută în gânduri. El așteptă, știind cumva că ea va sparge tăcerea.

— Cât timp ați fost căsătoriți? întrebă într-un târziu Katie.

— Cinci ani. Înainte de asta, ne-am întâlnit vreme de un an. Am cunoscut-o când staționam la Fort Bragg.

— Ai lucrat în armată?

— Zece ani. A fost o experiență bună și mă bucur că am avut-o. În același timp, mă bucur că s-a terminat.

Katie arată prin parbriz.

— Acolo trebuie să întorci, spuse ea.

Alex intră pe drumul spre casa lui Katie și încetini. Drumul de pietriș se inundase în timpul ploii torențiale și apa sărea până la geamuri și pe parbriz. În timp ce se concentra să conducă mașina printre bălțile mari, lui Alex îi trecu deodată prin minte că era prima dată când era singur în mașină cu o femeie de când murise soția lui.

— Care din ele e? întrebă el, mijind ochii spre cele două căsuțe.

— Cea din dreapta, răspuse ea.

Găsi la repezeală un loc de întors și parcă mașina cât mai aproape de casă.

— Îți aduc sacoșele la ușă.

— Nu-i nevoie.

— Nu știi cum am fost eu crescut, spuse el, sărind din mașină înainte ca ea să poată obiecta.

Luă sacoșele și fugi cu ele spre verandă. În timp ce le puneă jos și se scutura de apă, Katie se și grăbea către el, strângând bine în mână umbrela pe care i-o împrumutase Alex.

— Mulțumesc! îi strigă ea peste zgomotul făcut de ropotele ploii.

Când îi oferi umbrela, Alex scutură din cap.

— Păstrează-o o vreme. Sau de tot. Nu contează. Dacă ai de gând să mergi pe jos pe aici, o să ai nevoie de ea.

— Ți-o plătesc... începu ea.

— Nu-ți face probleme.

— Dar e de la magazin.

— E în regulă, spuse el. Serios. Dar dacă insiști, te poți revanșa data viitoare când vii la magazin, bine?

— Alex, chiar...

Nu o lăsa să termine.

— Ești o clientă bună și-mi place să-mi ajut clienții.

Katie nu răspunse imediat.

— Mulțumesc, spuse ea în cele din urmă, fixându-l cu ochii ei de un verde-închis acum. Și mulțumesc că m-ai condus acasă.

Alex înclină din cap.

Cu plăcere, oricând.

Ce să facă cu copiii? Era întrebarea veșnică, uneori fără răspuns, pe care și-o punea în fiecare weekend și, ca de obicei, nu avea nicio idee.

Cum furtuna era în toi și nu dădea semne să se potolească, orice activitate în aer liber ieșea din discuție. Îi putea duce la un film, dar nu rula nimic care să-i intereseze pe amândoi. Sau pur și simplu, să-i lase să-și facă singuri de lucru o vreme. Știa că mulți părinți procedează așa. Pe de altă parte, copiii lui erau încă mici, prea mici să-i lase de capul lor. Mai mult, erau lăsați și așa destul de capul lor, improvizând singuri moduri de a-și petrece timpul, din cauză că el lucra așa mult la magazin. Se gândi la ce variante avea în timp ce pregătea sendvișuri cu brânză, dar în curând constată că gândurile lui se îndreptau către Katie. Deși se străduia să rămână neobservată, el știa că asta era imposibil într-un oraș ca acesta. Era prea atrăgătoare să se piardă în mulțime, iar când oamenii aveau să se prindă că ea mergea pe jos peste tot, inevitabil aveau să înceapă să vorbească și să întrebe despre trecutul ei.

Nu voia să se întâmple asta. Nu din motive egoiste, ci pentru că ea avea dreptul la viața pe care o căutase aici. O viață normală. O viață cu plăceri simple, care pentru cei mai mulți era subînțeleasă: posibilitatea de a merge oriunde voia, când voia și de a locui într-o casă unde să se simtă în siguranță. Mai avea nevoie și de o modalitate de a se deplasa.

— Copii, spuse el, punând sendvișurile pe farfurii. Am o idee. Haideți să facem ceva pentru domnișoara Katie.

— Bine! Se însenină Kristen.

Josh, care era mereu calm, doar aprobă din cap.

Cerul se întunecase în Carolina de Nord, iar vântul bătea puternic și ploaia biciuia ferestrele din bucătărie. Puțin mai devreme în după-amiaza aceea, după ce Katie lipise desenul lui Kristen pe frigider și se apucase să-și spele rufele în chiuvetă, apa începuse să curgă prin tavanul sufrageriei. Katie pusese o oală ca apa să se scurgă în ea, dar deja o golise de două ori. Avea de gând să-l sune pe Benson dimineată, dar se îndoia că acesta putea să oprească scurgerea imediat. Asta, desigur, dacă reușea totuși să repare vreodată tavanul sau acoperișul.

În bucătărie, tăie cuburi mici dintr-o bucată de brânză Cheddar, ciugulind din când în când. Pe o farfurie galbenă de plastic erau biscuiți sărați și felii de roșii și castraveți, deși nu putea să-i aranjeze cum voia ea. Nimic nu arăta cum voia ea. În fosta ei casă, avusese un platou drăguț de lemn, un cuțit de argint pentru brânză cu o pasăre cardinal încrustată pe el și un set complet de pahare de vin. Avusese o masă de sufragerie din lemn de cireș și draperii transparente la ferestre, dar aici, masa se clătina și scaunele nu se potriveau, ferestrele erau goale, iar ea și Jo erau nevoite să bea vin din cești de cafea. Oricât de groaznică fusese viața ei, îi plăcuse să-și aranjeze obiectele din gospodărie, dar acum le vedea ca pe niște dușmani care trecuseră de partea cealaltă, la fel ca toate lucrurile pe care le lăsase în urmă.

Prin fereastră, văzu lumina de la Jo stingându-se. Katie se duse spre ușa de la intrare. Când o deschise, o văzu pe Jo trecând prin bălți spre casa ei, cu umbrela într-o mână și o sticlă de vin în cealaltă. După alți câțiva pași apăsați, ajunse pe verandă, cu apa scurgându-se de pe impermeabilul ei galben.

— Acum înțeleg cum s-o fi simțit Noe. Mamă, ce furtună! Toată bucătăria mea e plină de bălți.

Katie arată în spate, peste umăr.

— La mine curge în sufragerie.

— Casă, dulce casă, nu? Uite! spuse ea, întinzându-i vinul. Așa cum am promis. Și crede-mă, o să am nevoie.

— Ai avut o zi grea?

— Nici nu-ți imaginezi!

— Haide, intră.

— Stai să-mi las haina aici, altfel o să ai două bălți în sufragerie, spuse Jo, luptându-se să-și scoată impermeabilul. În câteva secunde m-am udat leoarcă.

Jo își aruncă haina pe balansoar, împreună cu umbrela, și o urmă pe Katie înăuntru, în bucătărie.

În timp ce Jo se îndrepta spre masă, Katie puse imediat vinul să stea la temperatura camerei. Deschise sertarul de lângă frigider și, din spatele acestuia, scoase un briceag ruginit marca Swiss Army și puse tirbușonul la îndemână.

— Arată tare bine. Mor de foame. N-am mâncat nimic toată ziua.

— Servește-te. Cum a mers cu văruiul?

— Păi, am terminat sufrageria. Dar după asta n-a mai fost o zi așa bună.

— Ce s-a întâmplat?

— Îți zic mai târziu. Mai întâi am nevoie de vin. Dar tu? Ce-ai făcut?

— Nu prea multe. Am fost la magazin, am făcut curățenie, am spălat rufe.

Jo se așeză la masă și luă un biscuit.

— Cu alte cuvinte, poți să-ți scrii memoriile.

Katie râse în timp ce răsucea tirbușonul.

— O, da! Foarte interesant!

— Vrei s-o deschid eu? Întrebă Jo.

— Cred că am reușit.

— Bun, zâmbi ea încântată. Pentru că sunt musafiră și mă aștept să fiu răsfățată.

Katie fixă sticla între genunchi și scoase dopul cu un pocnet.

— Serios acum, mersi de invitație. Jo oftă. Habar n-ai cât am așteptat asta.

— Serios?

— Nu face asta.

— Ce să nu fac? Întrebă Katie.

— Nu te mira că am vrut să vin în vizită. Că am vrut să degustăm împreună o sticlă cu vin.

Asta fac prietenii. Ridică din sprânceană. A, apropo, înainte să te întreb dacă suntem prietene sau nu și cât de bine ne cunoaștem, crede-mă pe cuvânt că suntem. Eu te consider prietenă. Făcu o pauză de efect și apoi continuă: Ce zici de niște vin acum?

Furtuna se potoli în sfârșit spre seară și Katie deschise fereastra de la bucătărie. Temperatura scăzuse și aerul era curat și răcoros. Din pământ se ridicau valuri de ceață, iar norii se rostogoleau prin fața lunii, făcând ca lumina și umbra să alterneze în egală măsură. Frunzele își schimbau culoarea din argintii în negre și apoi iar în argintii, tremurând în briza serii.

Katie se lăsa purtată ca într-un vis de efectul vinului, de briza înserării și de râsetul șăgalnic al lui Jo. Își dădu seama că savurează fiecare mușcătură din biscuiții cu unt și brânza înțepătoare, cu gust bogat, amintindu-și ce foame făcuse pe vremuri. Cândva, ajunsese așa de slabă că o lua vântul pe sus.

Se pierdu în gânduri. Își aminti de părinții ei, nu de momentele neplăcute, ci de cele frumoase, când demonii stăteau ascunși: când mama ei gătea ouă cu șuncă și casa se umplea de aromă, iar tatăl ei intra cu pas ușor în bucătărie, la mama ei. Îi dădea părul la o parte și îi săruta gâtul, făcând-o să chicotească. Își aduse aminte că odată tatăl ei le dusesese la Gettysburg. O luase de mână când se plimbau și încă simțea forța și blândețea strânsorii lui. Era înalt, cu umerii lați și părul de un castaniu-închis, iar pe braț, în partea de sus, avea un tatuaj marinăresc. Lucrase pe un distrugător timp de patru ani și văzuse Japonia, Coreea și Singapore, dar altceva nu povestea despre experiența lui.

Mama ei era mignonă și blondă și pe vremuri participase la un concurs de frumusețe, unde câștigase locul doi. Iubea florile, iar primăvara planta bulbi în ghivece de ceramică pe care le pune în curte. Lalele și narcise, bujori și violete, o explozie de culori așa intense încât era aproape dureros să le privești. Când se mutau, ghivecele erau puse pe bancheta din spate a mașinii, legate cu centura de siguranță. Adesea, când făcea curățenie, mama ei cânta de una singură melodii din copilărie, unele dintre ele în poloneză, iar Katie asculta în secret din altă cameră, încercând să înțeleagă cuvintele.

Vinul pe care-l beau Jo și Katie avea arome de stejar și caise și un gust minunat. Katie își termină ceașca și Jo îi mai turnă una. Când o molie începu să danseze confuză în jurul luminii, deasupra chiuvetei, amândouă începură să chicotească. Katie mai tăie niște brânză și mai puse biscuiți pe farfurie. Vorbiră despre filme și cărți, iar Jo scoase un strigăt de bucurie când Katie îi spuse că filmul ei preferat este *O viață minunată*, zicând că și ei îi plăcea filmul la fel de mult. Când era mai mică, Katie își aminti că-i ceruse mamei ei un clopoțel ca să-i ajute pe îngeri să-și primească aripile. Când termină a doua ceașcă de vin, Katie se simți ușoară ca o pană în briza verii.

Jo îi puse puține întrebări. În schimb, vorbiră despre subiecte superficiale și Katie se gândi din nou că-i face plăcere compania lui Jo. Când o lumină argintie învălui lumea de dincolo de fereastră, Katie și Jo ieșiră pe verandă. Katie simți că se clatină ușor și se ținu de balustradă.

Își sorbiră vinul urmărind norii care se risipeau, până ce, deodată, cerul se umplu de stele. Katie arătă Carul Mare și Steaua Polară, singurele pe care le știa după nume, dar Jo începu să numească alte zeci de stele. Katie se uită la cer cu uimire, minunându-se de cât de multe știa Jo despre constelații, până când observă numele pe care le menționa ea.

— Aia se numește Elmer Fudd, iar acolo, chiar deasupra pinului, poți s-o distingi pe Daffy Duck.

Când Katie își dădu seama, până la urmă, că și Jo știa la fel de puține despre stele ca și ea, aceasta începu să râdă ca o puștoaică pusă pe șotii.

Înapoi în bucătărie, Katie turnă ultimele picături de vin și luă o gură. Îl simți cald și ameți. Molia continua să danseze în jurul luminii și, dacă încerca să se concentreze asupra ei, vedea două molii în loc de una. Se simțea fericită și în siguranță și din nou se gândi cât de plăcută fusese seara.

Avea o prietenă, o prietenă adevărată, cineva care râdea și spunea glume despre stele și nu era sigură dacă-i venea să râdă sau să plângă pentru că trecuse atâta timp de când nu mai trăise ceva așa simplu și natural.

— Te simți bine? întrebă Jo.

— Da, răspuse Katie. Mă gândeam că mă bucur că ai venit.

Jo se uită la ea.

— Cred că te-ai amețit.

— Cred că ai dreptate, confirmă Katie.

— Păi, bine atunci. Ce vrei să faci? Dacă tot ești amețită și gata de distracție.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vrei să faci ceva special? Să mergem în oraș, să găsim un loc interesant?

Katie clătină din cap.

— Nu.

— Nu vrei să cunoști oameni?

— Mă simt mai bine singură.

Jo își trecu degetul peste marginea ceștii, apoi spuse:

— Crede-mă, nimeni nu se simte mai bine singur.

— Eu da.

Jo se gândi la răspunsul lui Katie, apoi se apropie de ea.

— Deci vrei să spui că – presupunând că ai avea mâncare, adăpost, haine și orice altceva ți-ar trebui doar ca să supraviețuiești – ai prefera să fii pe o insulă pustie la mama naibii, singură singurică, pentru totdeauna, toată viața ta? Fii sinceră.

Katie clipi, încercând să rămână concentrată asupra lui Jo.

— De ce crezi că n-aș fi sinceră?

— Pentru că toată lumea minte. Așa se întâmplă când trăiești într-o societate. Nu mă înțelege greșit – cred că este un lucru necesar. Ultimul lucru pe care-l vrea cineva e să trăiască într-o societate în care domnește sinceritatea. Îți închipui cum ar fi conversațiile? „Ești mică și grasă”, ar putea spune cineva, iar altcineva i-ar putea răspunde: „Știu, dar tu miroși urât”. Pur și simplu n-ar merge. Așa că oamenii mint prin omisiune tot timpul. Spun aproape totul... și am învățat că partea pe care neglijează să ți-o spună este adesea și cea mai importantă. Oamenii ascund adevărul pentru că le este frică.

Cuvintele lui Jo îi sfredeliră inima. Dintr-odată nu mai putu să respire.

— Vorbești despre mine? întrebă ea în cele din urmă, cu vocea gătuită.

— Nu știu. Așa să fie?

Katie simți cum pălește încet, dar Jo zâmbi înainte ca ea să răspundă.

— De fapt, mă gândeam la ziua mea de azi. Ți-am zis că a fost grea, nu? Ei, ce ți-am spus e doar o parte din problemă. E frustrant când oamenii nu vor să spună adevărul. Păi, cum să-i ajut dacă au secrete? Dacă nu știu ce li se întâmplă cu adevărat?

Katie simți o gheară în piept.

— Poate vor să vorbească despre ce-i frământă, dar știu că nu ai cum să-i ajuți, șopti ea.

— Întotdeauna este ceva ce pot face pentru ei.

În lumina lunii care răzbătea prin fereastra de la bucătărie, pielea lui Jo lucea ca alabastrul și Katie avu impresia că nu stătea niciodată la soare. Vinul făcea camera să se miște și pereții să se curbeze. Katie simți cum ochii i se umplu de lacrimi și clipi des ca să le oprească. Avea gura uscată.

— Nu întotdeauna, șopti Katie.

Se întoarse cu fața spre fereastră. Dincolo de geam, luna plutea deasupra copacilor. Katie înghiți, simțindu-se deodată de parcă s-ar fi observat din partea cealaltă a camerei. Se vedea pe sine stând la masă cu Jo și, când începu să vorbească, vocea ei îi păru străină.

— Am avut o prietenă odată. Avea o căsnicie îngrozitoare și nu putea să vorbească cu nimeni. El o bătea și, la început, ea i-a spus că dacă se mai întâmplă vreodată, îl părăsește. El a jurat că n-o să se mai întâmple și ea l-a crezut. Dar apoi lucrurile s-au înrăutățit, de exemplu, când cina era rece sau când ea menționa că se văzuse cu un vecin care-și plimba câinele. Ea doar vorbise cu el, dar în seara aceea, soțul ei a izbit-o de o oglindă.

Katie se uită fix la podea. Linoleumul se cojea la colțuri, dar nu știuse cum să-l repare. Încercase să-l lipească, dar lipiciul nu ținuse și colțurile se îndoiseră din nou.

— El își cerea iertare de fiecare dată și uneori chiar plângea când vedea vânătăile pe care i le făcuse pe brațe, pe picioare sau pe spate. Îi zicea că-i pare rău pentru ce i-a făcut, dar imediat după aceea îi spunea că o meritase. Că dacă ar fi fost mai grijulie, nu s-ar fi întâmplat. Că dacă ar fi fost atentă sau n-ar fi fost așa proastă, el nu și-ar fi pierdut cumpătul. Ea a încercat să se schimbe. S-a străduit să fie o soție mai bună și să facă ce voia el, dar niciodată nu era de ajuns.

Katie simți presiunea lacrimilor și, deși încercă din nou să le oprească, i se prelinseră pe obraji. Jo stătea în fața ei, la masă, privind-o nemișcată.

— Și ea îl iubea! La început, fusese așa drăguț cu ea! O făcuse să se simtă în siguranță. Se cunoscuseră într-o seară când, la ieșirea ei din tură, o urmăreau doi bărbați. Când a dat colțul, unul din ei a înșfăcat-o și i-a pus mâna la gură și, deși a încercat să scape, bărbații erau mult mai puternici și cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă viitorul ei soț n-ar fi venit și nu l-ar fi lovit tare în ceafă pe unul din ei, care a căzut la pământ. Apoi l-a înșfăcat pe celălalt și l-a izbit de un zid, și gata. Uite așa. A ajutat-o să se ridice și a condus-o acasă, iar a doua zi a invitat-o la o cafea. Era drăguț și o trata ca pe o prințesă – până în luna de miere.

Katie știa că nu trebuie să-i povestească lui Jo nimic din toate astea, dar nu se putea opri.

— Prietena mea a încercat să fugă de două ori. O dată, s-a întors singură, pentru că nu avea unde să se ducă. Iar a doua oară când a fugit, a crezut că e liberă, în sfârșit. Dar el a urmărit-o și a dus-o cu forța înapoi acasă. Acolo, a bătut-o și i-a pus un pistol la tâmplă și i-a spus că, dacă mai fuge vreodată, o omoară. Și-o să omoare orice bărbat la care ține ea. Și ea l-a crezut, pentru că atunci știa deja cu cine are de-a face. Dar era ca într-o închisoare. El nu-i dădea niciodată bani și n-o lăsa niciodată să iasă din casă. Trecea cu mașina prin fața casei când ar fi trebuit să fie la muncă, doar ca să se asigure că ea e acolo. Urmărea înregistrările telefonice și suna tot timpul și n-o lăsa să-și ia permis de conducere. Odată, când s-a trezit în toiul nopții, l-a văzut stând în picioare lângă pat, uitându-se la ea. Era beat și avea iar arma în mână, iar ei i-a fost prea frică să spună altceva decât să-l cheme la culcare. Dar atunci a

înțeles că, dacă rămâne, soțul ei o va omorî.

Katie își șterse ochii și degetele-i luceau de lacrimi sărate. Abia dacă mai putea să respire, dar cuvintele nu se opreau.

— A început să fure bani din portofelul lui. Niciodată mai mult de un dolar sau doi, ca să nu-și dea el seama. În mod normal, el își încuia portofelul noaptea, dar uneori uita. A durat așa mult până să strângă suficienți bani ca să scape. Pentru că asta trebuia să facă. Să scape. Trebuia să plece undeva unde el să n-o găsească niciodată, pentru că știa că el o să o caute mereu. Și nu putea să spună nimic nimănui, pentru că familia ei era departe și știa că poliția nu va face nimic. Dacă avea și cea mai mică bănuială, o omora. Așa că a furat bănuți și i-a pitit în pernele de la canapea și în mașina de spălat. A ascuns banii într-o pungă de plastic, pe care a pus-o într-un ghiveci și, de fiecare dată când ieșea el din casă, se temea că o s-o găsească. A durat așa de mult să strângă banii de care avea nevoie pentru că trebuia să aibă destul încât să plece departe, unde el să n-o găsească niciodată. Ca să o ia de la zero.

Katie nu știa exact când se întâmplase, dar își dădu seama că Jo o luase de mână, iar ea nu se mai privea din partea cealaltă a camerei. Simți gustul sărat al lacrimilor pe buze și parcă sufletul se scurgea afară din ea. Voia cu disperare să doarmă.

În liniște, Jo continuă să o privească în ochi.

— Prietena ta are mult curaj, îi spuse ea încet.

— Nu, răspunse Katie. Prietena mea se teme tot timpul.

— Asta înseamnă curaj. Dacă nu i-ar fi fost teamă, nici n-ar fi avut nevoie de curaj. O admir pentru ce-a făcut. Jo îi strânse mâna. Cred că mi-ar plăcea de prietena ta. Mă bucur că mi-ai povestit despre ea.

Katie privi departe, simțindu-se extrem de obosită.

— Probabil nu trebuia să-ți povestesc toate astea.

Jo ridică din umeri.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. O să vezi că știu să păstrez un secret. Mai ales când e vorba despre oameni pe care nu-i cunosc, nu-i așa?

Katie încuviință.

— Așa e.

Jo mai rămase cu Katie încă o oră, dar îndreptă conversația spre subiecte mai vesele. Katie povesti despre munca ei la restaurantul lui Ivan și despre unii clienți pe care ajunsese să-i cunoască. Jo întrebă cum să scape de varul de sub unghii. Acum, că nu mai bătea vântul, amețeala lui Katie începu să se risipească, lăsând în urmă senzația de extenuare. Și Jo începu să caște și, în cele din urmă, se ridicară de la masă. Jo o ajută pe Katie să strângă, deși nu era mare lucru de făcut în afară de spălat câteva vase, iar Katie o conduse la ușă.

Jo ieși pe verandă, apoi se opri.

— Cred că am avut un vizitator, spuse ea.

— Despre ce vorbești?

— E o bicicletă sprijinită de copac.

Katie ieși afară în urma ei. Dincolo de lumina gălbuie de pe verandă, lumea era învăluită în întuneric, iar conturul pinilor din depărtare îi aminti lui Katie de marginea neregulată a unei găuri negre. Licuricii imitau stelele, strălucind și clipind, iar Katie își miji ochii, dându-și seama că Jo avea dreptate.

— A cui e bicicleta aia? întrebă Katie.

— Nu știu.

— Ai auzit pe careva pe aici?

— Nu. Dar cred că a lăsat-o cineva pentru tine. Vezi? Nu are o fundă pe ghidon? Ți arată ea.

Katie se uită cu atenție și văzu funda. Era o bicicletă de femeie, cu câte un coș de sârmă de fiecare parte a roții din spate și un alt coș în față. În jurul șeii era înfășurat un lanț, cu cheia încă în încuietoare.

— Cine să-mi aducă mie o bicicletă?

— De ce mă tot întrebi pe mine? Nici eu nu știu mai multe decât tine.

Katie și Jo coborâră de pe verandă. Deși majoritatea bălților dispăruseră, absorbite de pământul nisipos, iarba era încă umedă și Katie își udă vârful pantofilor mergând prin ea. Atinse bicicleta, apoi funda, pipăind panglica asemenea unui comerciant de textile. De fundă era prins un bilețel și Katie îl luă.

— E de la Alex, spuse ea uimită.

— Alex, tipul de la magazin, sau alt Alex?

— Tipul de la magazin.

— Ce scrie?

Katie scutură din cap, încercând să înțeleagă ce se întâmplă înainte să citească. „M-am gândit că ți-ar plăcea.”

Jo bătu cu degetul în bilețel.

— Cred că asta înseamnă că și el e la fel de interesat de tine cât ești tu de el.

— Nu sunt interesată de el!

— Sigur că nu, făcu Jo cu ochiul. De ce ai fi?

Alex mătura pe lângă vitrinele frigorifice când Katie intră în magazin. Bănuise că avea să apară dimineața la prima oră ca să vorbească cu el despre bicicletă. După ce rezemă mătura de vitrină, își băgă la loc cămașa în pantaloni și-și trecu repede mâna prin păr. Kristen o așteptase de la prima oră și deja apăruse înainte ca ușa să se închidă.

— Bună dimineața, domnișoara Katie! spuse Kristen. Ai primit bicicleta?

— Am primit-o. Mulțumesc, răspunse Katie. De asta am venit.

— Am muncit din greu la ea.

— Ați făcut o treabă minunată, spuse ea. Tăticul tău e pe aici?

— Da, da. E chiar acolo, arătă ea. Uite-l că vine.

Katie se întoarse spre el.

— Bună, Katie, spuse Alex.

Când se apropie de ea, Katie își încrucișă brațele.

— Pot să vorbesc cu tine afară un pic?

Alex îi simți răceala din voce și știu că se abținea ca să nu-și arate supărarea în fața lui Kristen.

— Sigur că da, spuse el și se îndreptă spre ușă.

O deschise și o urmă pe Katie afară, admirându-i silueta în timp ce mergea spre bicicletă.

Oprindu-se lângă bicicletă, Katie se întoarse cu fața la el. În coșul din față era umbrela pe care o împrumutase cu o zi înainte. Cu fața serioasă, bătu ușor cu palma peste șa.

— Pot să întreb ce vrea să însemne asta?

— Îți place?

— De ce ai cumpărat-o pentru mine?

— Nu am cumpărat-o pentru tine, spuse el.

Katie clipi.

— Dar biletul tău...

Alex ridică din umeri.

— Era în garaj, se aduna praful pe ea de vreo doi ani. Crede-mă, ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să-ți cumpăr o bicicletă.

Ochii ei aruncau scânteii.

— Nu despre asta e vorba! Îmi tot dai lucruri și trebuie să încetezi. Nu vreau nimic de la tine. Nu am nevoie de umbrelă, de legume sau de vin. Și nu am nevoie de o bicicletă!

— Atunci dă-o altcuiva! Pentru că nici eu n-o vreau.

Katie tăcu și Alex văzu cum în locul confuziei se instalează frustrarea, iar apoi sentimentul că demersul ei este inutil. În cele din urmă, dădu din cap și se întoarse ca să plece. Dar înainte să facă vreun pas, el își drese vocea.

— Înainte să pleci, totuși, vrei să-mi faci o favoare și să mă lași să-ți explic?

Ea se uită la el peste umăr.

— Nu contează.

— Poate nu contează pentru tine, dar pentru mine contează.

Ea-i susținu privirea, șovăi și, în cele din urmă, cedă. Când oftă, el îi arătă băncuța din fața magazinului. Inițial, o pusese acolo, fixată între mașina de gheață și un raft de rezervoare de propan ca o glumă, știind că va rămâne nefolosită. Cine ar vrea să se uite la parcare și la drumul din față? Spre surprinderea lui, în majoritatea zilelor era aproape tot timpul ocupată; acum nu stătea nimeni pe ea doar pentru că era prea devreme.

Katie ezită înainte să se așeze, iar Alex își împreună mâinile în poală.

— N-am mîntîit cînd ți-am spus cîă bicicleta aduna praf de cîțiva ani. I-a aparținut odată soției mele, spuse Alex. Tare mult îi plăcea bicicleta asta și mergea cu ea tot timpul. Într-o zi a mers pe ea pînă la Wilmington, dar sigur cîă odată ce a ajuns acolo, a fost prea obosită și a trebuit să mă duc s-o iau, deși n-aveam pe cine să las în locul meu la magazin. A trebuit să-l închid cîteva ore.

După o pauză, continuă:

— Atunci a fost ultima dată cînd a mers cu ea. În seara aia a avut prima criză și a trebuit s-o duc de urgență la spital. După aceea, i-a fost din ce în ce mai rău și n-a mai folosit-o niciodată. Am pus bicicleta în garaj, dar de cîte ori o văd, îmi aduc aminte fără să vreau de seara aia îngrozitoare.

Își îndreptă spatele.

— Știu cîă trebuia să scap de mult de ea, dar n-am putut s-o dau cuiva care să meargă o dată sau de două ori și apoi s-o uite într-un colț. Am vrut s-o ia cineva care s-o aprecieze la fel de mult ca soția mea. Cineva care s-o folosească. Asta ar fi vrut soția mea. Dacă ai fi cunoscut-o, ai înțelege. Mi-ai face o favoare.

Katie spuse încetișor:

— Nu pot să iau bicicleta soției tale.

— Deci tot vrei să mi-o dai înapoi?

Cînd ea încuviință, el se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Tu și cu mine semănăm mai mult decît crezi. În locul tău, și eu aș fi procedat exact la fel. Nu vrei să datorezi nimic nimănui. Vrei să-ți dovedești ție cîă poți să reușești singură, nu-i așa?

Katie deschise gura să răspundă, dar nu spuse nimic. El continuă:

— După ce soția mea a murit, și eu am fost la fel. Mult timp. Mulți oameni veneau la magazin și-mi spuneau să-i sun dacă am nevoie de ceva. Majoritatea știau cîă familia mea nu e aici și aveau intenții bune, dar nu am sunat niciodată pe nimeni, pentru cîă așa sunt eu. Chiar dacă voiam ceva, nu știam cum să cer, însă de cele mai multe ori nici nu știam ce vreau. Tot ce știam era cîă atârnam de un fir de păr și, ca să continui metafora, vreme îndelungată abia am reușit să nu cad. Adică, dintr-odată, trebuia să am grijă de doi copii mici și de magazin, iar copiii erau mai mici atunci și aveau nevoie de și mai multă atenție decît acum. Și într-o zi a apărut Joyce.

Se uită la ea:

— Ai cunoscut-o pe Joyce? Lucrează cîteva după-amiezi pe săptămână, inclusiv duminica, o doamnă mai în vîrstă care vorbește cu toată lumea? Josh și Kristen o iubesc.

— Nu sunt sigură.

— Nu contează. Oricum, a apărut ea într-o după-amiază, în jur de ora cinci și pur și simplu mi-a spus cîă o să aibă grijă de copii cîat petrec eu următoarea săptămână la plajă. Deja aranjase unde să stau și mi-a zis cîă nu am de ales pentru cîă, după părerea ei, mă îndreptam direct spre o cădere nervoasă.

Își duse mîna la față, încercînd să înăbușe amintirea acelor zile.

— La început, am fost supărat. Păi, erau copiii mei, nu? Și ce fel de tată eram eu de credeau oamenii cîă nu mă descurc? Dar, spre deosebire de toți ceilalți, Joyce nu m-a rugat s-o sun dacă am nevoie de ceva. Ea știa prin ce treceam și a făcut direct ce a crezut ea cîă e bine. Așa cîă m-am trezit în drum spre plajă. Și avusese dreptate. În primele două zile, încă eram vraște. Dar în zilele următoare, m-am plimbat mult, am citit niște cărți, am dormit pînă tîrziu și, cînd m-am întors, mi-am dat seama cîă de multă vreme nu mai fusesem așa relaxat...

Tăcu, simțindu-i privirea asupra lui.

— Nu știu de ce-mi spui mie toate astea.

Se întoarse spre ea.

— Amândoi știm că dacă te-aș fi întrebat dacă vrei bicicleta, ai fi spus nu. Așa că, așa cum a făcut Joyce cu mine, pur și simplu am procedat cum am considerat eu că e bine. Pentru că am învățat că poți să accepți un pic de ajutor din când în când. Ia-o, spuse el, arătând spre bicicletă. Mie nu-mi e de folos și tu trebuie să recunoști că ți-ar fi mult mai ușor să mergi cu ea la muncă și acasă.

Abia după câteva secunde, umerii ei se relaxară și Katie se întoarse spre el cu un zâmbet ironic.

— Ai repetat discursul ăsta?

— Sigur că da, încercă el să arate sfios. Dar o primești?

Katie ezită.

— Ar fi drăguț să am o bicicletă, recunosc eu ea în cele din urmă. Mulțumesc.

O vreme, niciunul din ei nu mai spuse nimic. Privindu-i chipul din profil, Alex observă din nou cât era de frumoasă, deși avu senzația că ea nu-i împărtășea părerea. Ceea ce o făcea și mai atrăgătoare.

— Cu plăcere, spuse el.

— Dar gata cu gratuitățile, bine? Ai făcut deja destule pentru mine.

— De acord. Ai mers bine pe ea? Întrebă el arătând spre bicicletă. Cu coșurile, adică.

— Da, a fost bine. De ce?

— Pentru că Kristen și Josh m-au ajutat să le pun ieri. A fost unul dintre proiectele alea din zilele ploioase, știi? Kristen le-a ales. Și ca să știi, tot ea a fost de părere că ai nevoie de mâner strălucitoare, dar acolo am pus picioru-n prag.

— Nu m-ar fi deranjat mânerul strălucitor.

Alex râse.

— O să-i spun atunci.

Katie ezită.

— Te descurci bine, să știi. Cu copiii tăi.

— Mulțumesc.

— Serios. Și știu că nu a fost ușor.

— Așa-i viața. De cele mai multe ori, nu e ușoară deloc. Trebuie să încercăm să profităm de ea cât putem. Știi ce vreau să spun?

— Da, spuse ea. Cred că știu.

Ușa de la magazin se deschise și, când Alex se aplecă înainte, îl văzu pe Josh cercetând din priviri parcare, cu Kristen urmându-l de aproape. Cu părul castaniu și ochii căprui, Josh semăna cu mama lui. Părul lui era o claie ciufulită și Alex știu că tocmai se dăduse jos din pat.

— Aici sunt!

Josh se scărpină în cap în timp ce-și târî pașii spre ei. Kristen se lumină la față și-i făcu cu mâna lui Katie.

— Tati? Întrebă Josh.

— Da?

— Voiam să întrebăm dacă mai mergem la plajă azi. Ai promis că ne duci.

— Așa am zis.

— Cu grătar?

— Sigur că da.

— Bine, spuse el. Își frecă nasul. Bună ziua, domnișoară Katie.

Katie le făcu cu mâna lui Josh și Kristen.

— Îți place bicicleta? ciripi Kristen.

— Da, mulțumesc.

— A trebuit să-l ajut pe tata s-o repare, a informat-o Josh. Nu prea le are el cu uneltele. Kate îi aruncă o privire lui Alex, reținându-și un zâmbet.

— Nu mi-a spus asta.

— Nu-i nimic. Eu știam ce să fac. Dar a trebuit să mă ajute el la pneurile noi.

Kristen o fixă pe Katie cu privirea.

— Vii și tu la plajă?

Katie se îndreaptă.

— Nu cred.

— De ce nu? Întrebă Kristen.

— Probabil lucrează, spuse Alex.

— De fapt, nu lucrez, spuse ea. Am niște treburi pe-acasă.

— Atunci trebuie să vii! strigă Kristen. E foarte amuzant.

— Mergeți în familie, insistă ea. N-aș vrea să deranjez.

— Nu deranjezi. Și e foarte distractiv. Poți să te uiți la mine când înot. Te roog? o imploră

Kristen.

Alex nu spuse nimic, șovăind să stăruie și el. Presupuse că Katie o să refuze, dar, spre surprinderea lui, ea înclină ușor din cap. Până la urmă, răspunse încet:

— Bine.

După ce se întoarse de la magazin, Katie parcă bicicleta în spatele cabanei și intră să se schimbe. Nu avea costum de baie, dar chiar dacă ar fi avut unul, tot nu l-ar fi purtat. Pe cât de natural era pentru un adolescent să se plimbe prin fața străinilor în ceva care semăna a chiloți și sutien, pe atât era ea de jenată să poarte așa ceva în fața lui Alex când ieșeau cu copiii. Sau chiar și fără copii.

Deși se opunea ideii, trebuia să admită că Alex o intriga. Nu pentru că făcuse atâtea pentru ea, oricât de înduioșător ar fi fost aceasta. Ci, mai degrabă, din cauza zâmbetului trist pe care-l avea câteodată, a expresiei de pe chip când îi povestea despre soție sau a felului în care se purta cu copiii lui. Avea în el o singurătate pe care nu o putea ascunde și ea știa că, într-un fel, semăna.

Știa că e atras de ea. Nu se născuse ieri, își dădea seama când bărbații o considerau atrăgătoare; casierul vorbăreț de la băcănie, un străin care se uita la ea sau un chelner într-un restaurant care venea cam prea des la masa lor. În timp, învățase să se prefacă indiferentă la atenția acelor bărbați; în alte cazuri, arăta un dispreț evident, pentru că știa ce s-ar fi întâmplat altfel. Mai târziu. Când ajungeau acasă. Când erau singuri.

Dar viața aceea nu mai exista acum, își aminti ea. Deschizând sertarele, scoase o pereche de pantaloni scurți și sandalele pe care le cumpăraseră de la Anna Jean's. Cu o seară înainte, băuse vin cu o prietenă, iar acum mergea la plajă cu Alex și familia lui. Acestea erau evenimente obișnuite într-o viață obișnuită. Conceptul i se părea străin, ca și cum învăța obiceiurile dintr-o altă țară, și asta o făcea să se simtă ciudat de entuziastă și de precaută în același timp.

De îndată ce termină cu îmbrăcatul, văzu jeepul lui Alex apropiindu-se pe drumul de pietriș și inspiră adânc când acesta opri în fața casei ei. Acum sau niciodată, gândi ea și ieși pe verandă.

— Trebuie să-ți pui centura de siguranță, domnișoară Katie, îi spuse Kristen, din spate. Altfel tati nu pornește mașina.

Alex se uită la ea cu înțeles, parcă întrebând-o: „Ești pregătită pentru așa ceva?”.

Îi zâmbi cât de curajos putu ea.

— Gata, spuse el, să mergem.

Ajunseră în mai puțin de o oră în Long Beach, orașul de pe coastă plin de case din lemn cu acoperișuri asimetrice și vedere spre ocean. Alex opri într-o parcare mică adăpostită de dune; în apropiere, rogozul se unduia în briza aspră. Katie ieși din mașină și se uită la ocean, respirând adânc.

Copiii coborâră și se îndreptară imediat spre cărarea dintre dune.

— Mă duc în apă, tati! strigă Josh, fluturându-și masca și snorkelul.

— Și eu! adăugă Kristen, urmărindu-l îndeaproape.

Alex tot descărca bagajele din spatele jeepului.

— Stați așa, le strigă el. Așteptați, da?

Josh oftă, vizibil nerăbdător, tot schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Alex începu să tragă de cutia frigorifică.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Katie.

El dădu din cap în semn că nu.

— Mă descurc. Dar vrei tu să-i dai pe copii cu cremă de protecție și să-i supraveghezi câteva minute? Știu că-s tare nerăbdători.

— Sigur, spuse ea, întorcându-se spre Kristen și Josh. Sunteți gata?

Alex petrecu următoarele minute tot cărând diverse din mașină, așezând tabăra lângă masa de picnic cea mai apropiată de dună, unde nu ajungeau valurile mari. Deși mai erau acolo și alte familii, cea mai mare parte din porțiunea aceea de plajă era numai a lor. Katie își dăduse sandalele jos și stătea la marginea apei în timp ce copiii se stropeau unde era apa mai mică. Avea brațele încrucișate și, chiar de la distanță, Alex observă o expresie rară de mulțumire pe chipul ei.

Alex aruncă pe umăr câteva prosoape și se apropie de ei.

— Greu de crezut că ieri a fost furtună, nu?

Ea se întoarce când îi auzi vocea.

— Uitasem ce dor îmi era de ocean.

— A trecut ceva timp, nu?

— Prea mult, spuse ea, ascultând ritmul constant al valurilor care se spărgeau încet de țărm.

Josh alerga, ba intrând, ba ieșind din apă, iar Kristen căuta ghemuită scoici pe plajă.

— Probabil uneori ți-e greu să-i crești singur, observă Katie.

Alex ezită, gândindu-se la asta. Când vorbi, vocea lui era blândă:

— În cea mai mare parte a timpului nu este așa de greu. Avem rutina noastră, știi? Viața de zi cu zi. Dar când facem lucruri ca acum, când nu există un ritm prestabilit, uneori devine frustrant. Lovi cu piciorul în nisip, făcând un șanț mic la picioarele lor. Când vorbeam cu soția mea să mai facem un copil, ea încerca să mă avertizeze că un al treilea copil ar însemna să trecem de la „apărarea unul la unul” la „apărarea unei zone”. Așa glumea, nu era sigură că pot să fac față. Și ia uite-mă acum, apăr zona zi de zi... Se întrerupse clătinând din cap. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Ce să spui?

— Se pare că de fiecare dată când vorbesc cu tine, ajung să povestesc despre soția mea.

Pentru prima dată, Katie se întoarce spre el.

— De ce să nu vorbești despre soția ta?

Alex împinse un morman de nisip înainte și înapoi, acoperind șanțul pe care tocmai îl făcuse.

— Pentru că nu vreau să crezi că nu sunt în stare să vorbesc și despre altceva. Că nu fac decât să trăiesc în trecut.

— Ai iubit-o foarte mult, nu-i așa?

— Da, răspunse el.

— Și a fost o parte importantă din viața ta și mama copiilor tăi, nu-i așa?

— Da.

— Atunci poți să vorbești despre ea, spuse Katie. Trebuie să vorbești despre ea. Face parte din tine.

Alex îi zâmbi recunoscător, dar nu știu ce să răspundă. Katie păru că-i citește gândurile și îl întrebă blând:

— Cum v-ați cunoscut?

— Ne-am cunoscut într-un bar, ca să vezi. Ea ieșise cu niște prietene, sărbătoreau ziua de naștere a cuiva. Era cald și aglomerat și lumina difuză, muzica tare și ea... pur și simplu a ieșit în evidență. Adică, toate prietenele ei erau un pic duse și se vedea că se simțeau bine, numai ea era calmă.

— Pun pariu că era și frumoasă.

— Se înțelege, spuse el. Așa că mi-am luat inima-n dinți, m-am dus la ea și am folosit tot farmecul personal de care eram în stare.

Când termină de vorbit, Alex observă cum în colțul gurii îi înflorește un zâmbet.

— Și? întrebă ea.

— Și tot mi-au trebuit trei ore ca să aflu cum o cheamă și s-o conving să-mi dea numărul ei de telefon.

Katie râse.

— Și nu-mi spune: Ai sunat-o a doua zi și i-ai dat întâlnire?

— De unde știi?

— Pari genul ăsta.

— Cred că ai fost și tu acostată nu de puține ori.

Katie ridică din umeri, lăsând loc de interpretare.

— Și apoi?

— De ce vrei să-ți povestesc?

— Nu știu, recunosc ea. Dar vreau.

Alex o studie.

— Bine, răspunse el în cele din urmă. Păi, așa cum ți-ai dat seama singură în mod miraculos, am invitat-o la prânz și am petrecut restul după-amiezii vorbind. În weekendul acela, i-am spus că ar trebui să ne căsătorim într-o zi.

— Glumești.

— Știu că pare o nebunie. Crede-mă, și ea a crezut la fel. Dar eu... pur și simplu am știut. Era deșteaptă și bună și aveam multe în comun, și voiam aceleași lucruri în viață. Râdea mult și mă făcea pe mine să râd... Sincer, dintre noi doi, eu am fost cel norocos.

Valurile continuau să se spargă de țărm în briza oceanului, ajungându-i lui Katie până la glezne.

— Probabil și ea s-a considerat norocoasă.

— Asta numai pentru că am reușit s-o păcălesc..

— Mă îndoiesc.

— Asta pentru că pot să te păcălesc și pe tine.

Katie râse.

— Nu cred.

— Ei, spui și tu așa pentru că suntem prieteni.

— Crezi că suntem prieteni?

— Da, spuse el, privind-o în ochi. Tu nu crezi?

Alex ghici din expresia ei că ideea o surprinsese, dar înainte să răspundă ceva, Kristen veni stropindu-i pe amândoi, cu pumnul plin de scoici.

— Domnișoară Katie! strigă ea. Uite ce scoici frumoase am găsit!

Katie se aplecă.

— Îmi arăți și mie?

Kristen întinse mâna și le dădu drumul în palma lui Katie, apoi se întoarse spre Alex și-l întrebă:

— Tati? Putem să dăm drumul la grătar? Mi-e tare foame.

— Sigur că da, draga mea.

Făcu câțiva pași pe plajă, privindu-și fiul care se tot scufunda și ieșea din valuri. Când Josh ieși iar la suprafață, Alex îl strigă cu mâinile făcute pâlnie:

— Hei, Josh! O să pornesc grătarul, vino un pic.

— Acum? strigă și Josh la rândul lui.

— Numai puțin.

Chiar și de la distanță, văzu cum îi căzură umerii. Probabil observă și Katie, pentru că spuse

repede:

— Pot să stau eu aici, dacă vrei.

— Ești sigură?

— Kristen îmi arată scoicile, spuse ea.

Alex încuviință și apoi se întoarse spre Josh.

— Domnișoara Katie o să te supravegheze, bine? Așa că nu te duce prea departe!

— Nu mă duc! spuse Josh, zâmbind cu gura până la urechi.

Un pic mai târziu, Katie duse o Kristen tremurândă și un Josh încântat înapoi la pătura pe care Alex o întinsese mai devreme. Grătarul fusese pregătit și brichetele ardeau deja, transformându-se în jar.

Alex desfăcu ultimul scaun de plajă pe pătură și îi urmări apropiindu-se.

— Cum a fost apa, copiii?

— Super! răspunse Josh. Părul lui parțial uscat era zburlit în toate direcțiile. Când mâncăm?

Alex verifică dacă erau gata cărbunii.

— Mai durează cam douăzeci de minute.

— Putem să mergem iar în apă eu și Kristen?

— Tocmai ați ieșit din apă. Ce-ar fi să luați o pauză câteva minute?

— Nu vrem să înotăm. Vrem să construim castele de nisip, spuse el.

Alex văzu că lui Kristen îi clănțăneau dinții.

— Ești sigură că vrei să faci asta? Te-ai învinetit de frig.

Kristen dădu vehement din cap că da.

— N-am nimic, spuse ea tremurând. Și pe plajă trebuie să construiești castele de nisip.

— Bine. Dar vă îmbrăcați amândoi. Și stați acolo, ca să vă văd, spuse el arătând cu mâna spre un loc din apropiere.

— Știu, tati, oftă Josh. Nu mai sunt copil mic.

Alex scotoci într-o geantă sport și îi ajută pe Josh și pe Kristen să se îmbrace. Când termină, Josh înșfacă o pungă plină cu jucării de plastic și lopățele și fugi, oprindu-se la câțiva metri de marginea apei. Kristen se duse după el.

— Vrei să mă duc acolo? întrebă Katie.

Alex scutură din cap.

— Nu, stau bine acolo. Cu partea asta sunt obișnuiți. Când gătesc adică. Știu că trebuie să stea departe de apă.

Se duse la lada frigorifică, se aplecă și deschise capacul.

— Ți-e foame și ție? întrebă el.

— Un pic, spuse ea și-și dădu seama că nu mai mâncase nimic de la brânza și vinul din seara precedentă.

Ca la un semnal, își auzi stomacul făcând gălăgie și-și încrucișă brațele deasupra lui.

— Bine, pentru că eu sunt lihnit.

În timp ce Alex scotocea prin lada frigorifică, Katie îi observă mușchii puternici de la brațe.

— Mă gândeam să fac hotdogi pentru Josh, un cheeseburger pentru Kristen, iar pentru tine și pentru mine, fripturi.

Scoase carnea și o puse deoparte, apoi se aplecă deasupra grătarului să sufle peste cărbuni.

— Pot să te ajut?

— Vrei să pui fața de masă? E în lada frigorifică.

— Sigur, spuse Katie. Scoase una dintre pungile de gheață din ladă și rămase cu privirea holbată. E mâncare aici cât pentru șase familii, zise ea.

— Da, păi, cu copiii, mottoul meu a fost întotdeauna mai bine să aduc prea mult decât prea puțin, pentru că niciodată nu știu exact ce vor mânca. Nici nu-ți închipui de câte ori am venit aici și am uitat ceva și a trebuit să urc copiii în mașină și să trag o fugă la magazin. Am vrut să evit asta azi.

Katie desfăcu fața de masă din plastic și, la îndrumările lui Alex, fixă colțurile cu

prespapiierurile pe care el avusese prevederea să le ia în bagaj.

— Altceva? Vrei să pun totul pe masă?

— Mai avem câteva minute. Și, nu știi tu, dar eu aș vrea o bere, spuse el. Băgă mâna în lada frigorifică și scoase o sticlă. Tu vrei?

— Aș vrea un suc, spuse ea.

— Coca-Cola dietetică? Întrebă el, scotocind iar.

— Perfect!

Când îi dădu doza de suc, mâna lui o atinse pe a ei, deși Katie nu era sigură că el observase măcar.

Alex arătă cu capul spre scaune.

— Vrei să stai jos?

Katie ezită înainte să se așeze lângă el. Când așezase scaunele, Alex lăsase destulă distanță între ele, așa că nu aveau să se atingă din greșeală. Răsuci dopul berii și luă o înghițitură.

— Nimic nu-i mai bun decât o bere rece într-o zi călduroasă de vară la plajă.

Katie zâmbi, ușor deconcertată la gândul că este singură cu el.

— Te cred pe cuvânt.

— Nu-ți place berea?

Gândurile îi zburară la tatăl ei și la cutiile goale de Pabst Blue Ribbon care de obicei zăceau împrăștiate pe podea, lângă fotoliul în care stătea el.

— Nu prea, recunosc eu.

— Doar vinul, nu?

Îi trebuiră câteva secunde să-și aducă aminte că Alex îi dăduse o sticlă.

— Am băut niște vin aseară, de fapt. Cu vecina mea.

— Da? Bravo!

Katie căută un subiect de discuție prudent.

— Spuneai că ești din Spokane?

Alex își întinse picioarele în fața lui și le puse unul peste altul.

— Născut și crescut acolo. Am locuit în aceeași casă până m-am dus la facultate. Îi aruncă o privire lungă, cu coada ochiului. Universitatea din Washington, apropo. Hai, Huskies^[1]!

Katie zâmbi.

— Părinții tăi mai locuiesc acolo?

— Da.

— Probabil le e greu să-și viziteze nepoții.

— Bănuiesc.

Ceva din tonul vocii lui îi atrase atenția.

— Bănuiești?

— Nu sunt genul de bunici care să vină în vizită, chiar dacă ar locui mai aproape. I-au văzut pe copii numai de două ori, o dată când s-a născut Kristen și a doua oară la înmormântare. Dădu din cap. Nu-mi cere să-ți explic, continuă el, dar pe părinții mei nu-i interesează copiii. Doar le trimit felicitări de ziua de naștere și cadouri de Crăciun, atât. Preferă să călătorească sau să facă altceva.

— Cum?

— Ce pot să fac? Și, în plus, nu pot să spun că s-au comportat altfel față de mine, chiar dacă eram cel mai mic copil al lor. În facultate, prima dată m-au vizitat în ziua absolvirii și chiar dacă înotam suficient de bine încât să obțin o bursă integrală, m-au văzut la concursuri numai de două ori. Chiar dacă aș locui peste drum de ei, mă îndoiesc că ar vrea să-i vadă pe copii.

— Asta e unul din motivele pentru care am rămas aici. De ce nu?

— Dar bunicii din partea mamei?

Alex răzui eticheta de pe sticla de bere.

— E mai greu. Au mai avut două fiice, care s-au mutat în Florida și, după ce mi-au vândut mie magazinul, s-au mutat și ei acolo. Ne vizitează o dată sau de două ori pe an, pentru câteva zile, dar încă le e greu. Și nici nu vor să stea acasă la noi, cred că le amintește de Carly. Prea multe amintiri.

— Cu alte cuvinte, ești cam pe cont propriu.

— Dimpotrivă, spuse el, arătând spre copii. Îi am pe ei, ai uitat?

— Totuși, probabil ți-e greu uneori. Să te ocupi de magazin, să crești copiii...

— Nu-i așa rău. Dacă mă trezesc la 6 dimineața și mă culc pe la miezul nopții, e ușor să fac față.

Katie râse încet.

— Crezi că sunt gata cărbunii?

— Stai să văd, spuse el.

După ce înfipse sticla în nisip, se ridică din scaun și merse la grătar. Brichețele erau albe și căldura se ridica în valuri tremurânde.

— Sincronizare perfectă, zise el.

Așeză pe grătar carnea de friptură și pasta pentru hamburger, iar Katie se duse la lada frigorifică și începu să aducă pe masă nenumăratele articole: casolete cu salată de cartofi, salată de varză, murături, salată de fasole verde, fructe feliate, două pungi de chipsuri, felii de brânză și condimente asortate.

Clătină din cap când începu să aranjeze totul, gândindu-se că Alex cumva uitase că puștii lui erau încă mici. Luase la el mai multă mâncare decât avusese ea în casă în toată perioada de când locuia în Southport.

Alex întoarse fripturile și carnea de hamburger și apoi adăugă hotdogii pe grătar. Privirea-i alunecă spre picioarele lui Katie, care se tot agita în jurul mesei, și observă din nou cât era de atrăgătoare.

Katie își dădu seama că o privea.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic, spuse el.

— Te gândeai la ceva.

Alex oftă.

— Mă bucur că te-ai hotărât să vii azi, zise el în cele din urmă. Pentru că mă simt tare bine.

În timp ce Alex supraveghea grătarul, discutară despre subiecte mai ușoare. Alex îi spuse în linii mari cam ce înseamnă să gestionezi un magazin universal. Îi povesti cum socrii lui deschiseseră magazinul și descrise cu afecțiune pe unii dintre clienții obișnuiți, oameni care, în cel mai bun caz, puteau fi descriși drept excentrici. Katie se întrebă în sinea ei dacă și pe ea ar fi descris-o la fel în cazul în care ar fi adus pe altcineva la plajă.

Nu că ar fi contat. Cu cât Alex vorbea mai mult, cu atât Katie își dădea seama că era genul de om care încerca să găsească ce e mai bun în ceilalți, genul de om căruia nu-i plăcea să se plângă. Încercă, dar nu reuși să-și închipuie cum era el în tinerețe și, treptat, conduse conversația în direcția aceasta. El îi povesti despre copilăria lui în Spokane și despre weekendurile lungi și liniștite pe care le petrecea cu prietenii, mergând cu bicicleta de-a lungul șinelor de tren. Îi povesti cum înotul, odată descoperit, devenise pentru el o obsesie. Înota patru sau cinci ore pe zi și visa să ajungă la Olimpiadă, dar visurile îi fuseseră spulberate de o

leziune la umăr, în al doilea an de facultate. Îi povesti despre petrecerile frăției din care făcea parte și despre prietenii pe care și-i făcuse în facultate și mărturisi că aproape toate acele prietenii se risipiseră încet, dar sigur. Katie observă că, atunci când vorbea, nu părea nici să-și înfrumusețeze, nici să-și atenueze trecutul și nici nu părea excesiv de preocupat de ce gândeau ceilalți despre el.

Se vedea că Alex fusese odată un atlet de elită, datorită modului grațios și curgător în care se mișca și ușurinței cu care zâmbea, ca și cum ar fi fost de mult obișnuit și cu victoria, și cu înfrângerea. Când Alex tăcu, Katie se temu că o va întreba despre trecutul ei, dar el păru să-și dea seama că subiectul ar incomoda-o și începu să-i povestească altceva.

Când terminară de pregătit masa, Alex îi strigă pe copii, care veniră alergând. Erau plini de nisip și Alex îi puse să stea deoparte, ca să-i scuture bine. Privindu-l, Katie știu că era un tată mai bun decât credea el.

Odată ce copiii se așezară la masă, conversația își schimbă cursul. Katie îi ascultă sporovăind despre castelul lor de nisip și un spectacol de pe Disney Channel care le plăcuse la amândoi. Când întrebară ce dulciuri primesc mai târziu – bomboane cu spumă, batoane de ciocolată și biscuiți cu graham, încălziți până se topesc – Katie înțelesese că Alex crease niște tradiții speciale și amuzante pentru copiii lui. Era diferit, se gândi ea, față de bărbății pe care îi cunoscuse în trecut, diferit față de orice cunoscut de-al ei și, pe măsura ce conversația trecea de la un subiect la altul, orice urme ale nervozității de altădată începură să dispară.

Mâncarea era delicioasă, o schimbare bine-venită după regimul ei auster din ultima vreme. Cerul rămase senin, întinderea sa albastră fiind săgetată doar de păsările marine care treceau ocazional pe deasupra capetelor lor. Briza se întetea și se domolea cât să păstreze răcoarea, iar ritmul constant al valurilor sporea senzația de calm.

Când terminară de mâncat, Josh și Kristen ajutară la strânsul mesei și la împachetarea resturilor. Mâncarea care nu se altera – murăturile și cipsurile – rămase pe masă. Copiii doreau să se dea cu placa pe valuri și, după ce îi dădu din nou cu loțiune de protecție solară, Alex se dezbracă de cămașă și îi urmă în apă.

Katie își mută scaunul pe malul apei și își petrecu următoarea oră privindu-l pe Alex cum îi ajuta pe copii să înfrunte talazurile, așezându-i pe rând în poziție să prindă valurile. Copiii țipau de plăcere, distrându-se de minune. Katie se miră cum Alex reușea să-l facă pe fiecare dintre ei să se simtă în centrul atenției. Avea o tandrețe în comportament, o răbdare deosebită la care ea nu se așteptase. Pe când după-amiaza trecea și norii începeau să se adune, Katie se trezi zâmbind la gândul că pentru prima dată după mulți ani se simțea complet relaxată. Și nu numai atât, știa că se simțea la fel de bine ca cei mici.

După ce ieșiră din apă, Kristen spuse că-i e frig și Alex o duse la baie ca s-o ajute să se schimbe cu haine uscate. Katie rămase cu Josh pe pătură, admirând felul în care razele soarelui se reflectau pe apă, în timp ce Josh săpa în nisip și-l așeza în grămăjoare.

— Hei, vrei să mă ajuți să înalț zmeul? întrebă Josh brusc.

— N-am mai ridicat niciodată un zmeu...

— E simplu, insistă el, scotocind în grămada de jucării pe care le adusese Alex, și scoase un zmeu mic. Îți arăt eu cum. Hai!

Josh o luă la fugă pe plajă și Katie alergă un pic, apoi merse voiniceste. Când îl ajunse din urmă, el își desfășura deja sfoara și îi dădu zmeul.

— Ține-l deasupra capului, bine?

Katie încuviință și Josh începu să se dea înapoi încet, continuând să slăbească sfoara cu o ușurință ce venea din experiență.

— Ești gata? strigă el când, în cele din urmă, se opri. Când încep să fug și să strig, dă-i drumul!

— Sunt gata! strigă și ea.

Josh începu să alerge, iar când Katie simți tensiunea zmeului și-l auzi pe Josh strigând, îi dădu drumul imediat. Nu era sigură că briza era destul de puternică, dar zmeul zbură direct spre cer în câteva secunde. Josh se opri și se întoarse. În timp ce mergea spre el, Josh continuă să desfășoare sfoara.

Katie ajunse lângă el și-și apără ochii de soare, privind spre zmeul care se înălța ușor. Negru și galben, desenul cu Batman se vedea bine chiar de la distanță.

— Sunt destul de bun la ridicat zmeie, spuse el, urmărindu-l cu privirea. Tu cum de n-ai făcut asta până acum?

— Nu știu. Pur și simplu nu mă jucam cu zmeie când eram copil.

— Ar fi trebuit. E haios.

Josh continuă să se uite în sus, cu o expresie de concentrare profundă pe chip. Pentru prima dată, Katie observă cât de mult semănau Josh și Kristen.

— Ești la grădiniță, nu? Îți place?

— Merge. Cel mai mult îmi place pauza. Facem întreceri și de astea.

Sigur că da, se gândi Katie. De când ajunseseră la plajă, abia dacă stătuse locului.

— Educatoarea ta e drăguță?

— E foarte drăguță. E cam ca tata. Nu țipă deloc.

— Tatăl tău nu țipă?

— Nu, spuse el cu convingere.

— Și ce face când se enervează?

— Nu se enervează.

Katie se uită cu atenție la Josh întrebându-se dacă vorbește serios și-și dădu seama că nu glumea.

— Ai mulți prieteni? o întrebă el.

— Nu prea mulți. De ce?

— Pentru că tati spune că ești prietena lui. De asta te-a adus la plajă.

— Când a spus asta?

— Când ne jucam cu valurile.

— Și ce a mai spus?

— Ne-a întrebat dacă ne deranjează că ai venit.

— Și vă deranjează?

— De ce ne-ar deranja? ridică el din umeri. Toată lumea are nevoie de prieteni și la plajă e frumos.

Nimic mai adevărat.

— Ai dreptate, spuse ea.

— Și mami venea aici cu noi, știi?

— Da?

— Da, dar a murit.

— Știu. Și-mi pare rău. Probabil vă e greu. Cred că vă e tare dor de ea.

Josh încuviință și, preț de o clipă, păru mai matur și în același timp mai mic decât vârsta lui.

— Tati se întristează câteodată. El crede că nu știu, dar eu îmi dau seama.

— Și eu aș fi tristă.

Josh tăcu cât se gândi la răspunsul ei.

— Mersi că m-ai ajutat cu zmeul, spuse el.

— Voi doi păreați că vă simțiți tare bine, observă Alex.

După ce Kristen se schimbă, Alex o ajută să-și ridice zmeul în aer și apoi se duse lângă Katie, pe nisipul tare de la marginea apei. Katie simți briza răvășindu-i ușor părul.

— E drăguț. Și mai vorbăreț decât credeam eu.

Alex îi privea pe copii jucându-se cu zmeiele și Katie avu impresia că nimic nu scăpa privirii lui.

— Deci asta faci în weekenduri, după ce pleci de la magazin? Îți petreci timpul cu copiii?

— Întotdeauna, spuse el. Cred că e important.

— Chiar dacă se pare că părinții tăi au avut altă părere?

Alex ezită.

— Țsta ar fi răspunsul ușor, nu? Că m-am simțit neglijat și mi-am promis să fiu altfel? Sună bine, dar nu știu dacă e chiar exact. Adevărul este că petrec timp cu ei pentru că-mi face plăcere. Îmi place de ei. Îmi place să-i privesc cum cresc și vreau să fiu alături de ei când se întâmplă asta.

Katie se trezi gândindu-se la propria ei copilărie, încercând, dar nereușind să-și imagineze pe vreunul dintre părinții ei având sentimentele lui Alex.

— De ce te-ai dus în armată după ce ai terminat liceul?

— Atunci, mi s-a părut potrivit. Căutam o nouă provocare, voiam să încerc ceva diferit și armata era un pretext să plec din Washington. Cu excepția câtorva concursuri de înot pe ici, pe acolo, nici măcar nu ieșisem din stat până atunci.

— Ai participat vreodată la...?

Când ea ezită, Alex termină propoziția în locul ei.

— ...O confruntare militară? Nu, nu eram în genul ăla de armată. La facultate am studiat dreptul penal și am ajuns la CID.

— Ce e aia?

Când Alex îi explică ce înseamnă, Katie se întoarse spre el.

— Ca poliția?

— Am fost detectiv, încuviință el.

Katie nu spuse nimic, însă se întoarse brusc cu spatele la el și chipul i se întunecă deodată.

— Am spus ceva greșit? întrebă el.

Ea scutură din cap fără să răspundă. Alex se uita fix la ea, întrebându-se ce se întâmplă.

Suspiciunile cu privire la trecutul ei îi încolțiră din nou în suflet.

— Ce se întâmplă, Katie?

— Nimic, insistă ea, dar de îndată ce rosti cuvântul, el știi că era o minciună.

În alt loc și cu altă ocazie, ar fi continuat să o întrebe, dar acum renunță.

— Nu e nevoie să vorbim despre asta, spuse el încet. Și, în plus, nu mai sunt detectiv.

Crede-mă când îți zic că sunt mult mai fericit cu magazinul meu.

Ea încuviință, dar Alex tot mai simți o urmă de anxietate. Își dădu seama că ce-i trebuia ei atunci era spațiu, chiar dacă nu-i cunoștea motivele. Arată peste umăr.

— Am uitat să mai pun brichete la grătar. Dacă nu putem pregăti s'mores^[2], copiii o să-mi ronțăie urechile. Mă întorc imediat, bine?

— Sigur, răspuse ea, prefăcându-se indiferentă.

După ce Alex plecă, răsuflă ușurată, de parcă ar fi scăpat de un pericol. „A fost polițist”, se gândi ea și încercă să-și spună că nu contează. Chiar și așa, avu nevoie de aproape un minut de respirații constante ca să-și recapete cât de cât controlul. Kristen și Josh erau tot acolo, deși Kristen se aplecase să examineze încă o scoică, uitând de zmeul ei plutitor.

Îl auzi pe Alex apropiindu-se în spatele ei.

— Ți-am zis că nu durează mult, spuse el cu nonșalanță. După ce mâncăm dulciurile, mă gândeam să încheiem ziua. Aș vrea să stăm până la apus, dar Josh trebuie să meargă la școală mâine.

— Când vrei să pleci, îmi spui și mergem, zise ea încrucișându-și brațele.

Observându-i încordarea din glas și umerii țepeni, Alex ridică din sprânceană.

— Nu știu ce am spus de te-a deranjat, dar îmi pare rău, bine? zise el în cele din urmă. Și să știi că sunt aici dacă te hotărăști să vorbești despre asta.

Katie aprobă din cap fără să răspundă și, deși Alex așteptă mai mult, ea nu mai spuse nimic.

— Deci așa o să fie de-acum între noi? întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Mă simt de parcă deodată trebuie să mă port cu mânuși cu tine și nu știu de ce.

— Ți-aș spune, dar nu pot, răspuse ea.

Vorbi atât de încet încât vocea aproape că i se pierdu în zgomotul valurilor.

— Poți măcar să-mi zici ce am spus? Sau ce am făcut?

Katie se întoarse către el.

— N-ai spus și n-ai făcut nimic greșit. Dar acum nu pot să zic mai mult de atât, bine?

Alex o privi cu atenție.

— Bine, spuse el. Cu condiția să te simți în largul tău în continuare.

Katie făcu un efort, dar în cele din urmă reuși să zâmbească.

— Asta e cea mai frumoasă zi pe care am avut-o de multă vreme. Cel mai bun weekend, de fapt.

— Încă ești supărată din cauza bicicletei, nu-i așa? spuse el, mijind ochii ca și cum ar fi suspectat-o.

În ciuda tensiunii pe care o simțea, Katie râse.

— Sigur că da. O să-mi ia mult timp să-mi revin, spuse ea, prefăcându-se că se îmbufnează.

Alex își întoarse privirea spre orizont, părând ușurat.

— Pot să te întreb ceva? dori să știe Katie, devenind serioasă din nou. Dacă nu vrei, nu răspunde.

— Orice, spuse el.

— Ce s-a întâmplat cu soția ta? Ai spus că a avut o criză, dar nu mi-ai spus de ce era bolnavă.

Alex oftă, de parcă ar fi știut tot timpul că avea să îl întrebe, dar tot trebuia să-și facă curaj

ca să răspundă.

— A avut o tumoare pe creier, începu el încet. Mai exact, a avut trei tipuri diferite de tumori pe creier. Atunci nu știam asta, dar am aflat că e destul de obișnuit. Cea care creștea încet era chiar ce ți-ai închipui: avea mărimea unui ou și chirurgii au putut să o scoată aproape pe toată. Dar cu celelalte nu a fost așa simplu. Erau genul ăla de tumori care se răspândesc ca pânzele de păianjen și nu aveau cum să le scoată fără să scoată și o parte din creier. În plus, erau și agresive. Doctorii au făcut tot ce-au putut, dar când au ieșit din sala de operații și mi-au spus că mersese pe cât de bine se putea, am știut exact ce voiau să spună.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum e să auzi așa ceva.

Katie se uită fix în nisip.

— Recunosc că nu puteam să cred. Era așa de... neașteptat. Adică, cu o săptămână înainte eram o familie normală și, brusc, soția mea murea, iar eu nu puteam să fac nimic să opresc asta.

Mai departe de ei, Kristen și Josh erau concentrați la zmeiele lor, dar Katie știu că Alex abia dacă-i vedea.

— După operație, i-au trebuit vreo câteva săptămâni să-și revină și am vrut să cred că totul era bine. Dar după aceea, săptămână de săptămână, observam mici schimbări. Partea stângă a corpului ei devenea mai slăbită, iar ea dormea mai mult și mai des. A fost greu, dar cel mai greu pentru mine a fost că a început să se îndepărteze de copii. De parcă nu voia ca ei să-și amintească de ea bolnavă, voia să și-o amintească așa cum fusese înainte. Tăcu, apoi scutură din cap. Scuză-mă, nu trebuia să-ți povestesc asta. A fost o mamă extraordinară. Uită-te și tu ce copii au ieșit.

— Cred că și tatăl lor are un merit.

— Încerc. Dar de cele mai multe ori, simt că nici nu știu ce fac. Parcă m-aș preface.

— Cred că toți părinții simt asta.

Alex se întoarse spre ea.

— Și ai tăi?

Katie ezită.

— Cred că părinții mei s-au străduit.

Nu exagera, spunea doar adevărul.

— Ești apropiată de ei?

— Au murit într-un accident de mașină când aveam nouăsprezece ani.

Alex se uită lung la ea.

— Îmi pare rău.

— A fost greu, spuse Katie.

— Ai frați sau surori?

— Nu, răspunse ea. Se întoarse spre apă. Sunt doar eu.

Câteva minute mai târziu, Alex îi ajută pe copii să-și strângă zmeiele și se întoarseră cu toții în zona de picnic. Cărbunii nu erau încă gata, așa că în timpul ăsta Alex clăti plăcile și scutură prosoapele de nisip, apoi scoase ingredientele de care avea nevoie ca să pregătească dulciurile s'mores.

Kristen și Josh îl ajutară să împacheteze majoritatea lucrurilor, Katie puse resturile de mâncare înapoi în lada frigorifică, iar Alex începu să le care la mașină. Când termină, nu rămaseră pe nisip decât o pătură și patru scaune. Copiii le aranjaseră în cerc, iar Alex le dădu niște țepușe lungi și punga cu bomboane cu spumă. Nerăbdător cum era, Josh o rupse toată, vărsând o grămadă pe pătură.

Luându-se după copii, Katie înfipse trei bomboane cu spumă pe țepușă și toți patru stătură în jurul grătarului, învârtind țepușele și privind la zahărul care se carameliza. Katie își ținu țepușa cam prea aproape de foc și două bomboane cu spumă luară foc, dar Alex le stinse repede.

Când fură gata, Alex îi ajută pe copii să adauge și ultimele detalii la ospățul lor: ciocolată pe biscuitul graham, apoi bomboana cu spumă și, deasupra, un alt biscuit. Era lipicios și dulce și cel mai bun desert pe care-l mâncase Katie vreodată.

Stând între copii, Katie observă că Alex se lupta cu firmiturile, dădea pe el și, când folosi degetele să se șteargă la gură, nu făcu decât să înrăutățească lucrurile. Copiilor li se păru tare amuzant și Katie nu se putu abține să chicotească și ea și, deodată, simți un val neașteptat de speranță. În ciuda tragediei prin care trecuseră cu toții, arătau ca o familie fericită. „Asta face o familie iubitoare unită”, gândi Katie. Pentru ei, nu era decât o zi sau un weekend obișnuit, dar pentru ea, faptul că există astfel de momente avea valoarea unei revelații. Și poate, poate, avea o șansă să mai trăiască astfel de clipe și în viitor.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

Jo stătea în fața ei la masă, în bucătăria de un galben strălucitor, luminată doar de becul de deasupra sobei. După ce Katie se întorsese acasă, Jo venise în vizită, cu părul plin de var. Katie pusese pe foc ibricul pentru cafea și așezase două cești pe masă.

— Nu prea multe. După ce am terminat de mâncat, ne-am mai plimbat un pic pe plajă, apoi am urcat în mașină și am venit acasă.

— Te-a condus la ușă?

— Da.

— L-ai invitat înăuntru?

— Trebuia să-i ducă pe copii înapoi acasă.

— L-ai sărutat de noapte bună?

— Sigur că nu.

— De ce nu?

— N-ai auzit ce ți-am zis? Își ducea copiii la plajă și m-a invitat și pe mine cu ei. Nu a fost o întâlnire.

Jo ridică ceașca de cafea.

— Sună a întâlnire.

— A fost o zi petrecută în familie.

Jo se gândi.

— Cred că voi doi ați petrecut mult timp vorbind.

Katie se lăsă pe spate în scaun.

— Eu cred că tu voiai să fie o întâlnire.

— De ce aș vrea asta?

— Habar n-am. Dar de când ne-am cunoscut, în fiecare conversație, aduci cumva vorba despre el. E ca și cum te-ai strădui să... nu știu, să te asiguri că îl observ.

Jo învârti ce-i mai rămase în ceașcă, apoi puse ceașca pe masă.

— Și l-ai observat?

Katie ridică mâinile în aer.

— Vezi? Despre asta vorbesc.

Jo râse și scutură din cap.

— Bine. Fii atentă! Ezită un pic, apoi continuă: Am cunoscut foarte mulți oameni și, în timp, mi-am dezvoltat niște instincte în care am învățat să am încredere. După cum știm amândouă, Alex e un tip extraordinar și, odată ce am început să te cunosc, am ajuns să gândesc la fel și despre tine. În afară de asta, n-am făcut decât să te tachinez. Nu e ca și cum te-aș fi târât la magazin ca să-ți fac cunoștință cu el. Nici n-am fost prin preajmă când te-a invitat la plajă, o invitație pe care erai mai mult decât dispusă s-o accepți.

— Kristen m-a rugat să merg...

— Știu. Mi-ai spus asta, zise Jo, ridicând din sprânceană. Și sunt sigură că asta a fost singurul motiv pentru care te-ai dus.

Katie se încruntă.

— Ai un mod de a răsuci lucrurile...

Jo râse din nou.

— Te-ai gândit vreodată că sunt invidioasă? A, nu că te-ai dus cu Alex, ci pentru că ai putut să te duci la plajă într-o zi perfectă, în timp ce eu eram prinsă aici, văruind... a doua zi la rând? Sper să nu mai pun mâna pe un trafalet câte zile oi avea! Mă dor brațele și umerii!

Katie se ridică de la masă, își puse încă o ceașcă de cafea și ridică ceainicul.

— Mai vrei?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să dorm la noapte și cofeina m-ar ține trează. Cred că o să comand niște mâncare chinezească. Vrei și tu?

— Nu mi-e foame, spuse Katie. Am mâncat prea mult azi.

— Nu cred că e posibil așa ceva. Dar te-ai bronzat. Îți stă bine, chiar dacă o să faci riduri din cauza asta mai târziu.

Katie pufni.

— Mda, mersi.

— La ce sunt buni prietenii? Jo se ridică și se întinse ca o pisică. Auzi, m-am simțit bine aseară. Deși, trebuie să recunosc, am plătit pentru asta dimineață.

— A fost frumos, aprobă Katie.

Jo făcu câțiva pași, apoi se întoarse.

— A, am uitat să te întreb. Ai de gând să păstrezi bicicleta?

— Da, răspunse Katie.

Jo se gândi.

— Bravo ție!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că nu cred că ar trebui să o dai înapoi. E clar că ai nevoie de ea, iar el a vrut s-o ai tu. De ce să n-o păstrezi? Ridică din umeri. Problema ta este că uneori citești prea mult printre rânduri.

— Ca atunci când cu prietena manipuloare?

— Chiar crezi că sunt manipuloare?

Katie se gândi.

— Poate puțin.

Jo zâmbi.

— Ce program ai săptămâna asta? Muncești mult?

Katie încuviință.

— Șase nopți și trei zile.

Jo se strâmbă.

— Bleah.

— E în regulă. Am nevoie de bani și-s obișnuită să lucrez așa.

— Și, desigur, ai avut un weekend nemaipomenit.

Katie rămase o clipă pe gânduri.

— Da, spuse ea, am avut.

Următoarele zile trecură fără evenimente deosebite, motiv pentru care lui Alex i se părură și mai lungi. Nu mai vorbise cu Katie de când o condusese acasă duminică seara. Nu era ceva complet neașteptat, pentru că știa că lucrează mult în săptămâna respectivă, dar se trezise de câteva ori ieșind din magazin și uitându-se pe drum, cu sentimentul vag de dezamăgire că nu o vede.

Era destul ca să-i spulbere iluzia că îi luase mințile așa de tare lui Katie încât să nu reziste fără să treacă pe la el. Totuși, Alex era surprins de entuziasmul de adolescent care îl cuprindea la gândul că avea să o revadă, chiar dacă ea nu simțea la fel față de el. Și-o aminti pe plajă, cu părul ei castaniu fluturând în vânt, cu trăsăturile delicate și cu ochii care păreau că-și schimbă culoarea de fiecare dată când îi vedea. Încet-încet, până la sfârșitul zilei, devenise și ea mai relaxată și Alex rămase cu impresia că mersul la plajă o mai destinsese un pic.

Era curios nu numai să afle despre trecutul ei, ci și despre celelalte lucruri pe care nu le știa despre ea. Încercă să-și imagineze ce fel de muzică îi plăcea sau la ce se gândea prima dată dimineața, sau dacă fusese vreodată la un meci de baseball. Se întrebă dacă dormea pe spate sau pe o parte și dacă prefera să facă duș sau baie. Cu cât se întreba mai mult, cu atât devenea mai curios.

Își dorea ca ea să aibă încredere să-i povestească detalii din trecutul ei, nu pentru că avea iluzia că o putea salva sau că simțea că avea nevoie să fie salvată, ci pentru că, spunându-i adevărul despre trecutul ei, ar fi deschis ușa spre viitor. Asta însemna că ei doi ar fi putut să poarte o conversație adevărată.

Joi se gândea deja dacă să treacă pe la căsuța ei. Voia să se ducă și o dată chiar își luase cheile, dar până la urmă renunțase pentru că habar n-avea ce să-i spună odată ajuns acolo. Nici nu știa cum ar reacționa ea. Ar zâmbi? Ar fi emoționată? L-ar invita înăuntru sau i-ar spune să plece? Oricât încerca el să-și imagineze ce s-ar întâmpla, nu putea și, până la urmă, pusese cheile deoparte.

Era complicat. Pe de altă parte, își aminti el, Katie era o femeie misterioasă.

În curând, Katie recunoscuse bine-venită era bicicleta. Nu numai că putea să vină acasă între ture, în zilele în care muncea tură dublă, dar pentru prima dată simțea că putea să exploreze orașul, ceea ce și făcu. Marți vizită câteva magazine de antichități, admiră peisajele pictate de la o galerie de artă și merse prin cartiere, minunându-se de verandele largi și porticurile ce împodobeau casele cu valoare istorică de pe faleză. Miercuri, vizită biblioteca și petrecu câteva ore trecând în revistă rafturile și citind copertele cărților și-și umplu coșurile de la bicicletă cu romane care o interesau.

Serile însă, când stătea în pat și citea cărțile pe care le împrumutase, se trezea uneori că gândurile îi alunecau spre Alex. Răscolind prin amintirile din Altoona, își dădu seama că Alex îi amintea de tatăl prietenei ei, Callie. În ultimul ei an de liceu, Callie locuia pe aceeași stradă cu ea și, deși nu se cunoșteau foarte bine – Callie era mai mică cu câțiva ani –, Katie își aminti că stătea pe treptele din fața casei ei în fiecare dimineață de sâmbătă. Ca un ceas, tatăl lui Callie deschidea ușa garajului, fluierând în timp ce scotea mașina de tuns iarba. Era mândru de curtea lui – de departe cea mai îngrijită din tot cartierul – și Katie obișnuia să-l privească împingând și trăgând mașina de tuns iarba cu o precizie militară. Din când în când, se oprea să dea la o parte o creangă căzută pe jos și atunci își ștergea fața cu o batistă pe care o ținea în buzunarul de la spate. Când termina, se sprijinea de capota Fordului de pe alee și sorbea un pahar cu limonadă pe care i-l aducea soția lui. Uneori, se așeza și ea pe mașină, lângă el, și

Katie zâmbea când îl vedea bătând-o ușor pe coapsă de câte ori dorea să-i atragă atenția. Își sorbea băutura și-și atingea soția cu o încântare care o făceau să creadă că era un om mulțumit de viața lui și că toate visurile lui i se îndepliniseră cumva. Adesea, când îl privea, Katie se întreba cum ar fi fost viața ei dacă s-ar fi născut într-o astfel de familie.

Alex avea același aer mulțumit când copiii lui erau prin preajmă. Reușise nu numai să treacă peste tragedia de a-și fi pierdut soția, ci și să-și ajute copiii să nu resimtă această pierdere. Când vorbea despre soția lui, Katie se așteptase să simtă amărăciune sau autocompătimire, dar nici vorbă de așa ceva. Vorbise cu tristețe, desigur, și expresia lui trăda singurătatea când o evoca, dar, în același timp, îi povestise lui Katie despre soția lui fără să o facă pe ea să simtă că le-ar compara. El părea că o acceptă și, deși nu era sigură când exact se întâmplase, Katie își dădu seama că se simțea atrasă de el.

Totuși, sentimentele ei erau complicate. Nu mai lăsase garda atât de jos încât să permită cuiva să se apropie așa de mult de la întâmplările din Atlantic City, iar experiența respectivă se dovedise un coșmar. Dar oricât de mult încerca ea să păstreze distanța, de fiecare dată când îl vedea pe Alex, se întâmpla ceva care îi apropia. Uneori accidental, ca atunci când Josh căzuse în râu și ea stătuse cu Kristen, dar alteori părea aproape predestinat. Ca atunci când se pornise furtuna. Sau când Kristen ieșise din magazin și o rugase insistent să meargă cu ei la plajă. Până în acel moment fusese destul de atentă să nu spună prea multe despre ea. Totuși, cu cât petrecea mai mult timp cu Alex, cu atât avea senzația că el știa mult mai mult despre ea decât lăsa să se vadă și asta o speria. O făcea să se simtă descoperită și vulnerabilă și în parte din acest motiv evitase să se ducă la magazin toată săptămâna. Avea nevoie de un răgaz de gândire, de timp pentru a se hotărî dacă să facă ceva în legătură cu asta și, dacă da, ce anume.

Din păcate, petrecuse prea mult timp gândindu-se la felul în care ridurile fine de la colțul ochilor lui se strângeau când zâmbea sau la aspectul lui athletic când ieșise din valuri. Se gândea la Kristen care îl ținea de mână și la încrederea absolută care răzbătea din acel gest simplu. Mai devreme, Jo îi spusese că Alex era un om bun, genul de om care ar face ceea ce trebuie și, deși Katie nu putea să pretindă că îl cunoaște bine, instinctele îi spuneau că era un om în care putea avea încredere. Că, indiferent ce i-ar spune, ar susține-o. Că i-ar păzi secretele și că nu le-ar folosi niciodată împotriva ei.

Era irațional și lipsit de logică și contrazicea tot ce-și promisese sieși când se mutase aici, dar își dădu seama că voia ca el s-o cunoască. Voia s-o înțeleagă, fie și numai pentru că avea senzația ciudată că era genul de bărbat de care se putea îndrăgosti, chiar dacă nu-și dorea asta.

La vânătoare de fluturi.

Ideea îi apăru brusc în minte imediat ce se trezi sâmbătă dimineață, chiar înainte de a coborî să deschidă magazinul. În mod ciudat, pe când cântărea posibilitățile de petrecere a timpului liber cu copiii în acea zi, își aminti un proiect la care lucrase în clasa a șasea. Profesorul le ceruse elevilor să facă un insectar. Îi trecu prin minte ca un fulger imaginea lui alergând printr-un câmp cu iarbă în pauza dintre ore, gonind orice de la bondari la coșai. Era sigur că lui Kristen și Josh le va plăcea și, simțindu-se mândru de el că îi venise o idee interesantă și originală pentru o după-amiază de weekend, căută prin plasele de pescuit din magazin și alese trei care aveau mărimea potrivită.

Când le împărtăși la prânz propunerea lui, Josh și Kristen nu se arătară prea entuziasmați de idee.

— Nu vreau să rănesc fluturi, protestă Kristen. Îmi plac fluturii.

— Nu e nevoie să-i rănim. Putem să le dăm drumul.

— Atunci de ce să-i mai prindem?

— Pentru că e amuzant.

— Nu pare amuzant. Pare răutăcios.

Alex deschise gura să răspundă, dar nu era sigur ce să zică. Josh mai luă o îmbucătură din sendvișul lui cu brânză.

— E deja destul de cald, tati, spuse el, vorbind în timp ce mesteca.

— Nu-i nimic. După aceea, putem să înotăm în râu. Și mestecă cu gura închisă.

Josh înghiți.

— De ce nu mergem să înotăm în râu acum?

— Pentru că ne ducem la vânătoare de fluturi.

— Nu putem să mergem la un film în loc de asta?

— Daaa! spuse Kristen. Hai la film!

„Poate fi exasperant să fii părinte”, gândi Alex.

— E o zi frumoasă și nu o s-o petrecem stând înăuntru. Mergem la vânătoare de fluturi. Și o să vă placă, veți vedea?

După prânz, Alex îi duse pe un câmp din apropierea orașului, plin de flori sălbatice. Le dădu plasele și îi luă la plimbare, privind cum Josh își trăgea plasa, iar Kristen o ținea pe-a ei strânsă la piept, la fel cum își ținea păpușile.

Alex luă inițiativa și alergă în fața lor, cu plasa pregătită. În față, zburătăcind printre florile sălbatice, văzu zeci de fluturi. Când se apropie destul de ei, își avântă plasa și prinse unul. Se ghemui și începu să ridice plasa cu atenție, cât să se vadă culorile portocaliu și maro.

— Ura! strigă el entuziast. Am prins unul!

Imediat, Josh și Kristen se uitau peste umărul lui.

— Ai grijă, tati! suspină Kristen.

— O să am, dragă. Uite ce culori frumoase are!

Copiii se aplecară și mai mult.

— Tare! exclamă Josh, și se îndepărtă, balansând plasa într-o doară.

Kristen continuă să studieze fluturele.

— De care e?

— E un fluture din familia HesperIIDae, spuse Alex, dar nu știu exact de ce fel.

— Cred că e speriat, zise Kristen.

— Sunt sigur că se simte bine. Dar o să-i dau drumul, da?

Kristen încuviință și Alex întoarse cu grijă plasa pe dos.

Odată eliberat, fluturile se mai agăță de plasă câteva secunde înainte să-și ia zborul. Ochii lui Kristen se măriră de uimire.

— Mă ajuți să prind unul? întrebă ea.

— Mi-ar plăcea.

Petrecură o oră și ceva alergând printre flori. Prinseră cam opt specii diferite de fluturi, inclusiv un fluture-păun, deși majoritatea erau tot fluturi din familia Hesperidae, ca primul. Când terminară, copiii aveau fețele roșii și strălucitoare, așa că Alex îi duse să cumpere înghețată la cornet, înainte de a se îndrepta spre râul din spatele casei. Cei trei săriră împreună de pe doc – Josh și Kristen purtând veste de salvare – și plutiră în jos purtați de curentul lent. Așa își petrecea el zilele când era copil. Când ieșiră din apă, Alex era mulțumit că, după weekendul petrecut la plajă, acesta era cel mai bun sfârșit de săptămână pe care îl avuseseră în ultimul timp.

Dar era și obositor. După ce copiii făcură duș, cerură să vadă un film și Alex scoase *Călătoria*, un film pe care-l văzuseră de nenumărate ori, dar de care nu se mai săturau. Din bucătărie, îi vedea cum stăteau pe canapea, fără să se miște măcar un pic, uitându-se la televizor cu privirea fixă și buimacă a copiilor extenuați.

Alex șterse prin bucătărie și băgă farfuriile murdare în mașina de spălat vase, puse o mașină de rufe la spălat, deretică prin sufragerie și făcu o curățenie serioasă în baia copiilor, abia apoi se așeză lângă ei pe canapea. Josh se ghemui pe o parte, Kristen pe cealaltă. Când se termină filmul, Alex simți că și lui i se îngreunează pleoapele. După munca la magazin, joaca cu copiii și curățenia prin casă, era bine doar să se relaxeze o vreme.

Sunetul vocii lui Josh îl trezi brusc.

— Tati?

— Da.

— Ce mâncăm la cină? Mor de foame.

De la standul chelnerițelor, Katie aruncă o privire spre terasă, apoi se întoarse să privească cum Alex și copiii erau conduși la o masă în aer liber lângă balustradă. Kristen zâmbi și îi făcu cu mâna de îndată ce o zări și ezită numai o secundă înainte să se strecoare printre mese ca să alerge direct la ea. Katie se aplecă pentru ca fetița s-o poată prinde cu brațele pe după gât.

— Am vrut să-ți facem o surpriză, spuse Kristen.

— Ei, ați reușit. Ce faceți aici?

— Tati nu a vrut să ne gătească în seara asta.

— Nu?

— A zis că e prea obosit.

— E o poveste mai lungă, spuse Alex, crede-mă.

Katie nu-l auzise apropiindu-se și se ridică.

— Hei, bună! spuse ea, roșind fără să vrea.

— Ce mai faci? întrebă Alex.

— Bine. Înclină din cap, simțindu-se un pic tulburată. Ocupată, după cum vezi.

— Așa pare. A trebuit să așteptăm ca să primim o masă în sectorul tău.

— Așa a fost toată ziua.

— Păi atunci, nu te reținem. Hai, Kristen, să mergem la masă. Ne vedem în câteva minute sau când poți tu.

— Pa, domnișoară Katie.

Kristen îi făcu din nou cu mâna.

Katie îi urmări îndreptându-se spre masă, ciudat de emoționată de vizita lor. Îl văzu pe Alex deschizând meniul și aplecându-se în față ca să o ajute pe Kristen cu al ei. Pentru o clipă, își dori să fie cu ei.

Își aranjă bluza și aruncă o privire la reflexia ei în cafetiera de oțel inoxidabil. Nu vedea mare lucru, numai o imagine diformă, dar tot își trecu o mână prin păr. Apoi, după ce verifică rapid că nu-și pătase bluza – chiar dacă oricum n-ar fi avut ce să facă, tot voia să știe –, se duse la masă.

— Bună, îi salută ea pe copiii. Am auzit că tati nu a vrut să vă gătească cina.

Kristen chicoti, dar Josh doar încuviință.

— A zis că e obosit.

— Așa am auzit și eu, spuse ea.

Alex dădu ochii peste cap.

— Dat în gât de propriii copii. Nu-mi vine să cred.

— Eu nu te-aș lovi în gât, tati, spuse Kristen serioasă.

— Mulțumesc, draga mea.

Katie zâmbi.

— Vă e sete? Vă aduc ceva de băut?

Comandară cu toții ceaiuri și un coșuleț cu crochete. Katie aduse băuturile la masă și, în timp ce se îndepărta, simți că Alex o urmărea cu privirea. Se luptă cu tentația de a privi înapoi peste umăr, deși voia asta cu disperare.

În următoarele minute, luă comenzi și curăță alte mese de farfurii, duse câteva porții și, în fine, se întoarse cu un coșuleț plin cu crochete.

— Aveți grijă! spuse ea. Încă sunt fierbinți.

— Acum sunt cele mai bune, zise Josh, întinzându-se spre coș.

Și Kristen luă una.

— Azi am fost la vânătoare de fluturi, spuse ea.

— Da?

— Da. Dar nu le-am făcut rău. Le-am dat drumul.

— Pare amuzant. V-ați simțit bine?

— A fost super! spuse Josh. Am prins vreo sută! Și apoi am înotat.

— Ce zi frumoasă! zise Katie sincer. Nu-i de mirare că tăticul vostru este obosit.

— Eu nu sunt obosit... ă! spuseră aproape în același timp Josh și Kristen.

— Poate nu, interveni Alex, dar tot o să mergeți devreme la culcare. Pentru că săracul vostru tată are nevoie de somn.

Katie scutură din cap.

— Nu fi așa aspru cu tine, spuse ea. Nu ești sărac.

Lui Alex îi luă o clipă să-și dea seama că îl tachina și râse tare, atrăgând priviri de la masa de alături, dar asta nu părea să-l deranjeze.

— Vin aici să mă relaxez și să mă bucur în tihnă de cină și ajung să fiu luat în răs de chelneriță.

— Viața-i grea, ce să-i faci?

— Mie-mi spui? Parcă văd că o să mă pui să comand din meniul pentru copii, la cât m-am îngrășat.

— Păi, nu voiam să zic nimic, spuse ea aruncând o privire ironică la talia lui.

Alex râse din nou și, când se uită la ea, Katie văzu o privire apreciativă în ochii lui, ce-i aminti că el o considera atrăgătoare.

— Cred că suntem gata să comandăm acum, zise el.

— Ce să vă aduc?

Alex comandă pentru toți, iar Katie își notă și-i susținu privirea câteva clipe înainte de a pleca de la masa lor ca să lase comanda la bucătărie. În timp ce lucra la celelalte mese din sectorul ei – cum plecau unii, veneau alții – găsea pretexte ca să treacă pe lângă masa lui Alex. Le umplu din nou paharele cu apă și ceștile cu ceai, luă coșul când terminară crochetele și îi aduse lui Josh o furculiță nouă după ce acesta o scăpă pe-a lui pe jos. Pălăvrăgi cu ușurință cu Alex și copiii, bucurându-se de fiecare moment și, în cele din urmă, le aduse cina.

Mai târziu, când terminară, curăță masa și le aduse nota. Soarele apunea deja și Kristen începuse să caște, iar restaurantul devenise și mai aglomerat, dacă mai era posibil. Avu timp doar să-și ia rapid la revedere când copiii coborau scările, iar când Alex ezită, Katie avu impresia că voia s-o invite în oraș. Nu era sigură cum să reacționeze, dar înainte ca el să spună ceva, unul dintre clienții ei vărsă o bere. Clientul se ridică imediat de la masă, lovind-o și încă două pahare se răsturnară. Alex se retrase, conștient că momentul trecuse și că ea trebuia să plece.

— Pe curând, spuse el, făcându-i cu mâna în timp ce-i urma pe copii.

În ziua următoare, Katie intră pe ușa magazinului la doar jumătate de oră după deschidere.

— Ai venit devreme, spuse Alex uimit.

— M-am trezit devreme și m-am gândit să scap de grija cumpărăturilor.

— S-au mai calmat lucrurile aseară?

— Într-un târziu. Dar unele colege au lipsit săptămâna asta. Una s-a dus la nunta surorii ei, alta a anunțat că e bolnavă. A fost o nebunie.

— Mi-am dat seama. Dar mâncarea mi s-a părut excelentă, chiar dacă servirea a fost cam lentă.

Când Katie îl fixă cu o expresie furioasă, Alex râse.

— Îmi luam și eu revanșă că m-ai tachinat aseară. Clătină din cap. Mi-ai zis că-s bătrân. Ca să știi, am albit înainte să împlinesc treizeci de ani.

— Ești foarte sensibil în privința asta, îl necăji ea în glumă. Dar, crede-mă, părul tău arată bine. Îți dă un aer de om respectabil.

— Asta e de bine sau de rău?

Katie zâmbi, fără să răspundă, apoi luă un coș. Alex își dresе vocea.

— Și săptămâna viitoare lucrezi la fel de mult?

— Nu chiar.

— Dar weekendul viitor?

Katie se gândi.

— Sâmbătă sunt liberă. De ce?

Alex își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și apoi o privi în ochi.

— Pentru că mă întrebam dacă aș putea să te invit la cină. Doar noi doi de data asta. Fără copii.

Katie știu că se află la o răscruce și că lucrurile dintre ei s-ar putea schimba. Pe de altă parte, acesta fusese motivul pentru care venise la magazin așa devreme. Voia să vadă dacă se înșelase în legătură cu expresia lui din seara precedentă, pentru că pentru prima dată era sigură că voia ca el s-o invite.

Tăcerea ei însă fu greșit interpretată de Alex.

— Nu contează. Nu-i așa important.

— Ba da, spuse ea. Mi-ar plăcea să luăm cina împreună. Dar cu o condiție.

— Care?

— Ai făcut deja așa de multe pentru mine, că de data asta aș vrea să fac eu ceva pentru

tine. Ce-ai zice să gătesc eu pentru tine? La mine acasă?

Alex zâmbi ușurat.

— E perfect!

Sâmbătă, Katie se trezi mai târziu decât de obicei. Petrecuse ultimele zile făcând cumpărături și decorându-și casa cu frenezie – o perdea nouă brodată pentru fereastra de la sufragerie, niște fotografii ieftine pe pereți, câteva covorașe, suporturi de pus sub farfurie și pahare pentru cină. Vineri seara muncise până după miezul nopții, umflându-și pernuțele decorative și făcând o ultimă curățenie în toată casa. Deși soarele se strecura pieziș printre ferestre și desena dungi pe patul ei, Katie se trezi numai când auzi lovituri de ciocan. Se uită la ceas și văzu că era deja trecut de ora nouă.

Dându-se cu greu jos din pat, căscă și apoi merse spre bucătărie să pună cafeaua la făcut, apoi ieși pe terasă cu ochii mijiiți la lumina puternică a soarelui de dimineață. Jo era pe terasa ei, cu ciocanul pregătit pentru încă o lovitură, când o zări pe Katie.

Puse ciocanul jos.

— Nu te-am trezit eu, nu-i așa?

— Ba da, dar nu-i nimic. Oricum trebuia să mă trezesc. Ce faci acolo?

— Încerc să prind mai bine oblonul. Aseară, când am ajuns acasă, atârna într-o rână și eram sigură că o să cedeze în timpul nopții. Bineînțeles că, la gândul că zgomotul căderii mă poate trezi oricând, am stat trează ore întregi.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, aproape am terminat.

— Dar de o cafea ce zici?

— Sună foarte bine. Vin în câteva minute.

Katie se duse în dormitor, se schimbă de pijamale și-și puse repede pe ea niște pantaloni scurți și un tricou. Se spală pe dinți și se pieptănă descâlcindu-și părul. Prin fereastră, o văzu pe Jo venind spre casă. Deschise ușa de la intrare.

Turnă cafea în două cești și-i dădu una din ele lui Jo de îndată ce intră în bucătărie.

— Casa ta arată din ce în ce mai drăguț. Îmi plac tare mult covorașele și pozele.

Katie ridică din umeri cu modestie.

— Mda... păi, cred că încep să mă simt acasă în Southport. M-am gândit că ar fi cazul să nu mai privesc casa asta ca pe ceva provizoriu.

— E uimitor. Parcă, în sfârșit, începi să-ți faci cuib.

— La tine cum mai e?

— Mai bine. O să te chem când o să fie gata.

— Unde ai fost? Nu prea te-am mai văzut în ultimul timp.

Jo dădu din mână a lehamite.

— Am fost plecată câteva zile cu munca, apoi, weekendul trecut am vizitat pe cineva și pe urmă am muncit. Știi cum e.

— Și eu am muncit mult. Am avut o grămadă de ture în ultimul timp.

— În seara asta lucrezi?

Katie luă o gură de cafea.

— Nu, am un invitat la cină.

Jo făcu ochii mari.

— Vrei să ghicesc cine e?

— Știi deja cine e.

Katie încercă să nu roșească.

— Știam eu! spuse Jo. Bravo! Te-ai hotărât cu ce te îmbraci?

— Încă nu.

— Ei, indiferent ce o să porți, o să arăți minunat, sunt sigură. Și o să gătești tu?

— Să știi că mă pricep destul de bine.

— Ce o să gătești?

Când îi spuse, Jo ridică din sprâncene.

— Sună delicios. Super. Mă bucur pentru tine. Pentru amândoi, de fapt. Ești emoționată?

— E doar o cină...

— Să înțeleg că da... Jo făcu cu ochiul. Păcat că nu pot să stau pe aici să vă spionez. Mi-ar plăcea să văd cum se desfășoară totul, dar, din păcate, plec din oraș.

— Da, spuse Katie. Chiar e păcat că n-o să fii aici.

Jo râse.

— Sarcasmul nu ți se potrivește, apropo. Dar să știi că nu scapi, cum mă întorc, vreau să-mi povestești tot.

— E doar o cină, spuse Katie din nou.

— Ceea ce înseamnă că poți să-mi povestești tot.

— Cred că-ți trebuie alt hobby.

— Probabil, admise Jo. Dar deocamdată mă distrez foarte bine trăind prin intermediul tău, având în vedere că viața mea amoroasă e practic inexistentă. Trebuie să visez și eu, nu?

Prima dată, Katie se opri la coafor. Acolo, o tânără pe nume Brittany îi scurtă și îi coafă părul, vorbind fără întrerupere în tot timpul acesta. Peste drum era singurul butic din Southport, așa că acolo se opri apoi Katie. Deși mai trecuse pe lângă magazin, nu intrase niciodată. Era genul de magazin în care nu-și imaginase că va dori sau că va avea nevoie să între, dar aruncând o privire, fu surprinsă nu numai de articole, ci și de unele prețuri. Așa că își concentra atenția asupra articolelor cu preț redus.

Era o experiență ciudată să faci singură cumpărături într-un magazin de haine ca acesta. Nu mai făcuse așa ceva de mult timp și, când se schimbă în cabina de probă, se simți mai lipsită de griji ca niciodată.

Cumpără vreo două articole de la reduceri, inclusiv o bluză cafenie mulată cu mărgele și broderie, un pic decoltată în față, nu foarte mult, dar suficient cât să-i pună în valoare formele. Mai găsi și o fustă superbă de vară care se potrivea perfect cu bluza. Fusta era un pic prea lungă, dar știa că poate s-o scurteze. După ce plăti cumpărăturile, merse două uși mai jos, la singurul magazin de încălțăminte din oraș, de unde-și cumpără o pereche de sandale. Și aici găsi reduceri și, deși în mod normal cumpărăturile i s-ar fi părut o nebunie, primise bacșișuri bune în ultimele câteva zile și hotărâse să fie extravagantă. În limite rezonabile, desigur.

De acolo, merse la farmacie să cumpere câte ceva și, în fine, traversă orașul până la băcănie. Nu se grăbi, ci se uită cu atenție pe toate rafturile, simțind amintirile vechi, tulburătoare încercând, dar nereușind să iasă la suprafață.

Când termină, merse acasă și începu să pregătească cina. Gătea creveți umpluți cu carne de rac, în sos de homar. Trebuia să reconstituie rețeta din memorie, dar o făcuse de zeci de ori de-a lungul anilor și era sigură că nu uitase nimic. Ca garnitură, se hotărî să facă ardei umpluți și turtă de mălai, iar ca aperitiv voia să pregătească Brie înfășurată în bacon, pe deasupra cu sos de zmeură.

De mult nu mai gătise o masă așa elaborată, dar întotdeauna îi plăcuse să decupeze rețete din reviste, chiar de la o vârstă fragedă. Gătitul era singura pasiune pe care o împărtășise, ocazional, cu mama ei.

Restul după-amiezii, Katie se tot grăbi. Făcu turtele și le puse la cuptor, apoi pregăti ingredientele pentru ardeii umpluți. Băgă ardeii la frigider, împreună cu brânza Brie înfășurată în

bacon. Când turta cu mălai fu gata, o puse pe masă să se răcească și începu să prepare sosul de zmeură. Nu-i trebuiau multe – zahăr, zmeură și apă, dar când termină de pregătit sosul, bucătăria mirosea divin. Puse sosul în frigider. Restul puteau să mai aștepte.

În dormitor, scurtă fusta până deasupra genunchilor, apoi mai făcu un ultim tur al casei ca să se asigure că toate erau la locul lor. În cele din urmă, începu să se dezbrace.

Când intră la duș, se gândi la Alex. Își aminti zâmbetul lui frumos și felul grațios în care se mișca și simți fluturi în stomac. Fără să vrea, să întrebă dacă și el făcea duș în același timp cu ea. Ideea aceasta avea ceva erotic, promisiunea a ceva emoționant și nou. „E doar o cină”, își atrase ea atenția din nou, dar știa că nu era complet sinceră.

Mai era o forță acolo, ceva ce ea încercase să nege. Era atrasă de el mai mult decât voia să recunoască și, când ieși din duș, știu că trebuia să fie atentă. Alex era genul de bărbat de care știa că se poate îndrăgosti și gândul acesta o speria. Nu era pregătită. Nu încă, oricum.

Apoi, din nou auzi o voce dinlăuntrul ei șoptindu-i că poate e pregătită.

După ce se șterse, se dădu pe corp cu o loțiune dulce mirositoare, se îmbracă în hainele noi și-și puse și sandalele, apoi luă trusa de machiaj pe care tocmai o cumpăraseră. Nu avea nevoie de prea mult, doar niște ruj, rimel și un pic de fard de ochi. Își perie părul și apoi își puse o pereche de cercei lungi, pe care-i cumpăraseră dintr-un capriciu. Când termină, se îndepărtă de oglindă.

„Asta e, își spuse ea, asta-i tot ce pot să fac.” Se întoarse într-o parte, apoi în cealaltă, trăgând de bluză, apoi zâmbi. De mult nu mai arătase așa de bine.

Deși soarele se mutase în cele din urmă spre apus, casa era caldă încă și Katie deschise fereastra de la bucătărie. Briza era suficientă să o răcorească în timp ce așeza masa. În urmă cu câteva zile, când pleca din magazin, Alex o întrebase dacă poate să aducă o sticlă cu vin, așa că scoase și două pahare. În mijlocul mesei puse o lumânare și, făcând un pas înapoi, auzi zgomot de motor. Se uită la ceas și văzu că Alex era punctual.

Respiră adânc, încercând să se calmeze. Apoi, după ce traversă camera și deschise ușa, ieși pe terasă. Îmbrăcat în jeansi și o cămașă albastră cu mânecile suflecate până la cot, Alex stătea aplecat la ușa șoferului, evident căutând ceva. Părul lui era încă un pic umed lângă guler.

Alex scoase două sticle de vin și se întoarse. Văzând-o, păru că se blochează, nevenindu-i să creadă. Ultimele raze de soare o învăluiau în lumina lor și, preț de câteva clipe, Alex doar o privi uimit.

Mirarea lui era evidentă și Katie se lăsă admirată, dorind ca această clipă să nu se mai termine niciodată.

— Ai ajuns, spuse ea.

Sunetul vocii ei era de ajuns să rupă vraja, dar Alex continuă să o privească înmărmurit. Știa că ar trebui să spună ceva spiritual, ceva fermecător ca să risipească tensiunea, dar în loc de asta se trezi gândind: „Am încurcat-o. Am încurcat-o rău de tot”.

Nu era prea sigur ce se întâmplase. Sau când începuse măcar. Poate în dimineața în care o văzuse pe Kristen de mână cu Katie, după ce Josh căzuse în râu, sau în după-amiaza ploioasă în care o condusesse acasă, sau chiar în ziua pe care o petrecuseră la plajă. Tot ce știa sigur era că în momentul acela se îndrăgostea până peste cap de această femeie și nu putea decât să se roage ca și ea să aibă aceleași sentimente față de el.

Într-un târziu, reuși să-și dreagă vocea.

— Da, zise el, se pare că am ajuns.

Cerul la căderea serii era o bogăție de culori când Katie îl conduse pe Alex prin salonul mic spre bucătărie.

— Nu știi tu, dar mie mi-ar prinde bine un pahar cu vin, spuse ea.

— Bună idee, aprobă el. Nu știam ce o să mâncăm, așa că am adus un Sauvignon alb și un Zinfandel. Ce preferi?

— Te las pe tine să alegi, răspunse ea.

În bucătărie, Katie se sprijini de masă, cu un picior peste celălalt, în timp ce Alex înfipse tirbușonul în dop. De data aceasta, el părea mai emoționat decât ea. Cu o serie de mișcări rapide, deschise sticla de Sauvignon alb. Katie aduse paharele lângă el, conștientă de cât de aproape stăteau unul de altul.

— Știu că ar fi trebuit să-ți spun de când am ajuns, dar ești foarte frumoasă.

— Mulțumesc, spuse ea.

Alex turnă niște vin, apoi puse sticla deoparte și îi dădu ei un pahar. Când îl luă, Alex simți mirosul de cocos al loțiunii cu care se dăduse Katie.

— Cred că o să-ți placă vinul. Cel puțin, așa sper.

— Sunt sigură că o să-mi placă, zise ea, ridicând paharul. Noroc, ciocni ea.

Katie luă o gură, simțindu-se fără măsură de mulțumită de tot: cum arăta și cum se simțea, gustul vinului, mireasma persistentă a sosului de zmeură, felul în care Alex se tot uita la ea încercând să nu fie prea evident.

— Vrei să mergem pe terasă? sugeră ea.

El încuviință. Afară, se așeză fiecare într-un scaun balansoar. Aerul se răcorea încet, iar greierii își începură corul, întâmpinând căderea nopții.

Katie savură vinul, bucurându-se de aroma fructată care-i rămânea pe limbă.

— Cum a fost cu Kristen și Josh azi?

— A fost bine, ridică el din umeri. I-am dus la film.

— Dar a fost o vreme așa frumoasă!

— Știu. Dar cum luni e Ziua Eroilor, cred că mai putem petrece vreo două zile în casă.

— Magazinul este deschis de Ziua Eroilor?

— Sigur că da. Este una dintre cele mai aglomerate zile din an, pentru că toată lumea vrea să-și petreacă ziua pe apă. Probabil o să lucrez până pe la ora unu.

— Ți-aș spune că îmi pare rău pentru tine, dar și eu lucrez.

— Poate o să venim să te deranjăm iar.

— Nu m-ați deranjat deloc. Se uită la el peste marginea paharului. Ei, măcar copiii nu m-au deranjat. Din câte mi-aduc aminte, tu te-ai plâns de calitatea servirii.

— Așa facem noi, bătrânii, glumi el.

Katie râse și se lăsă pe spate în balansoar.

— Când nu lucrez, îmi place să stau aici să citesc. E așa de liniște, știi? Uneori mi se pare că sunt singură pe o distanță de câțiva kilometri.

— Păi chiar ești singură pe o distanță de kilometri. Ești la țară aici.

Katie îl lovi peste umăr în joacă.

— Ia vezi! Să știi că-mi place căsuța mea.

— Așa și trebuie. Arată mai bine decât aș fi crezut. E primitoare, te simți ca acasă.

— O să arate și ca acasă, spuse ea. Mai durează. Dar cel mai bine e că este a mea și nu o să mi-o ia nimeni.

Alex o privi. Katie se uita fix dincolo de drumul pietruit, în câmpul cu iarbă.

— Te simți bine? Întrebă el.

Katie răspunse într-un târziu:

— Doar mă gândeam că mă bucur că ești aici. Nici măcar nu mă cunoști.

— Cred că te cunosc destul de bine.

Katie nu răspunse și-și coborî privirea.

— Crezi că mă cunoști, șopti ea, dar nu mă cunoști.

Alex simți că era prea speriată să mai spună ceva. În liniștea care se lăsă, auzi veranda scârțâind sub balansoar.

— Ce-ai zice să-ți spun eu ce cred că știu, iar tu să-mi zici dacă am dreptate sau nu? Ar fi bine așa?

Katie aprobă din cap, strângând din buze. Alex continuă cu o voce domoală:

— Cred că ești inteligentă, fermecătoare și bună la suflet. Știu că, atunci când vrei, poți să fii mai frumoasă decât orice femeie pe care am văzut-o vreodată. Ești independentă, ai simțul umorului și dai dovadă de o răbdare uimitoare cu copiii. Ai dreptate să crezi că nu știu detalii din trecutul tău, dar nu cred că sunt așa importante decât dacă vrei tu să-mi povestești. Toată lumea are un trecut, dar tocmai asta este trecut. Poți să înveți din el, dar nu poți să-l schimbi. În plus, eu n-am cunoscut persoana care erai în trecut. Persoana pe care am cunoscut-o eu este cea pe care vreau să ajung s-o cunosc și mai bine.

În timp ce vorbea, Katie îi zâmbi fugar.

— Faci să pară totul așa simplu! spuse ea.

— Poate să fie simplu.

Katie răsuci paharul de vin, gândindu-se la cuvintele lui.

— Și dacă trecutul nu a rămas în trecut? Dacă încă se întâmplă?

Alex continuă să o privească, susținându-i privirea.

— Vrei să spui... și dacă te găsește el?

Katie tresari.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit, răspunse Alex. Își păstră vocea constantă și tonul ca de conversație ușoară, așa cum învățase la CID. Mă gândesc că ai fost căsătorită odată... și că poate el încearcă să te găsească.

Katie înlemni și făcu ochii mari. Deodată, nu mai putu să respire și sări de pe balansoar, vărsând restul vinului din pahar. Se îndepărtă de Alex, fixându-l cu privirea, albă la față.

— De unde știi atâtea despre mine? Cine ți-a spus? Întrebă ea, cu mintea în alertă, încercând să pună cap la cap toate informațiile. Nu avea cum să știe lucrurile alea despre ea. Nu le spusese nimănui.

Doar lui Jo.

Cu răsuflarea tăiată, aruncă o privire la căsuța învecinată. Se gândi că vecina ei o trădase. Prietena ei o trădase.

Pe cât de repede mergea mintea ei, pe atât de repede mergea și a lui Alex. Văzu frica de pe chipul ei, dar o mai văzuse și alte dăți. De prea multe ori. Și atunci știu că venise momentul să renunțe la jocuri dacă voiau să meargă mai departe.

— Nu mi-a spus nimeni, o asigură el. Dar reacția ta demonstrează că am dreptate. Nu asta contează însă. Eu nu cunosc persoana aceea, Katie. Dacă vrei să-mi povestești despre trecutul tău, sunt dispus să ascult și să te ajut cum pot, dar eu n-o să te întreb nimic. Iar dacă nu vrei să-mi spui, e bine și așa pentru că, repet, eu n-am cunoscut persoana aceea. Probabil că ai un motiv bun să păstrezi secretul, și asta înseamnă că nici eu nu voi spune nimic nimănui. Indiferent ce se întâmplă sau nu se întâmplă între noi. Dacă vrei, inventează o poveste și eu o

să susțin fiecare cuvânt al tău. Poți să ai încredere în mine.

Katie se uita fix la el în timp ce vorbea, confuză, speriată și furioasă, dar ascultând cu atenție fiecare cuvânt.

— Dar atunci... de unde știi?

— Am învățat să observ lucruri pe care alții nu le văd, continuă el. A fost o perioadă în viața mea când doar asta făceam. Și nu ești prima femeie pe care o văd în situația asta.

Katie continua să-l fixeze cu privirea, în timp ce în cap i se învârteau rotițele.

— Când lucrezi în armată, conchise ea.

El încuviință, susținându-i privirea. În cele din urmă, se ridică de pe scaun și făcu un pas spre ea, cu grijă.

— Pot să-ți mai torn un pahar de vin?

Încă tulburată, Katie nu putu să răspundă, dar când Alex întinse mâna după paharul ei, îl lăsă să-l ia. Ușa de la verandă se deschise cu un scârțâit și se închise în urma lui, lăsând-o singură.

Se duse spre balustradă, cu gândurile haotice. Se luptă cu instinctul de a-și împacheta niște lucruri, de a-și lua cutia de cafea plină cu bani și de a pleca din oraș cât mai repede posibil.

Și apoi? Dacă Alex a putut să ghicească adevărul doar observând-o, atunci și altcineva putea să-și dea seama. Și poate că acel altcineva n-avea să fie ca Alex.

În spatele ei, auzi din nou ușa scârțâind. Alex ieși pe verandă și veni lângă ea, la balustradă. Puse paharul în fața ei.

— Te-ai hotărât?

— Ce?

— Dacă pleci în necunoscut de îndată ce ai să poți?

Katie se întoarse spre el, cu șocul citindu-i-se pe față.

El deschise brațele.

— Ce altceva ai putea să gândești? Dar să știi că sunt curios doar pentru că mi-e cam foame. N-aș vrea să pleci înainte să mâncăm.

Abia peste câteva clipe, Katie își dădu seama că Alex glumea și, deși n-ar fi crezut că e posibil după ultimele câteva minute, se trezi că zâmbește ușurată.

— O să luăm cina, spuse ea.

— Și mâine?

În loc să răspundă, Katie luă paharul cu vin.

— Vreau să știu cum ți-ai dat seama.

— Nu a fost un singur indiciu, spuse el. Îi menționează câteva dintre lucrurile pe care le observase, apoi scutură din cap. Majoritatea oamenilor nu ar fi făcut legătura.

Katie se uită în fundul paharului.

— Dar tu ai făcut-o.

— N-am avut de ales. Într-un fel, asta face parte din mine.

Katie se gândi câteva clipe.

— Înseamnă că știi de ceva vreme. Sau, cel puțin, bănuiai.

— Da, recunosc el.

— De asta nu m-ai întrebat despre trecutul meu.

— Da, spuse el din nou.

— Și tot ai vrut să ieșim împreună?

Alex luă o mină serioasă.

— Am vrut să ies cu tine de prima dată când te-am văzut. Doar că a trebuit să aștept până ai fost pregătită.

Ultimele raze de soare se estompară la orizont și, în loc, se lăsă amurgul, care transformă

cerul uniform, fără nori, într-un violet palid. Stând în picioare lângă balustradă, Alex privea dinspre sud șuvițele lui Katie răvășite de briza ușoară. Pielea ei căpătă o strălucire de culoarea piersicii. Pieptul i se ridica și cobora încet când respira. Katie privea departe, cu o expresie greu de deslușit pe chip, iar Alex simți cum i se pune un nod în gât neștiind la ce se gândea ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse el după un răstimp.

Katie tăcu o vreme, dar în cele din urmă zâmbi timid.

— Cred că o să stau în Southport o vreme, dacă asta întrebai, răspuse ea.

Alex îi inspiră parfumul.

— Poți să ai încredere în mine, să știi.

Ea se sprijini de el, simțindu-i puterea când o cuprinse cu brațul.

— Cred că va trebui, nu-i așa?

Câteva minute mai târziu se întoarseră la bucătărie. Katie puse deoparte paharul ei cu vin și băgă la cuptor aperitivul și ardeii umpluți. Încă amețită la gândul că Alex îi ghicise atât de exact trecutul, se bucură că își putea ține mintea ocupată cu treaba. I se părea aproape de neconceput că Alex încă voia să petreacă seara cu ea. Și, mai important de atât, că ea voia să petreacă seara cu el. În străfundul sufletului, nu era sigură că merita să fie fericită și nici nu credea că merita pe cineva care părea... normal.

Acesta era secretul murdar asociat cu trecutul ei. Nu că fusese victimă a violenței conjugale, ci că simțea cumva că meritase asta pentru că permisesse să i se întâmple. Chiar și acum se rușina și uneori se simțea hidoasă, ca și cum cicatricile rămase puteau fi văzute de toată lumea.

Dar aici și acum, toate astea contau mai puțin decât înainte, pentru că bănuia că Alex îi înțelegea rușinea. Și că o și accepta.

Scoase din frigider sosul de zmeură pe care-l făcuse mai devreme și începu să-l amestece într-o crăticioară, să-l încălzească. Nu dură mult și, după ce-l puse deoparte, scoase brânza Brie înfășurată în bacon din cuptor, puse sosul pe deasupra și o aduse la masă. Își aminti brusc că-și uitase vinul, așa că-și luă paharul și i se alătură lui Alex la masă.

— Asta e doar pentru început, spuse ea. La ardei durează un pic mai mult.

Alex se aplecă spre farfurie.

— Miroase extraordinar!

Își puse o bucată de Brie pe farfurie și luă o înghițitură.

— Mmmm! spuse el.

Katie zâmbi.

— Bun, nu-i așa?

— E delicios. Unde ai învățat să faci așa ceva?

— Am fost prietenă cu un bucătar odată. El mi-a spus că asta ar uimi pe oricine.

Alex mai tăie o bucată cu furculița.

— Mă bucur că stai în Southport, spuse el. Mă și văd mâncând așa ceva cu regularitate, chiar dacă va trebui să fac troc cu produse din magazinul meu pentru asta.

— Rețeta nu este complicată.

— Nu m-ai văzut gătind. Mă pricep la mâncarea pentru copii, dar în rest, mă împotmolesc imediat. Luă o gură de vin. Cred că brânza ar merge mai bine cu vinul roșu. Pot să deschid cealaltă sticlă?

— Sigur că da.

Alex se duse și deschise sticla de Zanfandel, în timp ce Katie mai scoase două pahare. Alex turnă vin în fiecare și-i dădu unul lui Katie. Stăteau destul de aproape unul de altul ca să se

atingă și Alex trebui să lupte cu tentația de a o trage aproape de el și de a o cuprinde cu brațele. În loc de asta, își drese vocea.

— Vreau să-ți spun ceva, dar să nu înțelegi greșit.

Katie ezită.

— De ce nu-mi place cum sună asta?

— Voiam doar să-ți spun că am așteptat cu foarte mare nerăbdare seara asta... adică, toată săptămâna m-am gândit la asta.

— De ce aș înțelege greșit?

— Nu știu. Pentru că ești femeie? Pentru că mă face să par disperat și femeilor nu le plac bărbații sperați?

Pentru prima dată în seara aceea, Katie râse cu poftă.

— Nu cred că ești disperat. Am impresia că ești un pic copleșit uneori, din cauza muncii și a copiilor, dar nu e ca și cum m-ai fi sunat zilnic.

— Asta doar pentru că nu ai telefon. Dar, oricum, voiam să știi că pentru mine înseamnă mult. Nu am prea multă experiență cu lucruri din astea.

— Cu cinele?

— Cu întâlnirile. A trecut ceva vreme de atunci.

„Bine ai venit în clubul nostru”, gândi ea. Dar asta o făcu să se simtă bine, totuși.

— Haide, spuse ea, arătând spre aperitiv. E mai bun cald.

Când terminară aperitivele, Katie se ridică de la masă și se duse la cuptor. Aruncă o privire la ardei, apoi clăti crăticioara pe care o folosisese mai devreme. Pregăti ingredientele pentru sosul de homar și începu să-l prepare, apoi sotă creveții. Termină aproape concomitent de gătit creveții și sosul. Puse un ardei pe fiecare farfurie și adăugă felul principal. Apoi, după ce reduse lumina, aprinse o lumânare, pe care o așeză în centrul mesei. Aroma de unt și usturoi și lumina pâlpâitoare care dansa pe pereți făceau vechea bucătărie să pară aproape nouă, plină de promisiuni.

Mâncară și vorbiră în timp ce afară stelele se aprindeau rând pe rând. Alex laudă mâncarea de mai multe ori, spunând că nu mai gustase niciodată ceva așa bun. Pe măsură ce lumânarea se micșora și vinul din sticlă se împutina, Katie povesti frânturi din copilăria ei în Altoona. Deși lui Jo nu-i povestise tot adevărul despre părinții ei, lui Alex îi dădu versiunea neînfrumusețată: mutările frecvente, alcoolismul părinților ei, faptul că fusese pe cont propriu de la optsprezece ani. Alex o ascultă în tăcere tot timpul, fără să judece. Chiar și așa, Katie nu era sigură ce credea el despre trecutul ei. Când, în cele din urmă, termină de povestit, se întrebă dacă nu cumva spusese prea mult. Dar atunci el se întinse și-i cuprinse mâinile cu mâinile lui. Chiar dacă nu-l putea privi în ochi, se ținură de mâini deasupra mesei, fără ca vreunul dintre ei să vrea să dea drumul la mâinile celuilalt, de parcă erau singurii doi oameni rămași pe lume.

— Ar trebui probabil să fac curat în bucătărie, spuse Katie într-un târziu, rupând vraja.

Se ridică de la masă. Alex auzi scaunul ei hârșâind podeaua, știind că momentul magic dispăruse și tot ce voia era să-l cheme înapoi.

— Să știi că m-am simțit minunat în seara asta, începu el.

— Alex, eu...

El clătină din cap.

— Nu trebuie să spui nimic...

Nu-l lăsă să termine.

— Vreau să spun. Katie stătea lângă masă, cu ochii strălucind de o emoție necunoscută. Și eu m-am simțit minunat. Dar știu unde duce asta și nu vreau să suferi. Răsuflă, făcându-și curaj pentru cuvintele următoare. Nu pot să fac promisiuni. Nu pot să-ți spun nici unde voi fi mâine,

dar peste un an?! Când am fugit, am crezut că o să pot să las totul în urmă și să o iau de la zero, știi? Că o să-mi văd de viața mea și o să las trecutul în urmă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar cum să fac asta? Tu crezi că mă cunoști, dar nu sunt sigură nici că mă mai cunosc eu. Și, deși știi multe despre mine, sunt lucruri pe care nu le știi.

Alex simți că se prăbușește ceva în sufletul lui.

— Adică spui că nu vrei să mă mai vezi?

— Nuuuuu, negă ea vehement. Îți spun toate astea tocmai pentru că vreau să te mai văd și mă sperie pentru că adânc, în inima mea, știu că meriți pe cineva mai bun. Meriți pe cineva pe care să te poți baza. Cineva pe care să se bazeze copiii tăi. Ți-am spus, sunt lucruri pe care tu nu le știi despre mine.

— Lucrurile alea nu contează, insistă Alex.

— Cum poți să spui asta?

În tăcerea care urmă, Alex auzi hârâitul surd al frigiderului. Prin fereastră, se vedea luna plutind deasupra vârfurilor copacilor.

— Pentru că mă cunosc pe mine, spuse el în cele din urmă, dându-și seama că e îndrăgostit de ea.

O iubea pe Katie pe care ajunsese să o cunoască și pe Katie pe care nu avusese ocazia să o cunoască. Se ridică de la masă, apropiindu-se de ea.

— Alex... asta nu poate...

— Katie, șopti el și, o clipă, niciunul nu se mișcă.

În fine, Alex puse o mână pe coapsa ei și o trase mai aproape. Katie răsuflă, ca și cum ar fi pus jos o povară imensă, iar când se uită la el, simți deodată că temerile ei erau nejustificate. Că el o va iubi indiferent ce i-ar spune ea și că era genul de bărbat care o iubea deja și o va iubi întotdeauna.

Și atunci își dădu seama că și ea îl iubea.

Se lăsă, așadar, în voia lui. Trupurile lor se uniră când el își trecu mâna prin părul ei. Atingerea lui era blândă și ușoară, cum nu mai simțise ea niciodată și îl privi în voie când el închise ochii. Alex își înclină capul și fețele lor se apropiară.

Când, în sfârșit, buzele li se atinseră, Katie simți vinul de pe limba lui. Capitulă atunci, lăsându-l să-i sărute obrazul și gâtul și se lăsă pe spate, savurând din plin senzația. Îi simți buzele umede pe piele și-și petrecu brațele pe după gâtul lui.

„Deci așa e când iubești pe cineva și ești iubit, la rândul tău”, gândi ea și îi dădură lacrimile. Clipi, încercând să le oprească, dar brusc părură imposibil de oprit. Îl iubea și îl dorea și, mai mult de atât, voia ca el s-o iubească pe ea, așa cum era ea cu adevărat, cu toate defectele și secretele ei. Voia ca el să afle tot adevărul.

Se sărutară îndelung în bucătărie, cu trupurile lipite unul de altul, cu mâna lui plimbându-se pe spatele și prin părul ei. Katie tremură când simți țepii de barbă pe obrajii lui. Când el trecu cu degetul peste brațul ei, un val de căldură îi invadă tot trupul.

— Vreau să fiu cu tine, dar nu pot, șopti ea în cele din urmă, sperând că el nu se va supăra.

— Înțeleg, șopti el. Seara asta nu putea să fie mai minunată decât a fost deja.

— Dar ești dezamăgit.

Alex înlătură o șuviță de păr de pe fața ei.

— Nu ai cum să mă dezamăgești, spuse el.

Katie înghiți, încercând să-și alunge teama.

— Trebuie să știi ceva despre mine, șopti ea.

— Orice ar fi, sunt sigur că pot să fac față.

Se lăsă iar cuprinsă de el.

— Nu pot să fiu cu tine în seara asta, șopti ea, din același motiv pentru care n-aș putea niciodată să mă căsătoresc cu tine.

Katie oftă.

— Sunt măritată.

— Știu, șopti el.

— Asta nu contează pentru tine?

— Nu e perfect, dar, crede-mă, nici eu nu sunt perfect, așa că poate ar fi mai bine să le luăm pe rând. Și, când ești gata, dacă vei fi vreodată gata, eu o fiu acolo, așteptându-te. Îți mângâie obrazul cu degetul. Te iubesc, Katie. Poate nu ești gata să spui cuvintele astea acum și poate nu o să le poți spune niciodată, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt eu pentru tine.

— Alex...

— Nu trebuie să spui... zise el.

— Pot să-ți explic? întrebă ea, rupându-se, în sfârșit, din brațele lui.

Alex nu-și ascunde curiozitatea.

— Vreau să-ți spun ceva, spuse ea. Vreau să-ți povestesc despre mine.

Cu trei zile înainte de plecarea ei din Noua Anglie, un vânt rece de început de ianuarie îngheța fulgii de zăpadă și Katie fu nevoită să-și plece capul în timp ce se îndrepta spre salonul de coafură. Părul ei lung și blond flutura în vânt și pe obraji simțea înțepăturile de gheață. Purta pantofi cu toc, nu cizme, și picioarele îi înghețau deja. În spatele ei, Kevin stătea în mașină, privind-o. Deși nu se întoarse, Katie auzi mașina în ralanti și își imaginează expresia dură a gurii lui.

Mulțimile care umpluseră mallul de Crăciun dispăruseră. Salonul era încadrat de un magazin de electronice și un magazin de animale de companie, ambele goale; nimeni nu voia să iasă din casă pe așa o vreme. Când Katie trase de ușă, vântul o deschise larg și ea se chinui să o închidă la loc. Aerul rece o urmă în salon, și haina îi era acoperită în dreptul umerilor de un strat fin alb. Își dădu jos mănușile și haina și se întoarse. Îi făcu din mână lui Kevin și-i zâmbi. Lui Kevin îi plăcea când îi zâmbea ea.

Avea programare pentru ora două la o coafeză pe nume Rachel. Majoritatea posturilor de lucru erau deja ocupate și Katie nu prea știa unde să meargă. Era pentru prima dată aici și nu se simțea în largul ei. Niciuna dintre coafeze nu arăta peste treizeci de ani și majoritatea aveau părul răvășit, cu nuanțe de roșu și albastru. În scurt timp, o aborda o fată de vreo douăzeci și ceva de ani, bronzată, cu piercing și un tatuaj pe gât.

— Programarea de la ora două? Vopsit și tuns? întrebă ea.

Katie încuviință.

— Eu sunt Rachel. Vino cu mine.

Rachel se uită peste umăr.

— Ce frig e-afară, nu-i așa? Am crezut că mor până la ușă. Ne pun să parcăm în partea cealaltă a parării. Mă enervează, dar n-am ce să fac.

— E frig, îi dădu dreptate Katie.

Rachel o conduse la un post de lucru lângă colț. Scaunul era din vinilin mov, iar podeaua din dale negre. „Un loc pentru oameni mai tineri”, gândi Katie. Celibatari care voiau să iasă în evidență. Nu femei măritate cu părul blond. Katie se fâțâi cât Rachel puse o manta de protecție pe ea. Încercă să-și încălzească picioarele mișcându-și degetele.

— Ești nouă în zonă? întrebă Rachel.

— Locuiesc în Dorchester, spuse ea.

— E cam departe. Ne-a recomandat cineva?

Katie trecuse pe lângă salon cu două săptămâni în urmă, când Kevin o dusesese la cumpărături, dar nu spuse asta. Se mulțumi să încuviințeze din cap.

— Păi norocul meu că am răspuns la telefon atunci, nu? zâmbi Rachel. Ce culoare vrei?

Lui Katie nu-i plăcea deloc să se uite la ea în oglindă, dar nu avea de ales. Trebuia să facă asta, și încă bine. Trebuia. În oglinda din fața ei, era prinsă o fotografie cu Rachel și, presupuse Katie, prietenul ei. Acesta avea mai multe piercinguri decât ea și purta creastă. Sub mantaua de protecție, Katie își frământă mâinile.

— Vreau să arate natural, deci poate niște șuvițe mai închise ca pentru iarnă? Și acoperă și rădăcinile, ca să se potrivească.

Rachel încuviință din cap în oglindă.

— Vrei să aibă aceeași culoare? Mai închis? Mai deschis? Nu șuvițele...

— Cam la fel.

— E bine cu folii?

— Da, răspunse Katie.

— Simplu ca bună ziua, spuse Rachel. Lasă-mă câteva minute să pregătesc ce trebuie și

revin, da?

Katie aprobă din cap. Într-o parte, văzu o femeie la chiuvetă, cu o altă coafeză lângă ea. Auzi apa curgând și zumzetul conversațiilor de la celelalte posturi. Din difuzoare se auzea încet muzică.

Rachel se întoarse cu foliile și vopseaua. Lângă scaun, amestecă vopseaua, asigurându-se că are consistența potrivită.

— De cât timp locuiești în Dorchester?

— De patru ani.

— De unde ești?

— Din Pensylvania, spuse Katie. Am locuit în Atlantic City înainte să vin aici.

— Soțul tău te-a adus cu mașina?

— Da.

— Are o mașină frumoasă. Am văzut-o când i-ai făcut cu mâna. Ce este? Mustang?

Katie înclină din nou din cap, dar nu răspunse. Rachel lucră un pic în tăcere, aplicând vopseaua și împăturind foliile.

— De cât timp ești măritată? întrebă Rachel în timp ce acoperea și împătura o șuviță de păr mai dificilă.

— De patru ani.

— De asta te-ai mutat la Dorchester, nu?

— Da.

Rachel își continuă trăncăneala.

— Și cu ce te ocupi?

Katie se uită fix drept înainte, încercând să nu se vadă. Dorind să fie altcineva. Putea să stea aici o oră și jumătate înainte să se întoarcă Kevin și se ruga să nu ajungă mai devreme.

— Nu lucrez, răspunse Katie.

— Eu aș înnebuni dacă n-aș lucra. Nu e mereu ușor. Și înainte să te măriți ce făceai?

— Am fost chelneriță de cocteiluri.

— Într-un cazino?

Katie dădu din cap în semn că da.

— Acolo l-ai cunoscut pe soțul tău?

— Da, spuse Katie.

— Și el ce face acum? În timp ce tu-ți coafezi părul?

„Probabil e într-un bar”, își spuse Katie în sinea ei.

— Nu știu.

— Atunci de ce nu ai venit tu cu mașina? Că e cam departe, cum spuneam.

— Eu nu conduc. Soțul meu mă duce când am nevoie să merg undeva.

— N-aș putea să stau fără mașină. Nu e cine știe ce, dar mă duce unde vreau să ajung. N-aș suporta să depind așa de cineva.

Katie simți miros de parfum în aer. Radiatorul de sub teighea începu să păcăne.

— N-am învățat să conduc.

Rachel ridică din umeri în timp ce mai împătura o folie în părul lui Katie.

— Nu e greu. lei niște lecții, dai examenul și gata.

Katie se uită la Rachel în oglindă. Rachel părea să știe ce face, dar era tânără și abia la început de drum și Katie își dori să fie mai în vârstă și mai experimentată. Ceea ce era ciudat, pentru că probabil era cu doar câțiva ani mai mare decât Rachel. Poate și mai puțin. Dar Katie se simțea bătrână.

— Ai copii?

— Nu.

Poate fata își dădu seama că spusese ceva greșit, pentru că în următoarele câteva minute lucră în liniște, punându-i lui Katie folii care arătau ca niște antene extraterestre, apoi o conduse la un alt scaun. Rachel aprinse o lampă cu infraroșii.

— Mă întorc să verific în câteva minute, da?

Rachel plecă spre o altă coafeză. Cele două vorbeau, dar zumzetul conversațiilor din salon o împiedica să tragă cu urechea. Katie aruncă o privire la ceas. Kevin urma să se întoarcă în mai puțin de o oră. Timpul trecea repede, prea repede.

Rachel se întoarse și-i verifică părul.

— Încă puțin, ciripi ea și reluă conversația cu colega ei, gesticulând. Vioaie. Tânără și fără griji. Fericită.

Mai trecură câteva minute. Încă vreo zece. Katie încerca să nu se holbeze la ceas. În fine, veni momentul ca Rachel să-i scoată foliile, apoi o conduse pe Katie la chiuvetă. Aceasta se așeză, se lăsă pe spate și-și rezemă gâtul pe prosop. Rachel dădu drumul la apă și Katie simți stropii reci pe obraz. Rachel îi masă părul și pielea capului cu șampon, apoi clăti, adăugă balsam și clăti din nou.

— Acum să-l scurtăm, bine?

Înapoi la postul de lucru, Katie se gândi că părul ei arăta bine, dar era greu să-și dea seama când era ud. Trebuia să fie perfect, altfel Kevin avea să observe. Rachel îi pieptănă părul drept, descurcându-l. Mai erau patruzeci de minute.

Rachel se uită în oglindă la reflecția lui Katie.

— Cât vrei să tai?

— Nu prea mult, spuse Katie. Numai cât să-l revigorezi. Soțului meu îi place să fie lung.

— Cum vrei să ți-l coafez? Am un catalog acolo dacă vrei ceva nou.

— Cum era când am venit.

— Bine, spuse Rachel.

Katie o privi pe Rachel folosind pieptenele, trecându-i părul printre degete și apoi scurtându-l cu foarfeca. Mai întâi în față, apoi în profil. La sfârșit, partea de deasupra. Rachel găsisse pe undeva o gumă și o mesteca, falca mișcându-i-se în sus și în jos în timp ce lucra.

— E bine așa?

— Da, cred că e destul.

Rachel luă foenul și o perie circulară. Trecu peria încet prin părul lui Katie și porni foenul tare în urechea ei.

— Cât de des îți faci părul? Întrebă Rachel, de dragul conversației.

— O dată pe lună, răspunse Katie. Dar uneori doar îl tund.

— Ai păr frumos, să știi.

— Mulțumesc.

Rachel continuă să lucreze. Katie ceru niște onduleuri și Rachel aduse ondulatorul. Avu nevoie de câteva minute ca să se încălzească. Mai rămaseră douăzeci de minute.

Rachel ondulă și perie până ce fu mulțumită și o studie pe Katie în oglindă.

— Cum e?

Katie analiză culoarea și stilul.

— E perfect, spuse ea.

— Hai să-ți arăt și la spate, zise Rachel.

Răsuci scaunul pe care stătea Katie și îi dădu o oglindă. Katie se uită la dubla sa reflexie și încuviință.

— Bine, asta a fost, spuse Rachel.

— Cât costă?

Rachel îi spuse prețul și Katie se scotoci în poșetă. Scoase banii de care avea nevoie și incluse bacșișul.

— Aș putea primi o chitanță?

— Sigur, răspuse Rachel. Vino cu mine la casă.

Fata îi făcu chitanța. Kevin avea să verifice și să-i ceară restul, așa că se asigură că Rachel incluse și bacșișul. Se uită la ceas. Douăsprezece minute.

Kevin trebuia să se întoarcă și, în timp ce-și puse pe ea jacheta și mănușile, inima îi bătea cu putere. Plecă din salon în timp ce Rachel încă vorbea cu ea. Alături, la magazinul de electronice, ceru vânzătorului un telefon mobil și o cartelă cu douăzeci de ore de convorbiri. Se simți slăbită în timp ce pronunță cuvintele, știind că, după aceea, nu mai era cale de întoarcere.

Vânzătorul scoase un telefon din vitrină și începu să-i explice cum funcționează. Katie avea niște bani în plus în poșetă, ascunși într-un pachet de tampoane, pentru că știa că acolo nu ar căuta Kevin. Îi scoase și așeză bancnotele mototolite pe tejghea. Ceasul continua să ticăie și Katie se uită iar spre parcare. Începu să se simtă amețită și gura i se uscă.

Dură o veșnicie până ce vânzătorul o sună. Deși plătea cu numerar, îi ceru numele, adresa și codul poștal. Inutil. Ridicol. Voia doar să plătească și să scape de acolo. Numără până la zece și vânzătorul încă scria. Pe stradă, semaforul se făcu roșu. Mașinile așteptau. Se întrebă dacă Kevin se pregătea să între în parcare. Se întrebă dacă o va vedea ieșind din magazin. Abia putea să respire.

Încercă să deschidă ambalajul din plastic, dar zadarnic – era tare ca oțelul. Prea mare pentru poșeta ei mică, prea mare pentru buzunar. Îi ceru vânzătorului o foarfecă și dură un minut întreg până găsi una. Îi venea să țipe, să-i spună să se grăbească pentru că în orice moment putea să apară Kevin. În loc de asta, se întoarse spre fereastră.

Când reuși să scoată telefonul, îl înghesui în buzunarul de la haină împreună cu cartela preplătită. Vânzătorul o întrebă dacă vrea o pungă, dar Katie ieși fără să răspundă. Telefonul părea de plumb, iar din cauza zăpezii și gheții îi era greu să-și păstreze echilibrul.

Deschise ușa salonului și intră din nou. Își scoase jacheta și mănușile și așteptă lângă casă. După treizeci de secunde, văzu mașina lui Kevin intrând în parcare și îndreptându-se spre salonul de coafură.

Avea zăpadă pe haină și o scutură repede în timp ce Rachel venea spre ea. Katie se panică la gândul că Kevin ar fi putut să observe. Se concentrează, îndemnându-se să nu piardă controlul. Să se comporte natural.

— Ai uitat ceva? întrebă Rachel.

Katie răsuflă.

— Voiam să aștept afară, dar este prea frig, explică ea. Și apoi mi-am dat seama că nu ți-am cerut cartea de vizită.

Fața lui Rachel se luminează.

— A, da, stai o secundă, spuse ea.

Se duse spre postul ei de lucru și scoase o carte de vizită din sertar. Katie știa că Kevin o privea din mașină, dar se prefăcu că nu observă.

Rachel se întoarse cu cartea de vizită și i-o dădu.

— De obicei nu lucrez duminica și luna, spuse ea.

Katie încuviință din cap.

— O să te sun.

În spatele ei, auzi ușa deschizându-se și îl văzu pe Kevin în prag. În mod obișnuit, el nu venea înăuntru și inima lui Katie începu să bată cu putere. Se îmbracă cu haina, încercând să-și

controleze tremuraturul mâinilor. Apoi, se întoarse și zâmbi.

Ninsoarea se întetise când Kevin Tierney parcă pe alee. Pe scaunul din spate erau pungi cu alimente și Kevin luă trei dintre ele, apoi merse spre ușă. Nu spusese nimic pe drumul dinspre salon și vorbise foarte puțin cu ea în magazin. În schimb, mersese lângă ea când se uita prin rafturi după reduceri, încercând să nu se gândească la telefonul din buzunar. Nu o duceau prea bine cu banii și Kevin avea să se supere dacă cheltuia prea mult. Pentru creditul ipotecar plătea rată aproape jumătate din salariul lui, iar cardul de credit consuma încă o parte considerabilă. De cele mai multe ori, mâncau acasă, dar lui îi plăceau mesele ca la restaurant, cu un fel principal și două garnituri, uneori o salată. Refuza să mănânce resturi, așa că era greu să nu depășească bugetul. Katie trebuia să planifice meniul cu grijă și decupa cupoane din ziar. Când Kevin plăti cumpărăturile, Katie îi dădu restul de la salon și chitanța. El numără banii să se asigure că nu lipsea nimic.

Acasă, Katie își frecă brațele să se încălzească. Era o casă veche și aerul rece pătrundea pe lângă geamuri și pe sub ușa de la intrare. Podeaua din baie era așa de rece încât pe Katie o dureau picioarele, dar Kevin se plângea că gazul este scump și nu o lăsa să umble la termostat. Când soțul ei se afla la serviciu, Katie purta un pulover și papuci prin casă, dar când el era acasă, voia ca ea să arate sexy.

Kevin puse sacoșele de cumpărături pe masa din bucătărie. Ea așeză sacoșele ei lângă ale lui. Kevin deschise frigiderul și scoase o sticlă de votcă și niște cuburi de gheață. Aruncă gheața într-un pahar și turnă votca. Se opri din turnat când paharul fu aproape plin. Lăsând-o singură, se duse în sufragerie și Katie auzi televizorul pornind și sunetele canalului de sport. Crainicul vorbea despre echipa de baseball Patriots, despre finală și despre șansele echipei de a câștiga încă un campionat. Cu un an în urmă, Kevin fusese la un meci jucat de Patriots; era fanul lor din copilărie.

Katie își dădu jos haina și băgă mâna în buzunar. Bănuia că are câteva minute la dispoziție și spera să-i ajungă. După ce aruncă o privire în sufragerie, se grăbi la chiuvetă. În dulapul de dedesubt, era o cutie cu bureți de curățat. Puse telefonul la fundul cutiei și apoi bureții deasupra lui. Închise dulapul încet, apoi își luă haina, sperând că nu se înroșise la față și rugându-se să nu o fi văzut el. Trăgând aer în piept să-și facă curaj, o împături peste braț și o duse prin sufragerie spre dulapul din hol. Camera părea că se întinde pe măsură ce se mișca prin ea, ca o încăpere privită printr-o oglindă care deformează, ca cele de la bălci, dar Katie încercă să ignore senzația. Știa că el putea să vadă prin ea, să-i citească gândurile și să afle ce făcuse, dar el nici nu-și luă ochii de la televizor. Respirația îi reveni la normal abia când se întoarse în bucătărie.

Începu să scoată cumpărăturile, simțindu-se încă amețită, dar fiind conștientă că trebuie să se comporte normal. Lui Kevin îi plăcea să fie casa curată, în special în bucătărie și în băi. Puse deoparte brânza și ouăle în compartimentele speciale din frigider. Scoase legumele vechi din sertar și îl șterse înainte să pună legumele noi pe fundul acestuia. Lăsă afară niște fasole verde și găsi niște cartofi roșii într-un coș din cămară. Lăsă și un castravete pe masă, împreună cu salata aisberg și o roșie pentru salată. Felul principal era mușchi de vită marinat.

Pusese mușchiul la marinat cu o zi în urmă: vin roșu, suc de portocale, suc de grepfruit, sare și piper. Aciditatea sucurilor frăgezise carnea și-i dăduse un plus de aromă. Era într-o caserolă pe raftul de jos al frigiderului.

Puse deoparte restul alimentelor, aducându-le pe cele mai vechi în față, apoi împături pungile și le puse sub chiuvetă. Dintr-un sertar, scoase un cuțit. Luă blatul de lemn de sub aparatul de prăjit pâine și îl puse aproape de aragaz. Tăie cartofii în două, doar cât să le

ajungă lor doi. Puse ulei într-o tavă, deschise cuptorul și aseasonă cartofii cupătrunjel, sare, piper și usturoi. Îi pregătea înainte de friptură și urma să-i încălzească. Friptura trebuia făcută la grătar.

Lui Kevin îi plăceau salatele tăiate fin, cu bucățele de brânză albastră, crutoane și sos italianesc. Tăie roșia în două, apoi tăie un sfert de castravete și înfășură restul într-un ambalaj de plastic și îl puse înapoi în frigider. Când deschise ușa, îl observă pe Kevin în bucătărie în spatele ei, sprijinindu-se de tocul ușii care dădea spre sufragerie. Luă o înghițitură mare, terminându-și votca, și continuă să o privească, năpădind totul cu prezența sa.

El nu știa că ea plecase din salon, își aminti ea. Nu știa că-și cumpăraseră un telefon mobil. Ar fi spus ceva. Ar fi făcut ceva.

— Friptură în seara asta? întrebă el în cele din urmă.

Katie închise ușa frigiderului și continuă să se miște, încercând să pară ocupată, să-și controleze teama.

— Da, spuse ea. Tocmai am dat drumul la cuptor, așa că mai durează câteva minute. Trebuie să bag cartofii mai întâi.

Kevin o privi îndelung.

— Părul tău arată bine, spuse el.

— Mulțumesc. A făcut treabă bună coafeza.

Katie se duse înapoi la blat și începu să taie roșia în felii lungi.

— Nu prea mari, spuse el, arătând spre roșie.

— Știu.

Zâmbi în timp ce el se duse din nou la frigider. Imediat, Katie auzi clinchetul cuburilor de gheață în pahar.

— Despre ce ați vorbit în timp ce-ți aranja părul?

— Nu prea multe. Chestiile obișnuite. Știi cum sunt coafezele. Vorbesc despre orice.

El își scutură paharul. Katie auzi cuburile lovindu-se de pahar.

— Ați vorbit despre mine?

— Nu, spuse ea.

Știa că lui nu i-ar fi plăcut asta și el încuviință. Scoase iar sticla de votcă și o puse lângă pahar, apoi se duse lângă ea. Stătu în picioare, privind peste umărul ei cum felia roșia. Bucăți mici, nu mai mari decât un bob de mazăre. Katie îi simțea respirația pe gât și încercă să nu se crispeze când îi puse mâinile pe coapse. Știind ce are de făcut, puse cuțitul jos și se întoarse spre el, punându-și brațele în jurul gâtului lui. Îl sărută un pic cu limba, știind că așa voia el, și nu văzu palma venind spre ea decât când simți durerea în obraz. Ardea, era fierbinte și roșie. Ascuțită. Ca înțepăturile de albine.

— M-ai făcut să pierd toată după-amiaza! țipă el la ea. O prinse de brațe, strângând tare. Avea gura schimonosită și ochii deja congestionați. Respirația îi mirosea a băutură și o scui pă în obraz. Singura mea zi liberă și tu o alegi tocmai p-asta ca să-ți faci panarama de păr în centrul orașului! Și apoi să mergi la cumpărături!

Katie se mișcă, încercând să scape, și, până la urmă, Kevin îi dădu drumul. Clătină din cap, cu mușchiul fălcii pulsând.

— Te-ai gândit măcar că poate azi voiam să mă relaxez? Să nu fac nimic în singura mea zi liberă?

— Îmi pare rău, spuse ea, ținându-se de obraz.

Nu-i aminti că îl întrebaseră de două ori în săptămâna aceea dacă putea să o ducă sau că el o pusese să schimbe salonul pentru că nu voia ca ea să-și facă prietene. Nu voia ca altcineva să știe despre ei.

— Îmi pare rău, o imită el, strâmbându-se. O privi fix, apoi clătină iar din cap. Doamne, spuse el. E chiar așa greu să te gândești și la altcineva în afară de tine?

Se întinse spre ea s-o prindă, dar ea se întoarse, încercând să fugă. Însă el era pregătit și Katie nu avea unde să fugă. Kevin o lovi repede și tare, cu pumnul ca un piston, în spinare. Lui Katie i se tăie respirația și văzu negru, de parcă ar fi fost înjunghiată. Se prăbuși pe podea, cu rinichii luându-i foc și durerea răspândindu-se în picioare și sus, pe coloană. Lumea se învârtea cu ea și, când încercă să se ridice, mișcarea îi făcu și mai rău.

— Ești atât de a naibii de egoistă tot timpul, spuse el, privind-o de sus.

Katie nu zise nimic. Nu putea să spună nimic. Nu putea să respire. Își mușcă buza ca să nu țipe și se întrebă dacă avea să urineze sânge a doua zi. Durerea era ascuțită ca o lamă care-i tăia nervii, dar nu voia să plângă, pentru că asta doar l-ar fi enervat și mai tare.

El continuă să stea deasupra ei, apoi scoase un oftat dezgustat. Își luă paharul gol și sticla de votcă și ieși din bucătărie.

Katie avu nevoie de aproape un minut ca să-și adune puterea să se ridice. Când începu iar să taie roșia, îi tremurau mâinile. Bucătăria era rece, iar durerea de spate intensă pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Cu o săptămână înainte, o lovise atât de tare în stomac încât petrecuse restul nopții vomitând. Căzuse pe podea și el o apucase de încheietură ca să o ridice. Vânătaia de pe mâna ei avea formă de degete. Ramuri de iad.

Lacrimile-i curgeau pe obraji și trebuia să-și schimbe mereu greutatea de pe un picior pe altul ca să-și tempereze durerea în timp ce termina de feliat roșia. Tăie și castravetele. În bucăți mici. Salata, la fel, în bucățele. Așa cum voia el. Își șterse lacrimile cu dosul palmei și se duse încet către frigider. Scoase un pachet de brânză albastră și luă crutoanele din dulap.

În sufragerie, el iar dăduse televizorul tare.

Cuptorul era gata și Katie puse hârtia de copt înăuntru și fixă ceasul. Când căldura o lovi în față, își dădu seama că pielea ei încă înțepta, dar se îndoia că-i rămăsese vreo urmă acolo. El știa exact cât de tare să lovească și Katie se întreba unde o fi învățat asta, dacă era ceva ce toți bărbații știau, dacă se țineau cursuri secrete cu instructori care se specializau în a preda astfel de lucruri. Sau dacă doar Kevin era așa.

În sfârșit, din durerea de spate nu mai rămase decât o zvâcnire. Putea să respire normal din nou. Vântul pătrundea prin tocurele ferestrelor și cerul se înnegurase. Ninsoarea bătea încet în geam. Trase cu ochiul în sufragerie, îl văzu pe Kevin stând pe canapea și merse să se sprijine de masă. Își scoase un pantof și-și frecă degetele, încercând să-și pună sângele în circulație, să se încălzească. Procedă la fel și cu celălalt picior, apoi se încălță la loc.

Spălă și tăie fasolea verde și picură niște ulei de măsline în tigaie. Trebuia să dea drumul la fasole când punea friptura pe grătar. Încercă din nou să nu se gândească la telefonul de sub chiuveță.

Katie scotea hârtia de copt din cuptor când Kevin intră din nou în bucătărie. Ținea în mână paharul, care era pe jumătate gol. Ochii lui era deja sticloși. Patru sau cinci pahare deja. Katie nu le mai ținea socoteala. Puse hârtia pe aragaz.

— Mai durează puțin, spuse ea cu un ton neutru, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic. Învățase că dacă era furioasă sau supărată, nu făcea decât să-l enerveze și mai tare. Trebuie să termin friptura și apoi masa-i gata.

— Îmi pare rău, spuse el, clătinându-se ușor.

Katie zâmbi.

— Știu. Nu-i nimic. Au fost niște săptămâni grele. Ai muncit mult.

— Aștia sunt blugi noi? vorbi el împleticit.

— Nu, răspunse ea. Doar că nu i-am mai purtat de ceva timp.

— Arată bine.

— Mulțumesc, spuse ea.

Înaintă spre ea.

— Ești așa frumoasă. Știi că te iubesc, nu-i așa?

— Știu.

— Nu-mi place să te lovesc. Dar uneori nu gândești.

Katie încuviință din cap cu privirea în altă parte, încercând să găsească ceva de făcut, având nevoie să fie ocupată, apoi își aminti că trebuia să pună masa. Se mută la dulapul de lângă chiuvetă. El veni lângă ea când tocmai se întindea după farfurii și o întoarse spre el, trăgând-o aproape. Katie inspiră și apoi scoase un suspin de plăcere, pentru că știa că soțul ei voia ca ea să scoată genul ăsta de sunete.

— Ar trebui să zici că și tu mă iubești, șopti el.

O sărută pe obraz și ea-l cuprinse cu brațele. Îl simțea lipit de ea, știa ce vrea.

— Te iubesc, spuse ea.

Mâinile lui se mutară pe sâni ei. Katie așteptă să-i strângă, dar, în schimb, el o mângâie încet. Fără voia ei, sfârscul începu să se întărească și ura asta, dar nu avea ce face. Respirația lui era fierbinte și mirosea a băutură.

— Doamne, ce frumoasă ești! Mereu ai fost frumoasă, de prima dată când te-am văzut. Se lipi și mai tare de ea și ea-l simți. Hai să amânăm fripturile alea, spuse el. Cina mai poate aștepta un pic.

— Credeam că ți-e foame, spuse ea ca-n joacă.

— Mi-e foame de altceva acum, șopti el.

Îi descheie nasturii de la cămașă și trase de ea, apoi trecu la fermoarul blugilor.

— Nu aici, spuse ea, dându-și capul pe spate, lăsându-l să o sărute în continuare. Hai în dormitor, da?

— Mai bine pe masă? Sau pe bufet?

— Te rog, iubitele, murmură ea cu capul dat pe spate, în timp ce el o săruta pe gât. Nu e prea romantic așa.

— Dar e sexy, adăugă el.

— Și dacă ne vede cineva pe geam?

— Nu știi să te distrezi, spuse el.

— Te rog? insistă ea. Pentru mine? Știi ce tare mă ațâți în pat.

O mai sărută o dată și îi desfăcu sutienul în față. Nu-i plăceau sutienele care se desfăceau la spate. Katie simți aerul rece din bucătărie invadându-i sâni și văzu dorința pe fața lui când îi privi. Își linse buzele, apoi o duse în dormitor.

Era aproape frenetic când ajunseră acolo și-i dădu pantalonii jos până la genunchi, apoi până la glezne. Îi strânse sâni, iar Katie își mușcă buzele ca să nu țipe, apoi amândoi căzură pe pat. Katie răsuflă greu și gemu și-l strigă pe nume, știind că așa voia el, pentru că nu voia să-l înfurie, pentru că nu voia să fie pământă sau lovită cu pumnul sau cu picioarele, pentru că nu voia să afle el despre telefonul ei. Durerea din rinichii ei era tot ascuțită și Katie transformă țipetele în gemete, spunând lucrurile pe care voia el să le spună, înfierbântându-l până corpul lui începu să se convulsioneze. Când se termină, Katie se ridică din pat, se îmbrăcă, îl sărută și se întoarse în bucătărie ca să termine de pregătit cina.

Kevin se duse înapoi în sufragerie și mai bău niște votcă înainte să se așeze la masă. Îi povesti despre muncă și apoi se uită din nou la televizor, în timp ce ea făcea curățenie în bucătărie. După aceea, o chemă să stea lângă el și să se uite la televizor, ceea ce ea făcu până veni momentul să meargă la culcare.

În dormitor, Kevin începu să sforăie în câteva minute, fără să aibă habar de lacrimile mute ale lui Katie, de ura ei față de el, de ura ei față de ea însăși. Fără să știe de banii pe care ea îi ascunsese timp de aproape un an sau de vopseaua de păr pe care o strecurase în coșul de cumpărături în urmă cu o lună și pe care o pitise în cămară, sau de telefonul mobil ascuns în dulap, sub chiuveta din bucătărie. Fără să știe că în doar câteva zile, dacă totul mergea cum spera ea, nu avea s-o mai vadă sau s-o mai lovească niciodată.

Katie stătea alături de Alex pe verandă, cu un cer deasupra lor ca o întindere neagră punctată cu lumină. Luni de zile încercase să blocheze amintirile specifice, concentrându-se numai pe frica lăsată în urmă. Nu voia să și-l amintească pe Kevin, nu voia să se gândească la el. Voia să-l șteargă complet din minte, ca și cum nici n-ar fi existat. Dar știa că el va fi mereu acolo.

Alex fusese tăcut în tot acest timp, cât ea povestise, cu scaunul întors către al ei. Katie vorbise printre lacrimi, deși el bănuia că ea nici măcar nu-și dădea seama că plânge. Îi povestise fără emoție, ca în transă, de parcă toate astea se întâmplaseră altcuiva. Când sfârși, lui Alex i se strânsese stomacul.

Cât timp vorbise, Katie nu se putuse uita la el. Alex mai auzise versiuni ale aceleiași povești și înainte, dar de data aceasta era diferit. Ea nu reprezenta doar o victimă, era prietena lui, femeia pe care ajunsese să o iubească. Îi dădu după ureche o șuviță de păr.

Când o atinse, Katie tresări ușor, apoi se relaxă. Oftă obosită. Obosită de vorbă. Obosită de trecutul ei.

— Ai făcut bine că ai plecat, spuse el.

Vocea lui era blândă, înțelegătoare. Katie răspunse după o pauză.

— Știu.

— Nu a fost vina ta.

Ea se uita fix în întuneric.

— Ba da, spuse ea, a fost. Eu l-am ales, ți-aduci aminte? M-am măritat cu el. Am permis să se întâmple o dată și apoi încă o dată, după care a fost prea târziu. Tot am mai gătit pentru el și am făcut curățenie în casă pentru el. M-am culcat cu el oricând a vrut, am făcut tot ce a vrut. L-am făcut să creadă că-mi plăcea.

— Ai făcut ce a trebuit ca să supraviețuiești, spuse el cu vocea fermă.

Katie tăcu din nou. Se auzeau greierii dinspre copaci.

— Niciodată n-am crezut că s-ar putea întâmpla așa ceva, știi? Tatăl meu era bețiv, dar nu violent. Am fost atât de... slabă. Nu știu de ce am permis să se întâmple asta.

Alex i se adresă cu voce blândă.

— Pentru că la un moment dat l-ai iubit. Pentru că l-ai crezut când ți-a promis că n-o să se mai întâmple niciodată. Pentru că în timp a devenit din ce în ce mai violent și dominant, suficient de lent încât să crezi că se va schimba până când, în cele din urmă, ți-ai dat seama că nu se va schimba niciodată.

La aceste cuvinte, Katie inspiră brusc și-și lăsă capul în jos, iar umerii începură să i se zguduie. Când îi auzi suferința, Alex se crispă de mânie la gândul că dusese așa o viață, dar se și întristă pentru că viața aceea o urmărea încă. Voia să o ia în brațe, dar știa că atunci, chiar în momentul acela, făcea tot ce voia ea. Era fragilă, cu nervii zdruncinați. Vulnerabilă.

Abia după câteva minute reuși să se oprească din plâns. Avea ochii roșii și umflați.

— Îmi pare rău că ți-am povestit toate astea, spuse ea cu vocea gătită. N-ar fi trebuit.

— Îmi pare bine că mi-ai spus.

— Ți-am povestit doar pentru că deja știai.

— Știu.

— Dar nu era nevoie să știi detalii despre ce a trebuit să fac.

— Nu-i nimic.

— Îl urăsc, spuse ea. Dar mă urăsc și pe mine. Am încercat să-ți spun că mi-e mai bine singură. Nu sunt cine credeai tu că sunt. Nu sunt femeia pe care crezi că o cunoști.

Era pe punctul de a izbucni iar în plâns și Alex se ridică în picioare. O trase de mână ca să se ridice și ea. Katie se ridică în picioare, dar nu se uită la el. Alex își reprimă furia pe care o simțea față de soțul ei și vorbește cu o voce blândă.

— Ascultă-mă, îi spuse el și-i ridică bărbia cu un deget.

La început, Katie rezistă, apoi cedă și îl privi. Alex continuă.

— Nimic din ce-mi spui nu poate schimba ce simt eu pentru tine. Nimic. Pentru că tu nu ești așa. Niciodată n-ai fost așa. Tu ești femeia pe care o cunosc eu. Femeia pe care o iubesc.

Katie îl privi atent, dorindu-și să-l creadă și știind cumva că spunea adevărul, și simți că ceva în sufletul ei ceda. Și totuși...

— Dar...

— Fără dar, spuse el, pentru că nu există motive. Tu te vezi ca pe o persoană care nu putea să scape. Eu văd o femeie curajoasă care a scăpat. Tu te vezi ca pe o persoană care ar trebui să se rușineze sau să se simtă vinovată pentru că a permis să i se întâmple așa ceva. Eu văd o femeie bună, frumoasă, care ar trebui să fie mândră că n-a mai lăsat să i se întâmple așa ceva. Nu multe femei au puterea să facă ce ai făcut tu. Asta văd eu acum și asta am văzut de fiecare dată când m-am uitat la tine.

Katie zâmbi.

— Cred că ai nevoie de ochelari.

— Nu te lăsa păcălită de părul meu cărunt. Vederea mea este încă perfectă.

Alex se apropie de ea, asigurându-se că e în regulă, apoi se aplecă și o sărută scurt și delicat. Afectuos.

— Doar îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.

— Încă mai trec prin ele.

— Crezi că te caută?

— Știu sigur că mă caută. Și n-o să se oprească niciodată. Tăcu preț de câteva clipe. E ceva în neregulă cu el. E... nebun.

Alex se gândi la asta.

— Știu că n-ar trebui să întreb, dar te-ai gândit vreodată să chemi poliția?

Umerii ei căzură ușor.

— Da, spuse ea, am chemat poliția o dată.

— Și nu a făcut nimic?

— Polițiștii au venit acasă și au vorbit cu mine. M-au convins să nu depun plângere.

Alex se gândi la asta.

— Nu are logică.

— Ba pentru mine avea o logică perfectă. Ridică din umeri. Kevin m-a avertizat că n-ar avea niciun rost să chem poliția.

— De unde știa el?

Katie oftă, gândindu-se că ar putea să-i spună și restul poveștii acum.

— Pentru că el e polițist, răspunse ea într-un târziu. Se uită la el. E detectiv la Poliția din Boston. Și el nu-mi spunea Katie. Ochii ei trădau disperarea. Îmi spunea Erin.

De Ziua Eroilor, la sute de kilometri spre nord, Kevin Tierney stătea în curtea unei case din Dorchester, îmbrăcat în pantaloni scurți și o cămașă în stil hawaiian pe care o cumpărase când el și Erin vizitaseră Oahu, în luna de miere.

— Erin s-a întors în Manchester, spuse el.

Bill Robinson, căpitanul lui, întoarse burgerii pe grătar.

— Iar?

— Ți-am zis că prietena ei are cancer, nu? Vrea să fie alături de prietena ei.

— Cancerul ăsta e nasol, spuse Bill. Erin cum rezistă?

— Se descurcă. Dar văd că-i obosită. E greu să te duci și să te întorci, cum face ea.

— Îmi dau seama, răspunse Bill. Emily a trebuit să facă ceva de genul ăsta când soră-sa a avut lupus. Au stat două luni în Burlington, în toiu iernii, doar ele două, într-un apartament foarte mic și înghesuit. Au luat-o razna amândouă. Până la urmă, soră-sa i-a făcut bagajul lui Em, i l-a pus în fața ușii și i-a zis că mai bine stă singură. Nu că n-ar avea dreptate.

Kevin mai luă o gură de bere și, pentru că asta se aștepta de la el, zâmbi. Emily era soția lui Billy și erau căsătoriți de aproape treizeci de ani. Lui Bill îi plăcea să spună oamenilor că fuseseră cei mai fericiți șase ani din viața lui. Toată lumea din secție auzise gluma de vreo cincizeci de ori în ultimii opt ani și o mare parte din oameni erau acolo și acum. Bill avea invitați la grătar în fiecare an de Ziua Eroilor și cam toți cei care nu erau de serviciu veneau, nu numai din obligație, ci și pentru că fratele lui Bill era distribuitor de bere și o mare parte din bere ajungea aici. Soții și soți, prieteni și prietene, copii, toți formau grupuri, grupuri, unii în bucătărie, alții în curte. Patru detectivi aruncau cu potcoave și nisipul zbura în jurul stâlpilor de țintă.

— Data viitoare când mai vine în oraș, adăugă Bill, veniți amândoi la cină. Em a tot întrebat de ea. Asta, sigur, dacă nu cumva preferați să recuperați timpul pierdut, făcu el cu ochiul.

Kevin se întrebă dacă oferta era sinceră. În zile ca aceasta, lui Bill îi plăcea să pretindă că este doar unul dintre băieți, nu căpitanul. Dar era sever. Viclean. Mai mult politician decât polițist.

— O să-i spun.

— Când a plecat?

— Dimineață devreme. A ajuns deja acolo.

Burgerii sfârâiau pe grătar, iar grăsimea care se scurgea făcea flăcările să sară și să danseze.

Bill apăsă pe una dintre bucățile de carne, storcând sucul din ea, uscând-o. „Omul ăsta habar n-are cum se face un grătar”, gândi Kevin. Fără suc, o să fie ca pietrele – uscate, fără savoare și tari. De nemâncat.

— Hei, în cazul Ashley Henderson, spuse Bill, schimbând subiectul, cred că în sfârșit o să putem să-l punem sub acuzare. Ai făcut treabă bună acolo.

— Era și timpul, răspunse Kevin. Am crezut că aveau deja de mult probe suficiente.

— Și eu am crezut la fel. Dar eu nu sunt procuror.

Bill mai apăsă pe o bucată de carne, stricând-o și pe asta.

— Voiam să vorbesc cu tine și despre Terry.

Terry Canton fusese partenerul lui Kevin în ultimii trei ani, dar în decembrie făcuse un infarct și nu mai venise la muncă de atunci. Kevin lucrase singur tot timpul ăsta.

— Ce-i cu el?

— Nu se mai întoarce. Abia am aflat și eu în dimineața asta. Doctorii i-au recomandat să iasă la pensie și el le-a urmat sfatul. Se gândește că are deja douăzeci de ani vechime și îl

așteaptă pensia.

— Și ce înseamnă asta pentru mine?

Bill ridică din umeri.

— O să-ți găsim un partener nou, dar nu putem chiar acum, că bugetul e înghețat. Poate când se aprobă noul buget.

— Poate sau probabil?

— O să ai un partener. Dar probabil abia în iulie. Îmi pare rău. Știu că asta înseamnă mai mult de lucru pentru tine, dar nu am de ales. O să fac tot posibilul să primești un volum de muncă pe care să-l poți gestiona.

— Apreciez.

Un grup de copii alerga prin curte, cu fețele murdare. Din casă, ieșiră două femei cu castroane cu cipsuri de cartofi, probabil bârfind. Kevin ura bârfa. Bill arată cu spatula spre balustradă.

— Dă-mi farfuria aia de acolo, te rog. Cred că astea-s aproape gata.

Kevin luă platoul. Era același pe care fusese adusă la grătar carnea pentru hamburgeri și observă urme de grăsime și bucățele de carne crudă. Dezgustător. Știa că Erin ar fi adus un platou curat, fără urme de carne crudă și grăsime. Puse platoul lângă grătar.

— Mai vreau o bere, spuse Kevin, ridicând sticla. Vrei și tu una?

Bill făcu semn din cap că nu și mai strică un burger.

— Mersi, dar încă nu am dat-o gata pe a mea.

Kevin se duse spre casă, simțind pe degete grăsimea de pe platou. Avea senzația neplăcută că toată grăsimea îi pătrunde în piele.

— Hei, strigă Bill în urma lui. Kevin se întoarse. Frigiderul e în partea cealaltă, nu mai știi?

Bill arată spre colțul terasei.

— Știu, dar vreau să mă spăl pe mâini înainte de cină.

— Repede, atunci. Odată ce scot platoul, fiecare e pe cont propriu.

Kevin se opri la ușa din spate să se șteargă pe picioare pe preș înainte să intre. În bucătărie, trecu pe lângă un grup de neveste vorbărețe și merse la chiuvetă. Se spală pe mâini de două ori, folosind săpun de fiecare dată. Prin fereastră, îl văzu pe Bill punând platoul cu hotdogi și burgeri pe masa de picnic, lângă chifle, condimente și castroanele cu cipsuri. Aproape imediat, muștele simțiră mirosul și coborâră deasupra festinului, bâzâind deasupra mâncării și aterizând pe burgeri. Oamenilor nu părea să le pese și se înghesuiră la mâncare, alungând muștele și încărcându-și farfuriile, prefăcându-se că muștele nu roiau.

Burgeri făcuți prost și un roi de muște.

El și Erin ar fi procedat altfel. El nu ar fi presat burgerii cu spatula, iar Erin ar fi pus condimentele, cipsurile și murăturile în bucătărie, ca oamenii să se poată servi cu mâncare acolo, unde era curat. Muștele erau dezgustătoare, iar burgerii – tari ca piatra. Numai gândul la asta îi făcea greață, așa că n-avea să mănânce.

Așteptă să se golească platoul cu burgeri și abia apoi ieși din nou. Merse la masă, prefăcându-se dezamăgit.

— Te-am avertizat că o să se termine repede. Bill radia. Dar Emily mai are un platou în frigider, așa că nu mai durează mult până la runda a doua. Adu-mi și mie o bere cât mă duc să-i iau, da?

— Sigur, spuse Kevin.

Când fu gata și a doua tură de burgeri, Kevin își umplu farfuria, îl complimentă pe Bill și îi spuse că arătau fantastic. Muștele roiau, burgerii erau uscați și, când Bill se întoarse cu spatele, Kevin aruncă mâncarea în pubela de metal de lângă casă. Îi spuse lui Bill că burgerul

avea un gust nemaipomenit.

Măi rămase la grătar câteva ore. Vorbi cu Coffey și Ramirez. Erau și ei detectivi, ca el, doar că ei mâncau burgerii și nu le păsa că roiau muștele. Kevin nu voia să plece primul, nici măcar al doilea, deoarece căpitanul dorea să dea impresia că este de gașcă, iar el nu voia să-l ofenseze pe căpitan. Nu-i plăcea de Coffey și Ramirez. Uneori, când era și Kevin prin preajmă, Coffey și Ramirez se întrerupeau din discuție și Kevin știa că îl vorbiseră pe la spate. Bârfă.

Dar Kevin era un detectiv bun și știa asta. Și Bill știa, la fel cum știau Coffey și Ramirez. Lucra la Omucideri și se pricepea să vorbească cu martorii și cu suspectii. Știa când să pună întrebări și când să asculte. Își dădea seama când era mințit și îi băga pe criminali după gratii pentru că Biblia spune „să nu ucizi”, iar el credea în Dumnezeu și făcea lucrarea Domnului băgându-i pe vinovați la închisoare.

Întors acasă, Kevin se plimbă prin sufragerie. Rezistă tentației de a o striga pe Erin. Dacă Erin s-ar fi aflat acolo, policioara căminului ar fi fost ștearsă de praf, revistele ar fi fost aranjate în formă de evantai pe măsuță, iar sticla goală de votcă nu ar fi rămas pe canapea. Dacă Erin ar fi fost acolo, draperiile ar fi fost date la o parte, ca să lase soarele să lumineze dușumeaua. Dacă Erin ar fi fost acolo, vasele ar fi fost spălate și puse la locul lor, cina ar fi așteptat pe masă, iar ea i-ar fi zâmbit și l-ar fi întrebat cum a fost la serviciu. Mai târziu, ar fi făcut dragoste pentru că el o iubea pe ea și ea îl iubea pe el.

Sus, în dormitor, stătu și se uită la ușa dulapului. Încă mai simțea parfumul ei, cel pe care i-l cumpărase el de Crăciun. O văzuse mirosind o mostră pe o reclamă dintr-una din revistele ei și zâmbind. Când se dusese ea la culcare, rupsese pagina din revistă și o pusese în portofelul lui ca să știe exact ce fel de parfum să cumpere. Își aminti cât de delicat își dăduse cu puțin parfum după urechi și la încheieturi când o scosese în oraș de Revelion și cât de drăguță era în rochia neagră de cocteil pe care o purta atunci. În restaurant, Kevin observase cum alți bărbați, chiar și cei însoțiți, aruncau priviri spre ea când trecea pe lângă ei în drum spre masă. După aceea, când se întorseseră acasă, făcuseră dragoste la cumpăna dintre ani.

Rochia era încă acolo, atârând în același loc și trezindu-i aceste amintiri. Cu o săptămână în urmă, o luase de pe umeraș și o ținuse în brațe, așezat pe marginea patului, și plânsese.

Afară se auzea cântecul constant al greierilor, dar pe el nu-l ajuta cu nimic. Deși se presupunea că avusese o zi relaxantă, era obosit. Nu voise să se ducă la grătar, nu voise să răspundă la întrebări despre Erin, nu voise să mintă. Nu pentru că îl deranja să mintă, ci pentru că era greu să tot pretindă că Erin nu-l părăsise. Inventase o poveste și se ținuse de ea luni de zile: că Erin suna în fiecare seară, că fusese acasă în ultimele zile, dar trebuise să se întoarcă la New Hampshire, că prietena ei făcea chimioterapie și avea nevoie de ajutorul lui Erin. Știa că nu putea s-o țină așa la nesfârșit, că, în curând, scuză că-și ajuta o prietenă avea să sune fals și că oamenii aveau să înceapă să se întrebe de ce n-o mai vedeau niciodată pe Erin la biserică, la magazin sau chiar prin cartier sau cât timp avea s-o mai ajute pe prietena ei. Aveau să-l vorbească pe la spate și să spună lucruri de genul: „Probabil, Erin l-a părăsit”. Și: „Cred că nu aveau o căsătorie chiar așa perfectă cum credeam eu”. Numai gândul ăsta îl făcea să i se strângă stomacul, amintindu-și că nu mâncase nimic.

Nu era mare lucru în frigider. Erin avea mereu carne de curcan și șuncă, muștar de Dijon și pâine proaspătă de seară de la brutărie, dar acum nu-i rămânea decât să încâlzească friptura de vită mongoleză pe care o luase de la restaurantul chinezesc cu vreo două zile în urmă. Pe raftul de jos, văzu pete de mâncare și iar îi veni să plângă, pentru că asta îi aminti de țipetele lui Erin și de bufnetul capului ei când lovise marginea mesei, după ce o aruncase el din partea cealaltă a bucătăriei. O palmuise și o lovise cu piciorul pentru că erau pete de mâncare în frigider și acum se întreba de ce se înfuriase așa tare pentru atâta lucru.

Kevin se întinse pe pat și se culcă. Se trezi la miezul nopții când, dincolo de fereastra lui, cartierul era nemișcat. Peste drum, văzu o lumină la casa familiei Feldman. Nu-i plăcea familia asta. Spre deosebire de ceilalți vecini, Larry Feldman nu-i făcea cu mâna niciodată dacă se întâmpla să fie amândoi în curte, iar dacă soția lui, Gladys, îl vedea, se întorcea și intra înapoi în casă. Aveau cam șaiszeci de ani și erau genul de oameni care ieșeau repede din casă să certe un copil care le călca iarba să-și recupereze un frisbee sau o minge de baseball. Și, deși erau evrei, își decorau casa cu luminițe de Crăciun pe lângă menora pe care o puneau la fereastră de sărbători. Îl derutau și nu-i considera buni vecini.

Se întoarse în pat, dar nu putu să adoarmă. Dimineață, când soarele năvăli înăuntru, știu că pentru restul lumii nu se schimbaseră nimic. Numai viața lui era diferită. Fratele lui, Michael, și soția lui, Nadine, probabil își pregăteau copiii pentru școală, înainte să plece spre serviciile lor la Colegiul Boston, iar mama și tatăl lui probabil citeau *The Globe* în timp ce-și beau cafeaua de dimineață. Avuseseră loc crime, iar martorii erau la secție. Coffey și Ramirez îl bârfeau.

Făcu un duș și-și luă un mic dejun constând în votcă și pâine prăjită. La secție, fu chemat să investigheze o crimă. O femeie de vreo douăzeci de ani, după toate aparențele o prostituată, fusese găsită moartă prin înjunghiere, corpul fiindu-i aruncat într-un container de gunoi. Kevin își petrecu toată dimineața vorbind cu trecătorii, în timp ce se adunau probe de la fața locului. Când termină cu interviurile, se întoarse la secție ca să facă raportul cât avea informațiile proaspete în minte. Era un detectiv bun.

Toată lumea în secție era ocupată. Sfârșitul unui weekend de vacanță. Lumea o luase razna. Detectivii vorbeau la telefon, scriau la birourile lor, vorbeau cu martorii și ascultau victimele care le povesteau ce înduraseră. Gălăgie. Agitație. Oameni care veneau și plecau. Telefoane care sunau. Kevin se îndreptă spre biroul lui, unul dintre cele patru din mijlocul camerei. Prin ușa deschisă, Bill îl salută, dar rămase în biroul lui. Ramirez și Coffey erau așezați la birourile lor, în fața lui.

— Ai pățit ceva? îl întrebă Coffey. Bărbatul avea peste patruzeci de ani, era supraponderal și chelea. Arăți ca naiba.

— N-am dormit bine, spuse Kevin.

— Nici eu nu dorm bine fără Janet. Când se întoarce Erin?

Kevin își păstră expresia neutră.

— Weekendul viitor. Am de luat niște zile de concediu și am hotărât să mergem la Cape. N-am mai fost acolo de ani de zile.

— Da? Maică-mea locuiește acolo. Unde în Cape?

— Provincetown.

— Și ea la fel. O să vă placă acolo. Eu mă duc tot timpul. Unde o să stați?

Kevin se miră de tirul de întrebări al lui Coffey.

— Nu sunt sigur, răspunse el în cele din urmă. Erin se ocupă.

Merse spre cafetieră și-și turnă o cană, deși nu voia cafea. Se gândi că va trebui să găsească numele unei pensiuni și unor restaurante, ca să știe ce să spună în caz că îl întreabă Coffey.

Zilele lui urmau aceeași rutină. Lucra, vorbea cu martorii, apoi pleca acasă. Munca lui era stresantă și voia să se relaxeze când termina, dar totul era diferit acasă și nu putea să uite de muncă. Crezuse odată că se va obișnui să vadă victime ale crimelor, dar fețele lor cenușii, lipsite de viață rămâneau fixate în memoria lui și uneori îl bântuiau în somn.

Nu-i plăcea să meargă acasă. Când ieșea din tură, nu îl mai aștepta la ușă soția lui frumoasă. Erin plecase din ianuarie. Acum, casa lui era murdară și în dezordine și trebuia să-și spele singur lucrurile. Nu știuse cum funcționa mașina de spălat și prima dată când o folosise

pusese prea mult detergent și hainele căpătaseră ca un fel de mângă. Nu mai erau mese gătite acasă sau lumânări pe masă. În loc de asta, acum cumpăra mâncare în drum spre casă și mânca pe canapea. Uneori, dădea drumul la televizor. Lui Erin îi plăcea să se uite la HGTV, canalul de cablu despre casă și grădină, așa că adesea se uita și el acolo și atunci golul din sufletul lui era aproape de nesuportat.

După muncă, nu se mai obosea să-și ducă arma în cutia pe care o ținea special în dulap și în care mai avea un Glock pentru uzul său personal. Lui Erin îi era frică de arme, chiar dinainte să-i pună Glock-ul la cap și s-o amenințe că o omoară dacă mai fuge vreodată. Plânsese și țipase când el jurase că va omorî orice bărbat cu care s-ar fi culcat ea, orice bărbat la care ar fi ținut. Ea fusese atât de proastă, iar el așa de furios pe ea că fugise și o întrebase cum se numea bărbatul care o ajutase, ca să-l omoare. Dar Erin țipase și plânsese și-l implorase să-i cruțe viața și jurase că nu exista niciun bărbat, iar el o crezuse, pentru că era soția lui. Își făcuseră jurămintele în fața lui Dumnezeu și a familiei, iar Biblia spune: „Să nu comiți adulter”. Nici atunci nu crezuse că Erin îi fusese necredincioasă. Nu crezuse niciodată că mai era implicat vreun bărbat. După cununie, o supraveghease. Suna acasă la întâmplare în timpul zilei și nu o lăsa niciodată să se ducă singură la magazin, la coafor sau la bibliotecă. Ea nu avea nici mașină, nici carnet de conducere și de câte ori era prin zonă, Kevin trecea pe lângă casă, doar ca să se asigure că ea era acolo. Ea nu plecase pentru că voia să comită adulter. Plecase pentru că se săturase să mai fie lovită cu pumnii și picioarele și aruncată pe scările de la pivniță și el știa că n-ar fi trebuit să facă lucrurile astea și mereu se simțea vinovat și se scuza, dar nu mai conta.

Erin n-ar fi trebuit să fugă. Plecarea ei îi frânsese inima pentru că o iubea mai mult decât viața și mereu avusese grijă de ea. Îi cumpăraseră o casă, frigider, mașină de spălat, uscător și mobilă nouă. Casa fusese mereu curată, dar acum chiuveta era plină de vase, iar coșul de rufe dădea pe dinafară.

Știa că trebuie să facă curățenie, dar nu avea energie. În loc de asta, merse la bucătărie și scoase o sticlă de votcă din frigider. Mai erau patru sticle. În urmă cu o săptămână, fuseseră douăsprezece. Știa că bea prea mult. Știa că ar trebui să mănânce mai bine și să nu mai bea, dar tot ce voia să facă era să-și ia sticla, să se așeze pe canapea și să bea. Votca era bună pentru că nu-i mirosea respirația a băătură și dimineața nimeni n-avea cum să știe că era mahmur.

Își turnă un pahar de votcă, îl termină și-și mai puse unul înainte să meargă prin casa goală. Îl durea inima pentru că Erin nu era acolo și, dacă ar fi apărut brusc la ușă, știa că i-ar fi cerut iertare pentru că o lovise și că s-ar împăca și apoi ar face dragoste în dormitor. Voia să o țină în brațe și să-i șoptească ce mult o adora, dar știa că nu se mai întoarce și, deși o iubea, îl înfuria așa de tare uneori. O soție nu putea să plece, pur și simplu. O soție nu putea să renunțe la căsnicie. Voia s-o lovească, să dea în ea cu picioarele, s-o pălmuiască și s-o tragă de păr că era așa de proastă. Așa de egoistă. Voia să-i demonstreze că n-avea niciun rost să fugă.

Bău al treilea și al patrulea pahar de votcă.

Privi în jur confuz. Casa era vreaște. Pe dușumeaua din sufragerie se afla o cutie goală de pizza, iar tocul ușii de la baie era crăpat și despicat. Ușa nu se mai închidea bine. Dăduse el cu piciorul în ea, după ce Erin se încuiase în baie, încercând să scape de el. O ținuse de păr când o lovise cu pumnul, în bucătărie, iar ea fugise în baie, el o urmărise prin casă și lovise ușa ca să intre peste ea. Dar acum nu-și mai aducea aminte de ce se certaseră.

Nu-și aducea aminte prea multe despre seara aceea. Nu-și aducea aminte că-i rupsese două degete, deși era evident. Dar nu o lăsase să meargă la spital timp de o săptămână, până când vânătăile de pe fața ei putură fi acoperite cu machiaj, iar ea fusese obligată să gătească

și să facă curățenie cu o mână.

Îi cumpăraseră flori și se scuzase și îi spusese că o iubește și că n-o să se mai întâmple niciodată, iar după ce scăpase de ghips, o dusesse în Boston să ia cina la Petroni's. Era scump și el îi zâmbea din partea cealaltă a mesei. După aceea, merseseră la film și, în drum spre casă, se gândise cât de mult o iubea și ce norocos era să o aibă de soție.

Alex stătu cu Katie până după miezul nopții, ascultând povestea vieții ei anterioare. Când se simți prea obosită și epuizată să mai vorbească, o luă în brațe și o sărută de noapte bună. În drum spre casă, se gândi că nu mai cunoscuse niciodată pe cineva așa de curajos, puternic și plin de resurse ca ea.

Petrecură împreună o mare parte din următoarele două săptămâni – sau cât le stătu în putință. Cu munca lui la magazin și turele ei la Ivan's, nu mai rămâneau decât câteva ore pe zi, dar el anticipa vizitele la ea acasă cu un entuziasm pe care nu-l mai simțise de ani de zile. Uneori, îi lua cu el pe Kristen și pe Josh. Alteori, Joyce îl dădea afară făcându-i cu ochiul și urându-i să se distreze bine înainte să se întoarcă.

Rar stăteau la el acasă și, când se întâmpla asta, era doar pentru scurt timp. În mintea lui, dorea să creadă că din cauza copiilor și-și spunea, că voia s-o ia încet, dar în adâncul sufletului își dădea seama că asta avea legătură și cu Carly. Deși știa că o iubea pe Katie – și cu fiecare zi care trecea era din ce în ce mai încredințat de asta –, încă nu se simțea pregătit. Katie părea că-i înțelege reținerea și că nu o deranjează, chiar și numai pentru că era mai ușor să fie singuri la ea acasă.

Chiar și așa, încă nu făcuseră dragoste. Deși Alex își imagina adesea cât de minunat ar fi, mai ales în momentele acelea dinainte de somn, știa că ea încă nu era pregătită. Amândoi păreau să-și dea seama că asta ar schimba ceva în relația lor, că ar aduce un fel de speranță că ar putea dura. Deocamdată, îi era de-ajuns să o sărute, să-i simtă brațele în jurul lui. Îi plăcea tare mult că părul ei mirosea a iasomie și că mâna ei se cuibărea perfect într-a lui; că fiecare atingere a lor era încărcată cu anticipație savuroasă, de parcă se păstrau oarecum unul pentru altul. El nu se mai culcase cu nimeni de când îi murise soția și acum simțea că, fără să știe, o așteptase cumva pe Katie.

Îi făcea plăcere să-i arate orașul. Se plimbară pe faleză și pe lângă casele istorice, admirând arhitectura, iar într-un weekend o duse la Grădinile din Orton, unde rătăciră printre o mie de tufe de trandafiri în floare. După aceea, merse la prânz într-un bistro mic de pe malul oceanului, la Caswell Beach, unde se ținură de mâini peste masă, ca adolescenții.

De la cina aceea de la casa ei, Katie nu mai aduse vorba despre trecutul ei și nici el nu o mai întrebă. Știa că încă mai cântărea în mintea ei: cât îi spusese deja și câte mai avea de spus, dacă putea să aibă încredere în el sau nu, cât conta că ea era căsătorită încă și ce s-ar întâmpla dacă Kevin i-ar da cumva de urmă. Când simțea că ea se gândește la lucrurile astea, Alex îi amintea delicat că, indiferent ce s-ar întâmpla, secretul ei era în siguranță. El nu avea să spună nimic nimănui.

Câteodată, privind-o, era copleșit de o furie fără margini față de Kevin Tierney. Pornirile unor astfel de oameni de a persecuta și de a-și chinui semenii îi erau la fel de străine ca abilitatea de a respira sub apă sau de a zbura; mai mult decât orice, voia răzbunare. Voia dreptate. Voia să-l facă pe Kevin să trăiască teama și groaza lui Katie, durere fizică brutală și nesfârșită. Când activase în armată, omorâse un om, un soldat îndopat cu metamfetamine care amenința un ostatic cu arma. Bărbatul era periculos și incontrollabil și, când se ivise ocazia, Alex apăsase pe trăgaci fără ezitare. Moartea dăduse muncii lui un nou înțeles, dar în sinea lui, știa că în viață erau momente când violența era necesară pentru a salva vieți. Știa că ar proteja-o pe Katie cu orice preț, în cazul în care Kevin avea să apară vreodată. În armată, ajunsese la concluzia că unii oameni făceau bine în lume, iar alții trăiau doar ca să o distrugă. În mintea lui, decizia de a proteja o femeie nevinovată, cum era Katie, de un psihopat ca soțul ei, Kevin, era clară ca bună ziua – o simplă alegere.

În majoritatea zilelor, spectrul vieții anterioare a lui Katie nu se făcea simțit și ei petreceau timpul împreună din ce în ce mai apropiați și mai relaxați. După-amiezile cu copiii erau foarte speciale pentru el. Katie avea un talent înnăscut de a se purta cu copiii – fie că o ajuta pe Kristen să hrănească rățuștele din iaz, fie că se juca cu mingea cu Josh, mereu părea că intră în ritmul lor fără efort, fiind pe rând jucăușă, încurajatoare, gălăgioasă sau tăcută. În privința asta, semăna mult cu Carly și, cumva, era sigur că aceasta era genul de femeie despre care îi vorbise odată soția lui.

În ultimele săptămâni din viața lui Carly, Alex stătuse tot timpul de veghe lângă patul ei. Deși de cele mai multe ori dormea, el se temea că va pierde momentele când era conștientă, indiferent cât de scurte ar fi fost acestea. Atunci deja partea stângă a corpului îi era aproape paralizată și vorbea cu dificultate. Dar într-o noapte, într-un moment de luciditate chiar înainte să răsară zorile, Carly se întinsese spre el.

— Vreau să faci ceva pentru mine, spusese ea cu greu, umezindu-și buzele crăpate.

Vocea ei suna hârâit de când nu o mai folosise.

— Orice.

— Vreau să fii... fericit.

Alex văzu atunci o umbră palidă a zâmbetului ei de altădată, acel zâmbet încrezător, de om stăpân pe sine care îl captivase de la prima lor întâlnire.

— Sunt fericit.

Ea clătinase ușor din cap.

— La viitor mă refer. Ochii ei străluciră cu intensitatea cărbunilor încinși, în contrast cu fața ei palidă. Știm amândoi despre ce vorbesc.

— Eu nu știu.

Ea nu băgase în seamă răspunsul lui.

— Faptul că m-am măritat cu tine... că am fost cu tine zi de zi și că am făcut copii împreună... este cel mai minunat lucru din viața mea. Ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

Alex avea un nod în gât.

— Și eu simt la fel.

— Știu, spusese ea. Și de asta e atât de greu pentru mine. Pentru că știu că am greșit...

— Nu ai greșit cu nimic, o întrerupsese el.

Expresia ei era tristă.

— Te iubesc, Alex, și îi iubesc pe copiii noștri, șoptise ea. Și mi s-ar frânge inima la gândul că nu ai putea fi niciodată pe deplin fericit.

— Carly...

— Vreau să cunoști pe altcineva. Carly se străduise să respire adânc, iar efortul făcu să i se ridice toracele fragil. Vreau să fie deșteaptă și bună... și să te îndrăgostești de ea, pentru că nu ar trebui să-ți petreci singur tot restul vieții.

Alex nu putuse să vorbească, abia dacă o mai vedea printre lacrimi.

— Copiii au nevoie de o mamă.

Lui Alex, asta îi sună aproape ca o rugămintă.

— Cineva care să-i iubească la fel de mult ca mine, care să se gândească la ei ca la propriii copii.

— De ce vorbești despre asta? Întrebă el cu vocea tremurătoare.

— Pentru că trebuie să cred că e posibil, răspunse ea și degetele ei slabe se prinseseră de brațul lui cu o forță disperată. E singurul lucru care mi-a mai rămas.

Acum, când o vedea pe Katie alergând după Josh și Kristen pe iarba de pe marginea iazului,

simți un gust dulce-amar la gândul că poate ultima dorință a lui Carly se împlinise până la urmă.

Îi plăcea prea mult și asta n-avea cum să fie bine. Katie știa că merge pe un teren periculos. La momentul respectiv, i se păruse o idee bună să-i povestească despre trecutul ei și, rostind cuvintele, se eliberase de povara zdrobitoare a secretelor ei. Dar în dimineața de după prima lor cină, se simțise paralizată de teamă gândindu-se la ce făcuse. Până la urmă, Alex lucrase ca anchetator, ceea ce probabil însemna că putea foarte ușor să dea un telefon sau două, indiferent ce-i spusese ei. Ar putea să vorbească cu cineva care ar vorbi cu altcineva și, în cele din urmă, Kevin putea să afle despre ea. Nu-i spusese că Kevin avea o capacitate aproape misterioasă de a face legături între informații întâmplătoare; nu-i spusese că, atunci când un suspect fugea, Kevin știa aproape întotdeauna unde să-l găsească. Doar gândindu-se la ce făcuse, îi venea rău.

Dar treptat, în următoarele două săptămâni, simțise cum temerile i se risipesc. În loc să-i pună mai multe întrebări când erau singuri, Alex se comporta de parcă ce-i povestise ea nu avea nicio importanță pentru viețile lor în Southport. Zilele treceau spontan, netulburate de umbra trecutului ei. Încredere în el era neclintită. Și, când se sărutau, ceea ce se întâmpla surprinzător de frecvent, genunchii îi tremurau și abia se stăpânea să nu-l ia de mână ca să-l ducă în dormitor.

Sâmbătă, după două săptămâni de la prima lor întâlnire, stăteau pe verandă îmbrățișați, cu buzele lui lipite de ale ei. Josh și Kristen erau la o petrecere la piscină, de sfârșit de an școlar, acasă la un coleg de-al lui Josh. Mai târziu, Alex și Katie voiau să-i ducă la plajă pentru un grătar de seară, dar în următoarele două ore aveau să fie singuri.

Când, în sfârșit, se dezlipiră unul de altul, Katie oftă.

— Trebuie să nu mai faci asta.

— Ce anume?

— Știi foarte bine ce faci.

— Nu mă pot abține.

„Știu cum e”, gândi Katie.

— Știi ce-mi place la tine?

— Corpul meu?

— Da, și asta, râse ea. Dar îmi place și că mă faci să mă simt specială.

— Ești specială, spuse el.

— Vorbesc serios, zise ea. Dar mă întreb cum de n-ai găsit pe altcineva. De când a murit soția ta, adică.

— Nu am căutat, răspuse el. Dar chiar dacă ar fi existat altcineva, aș fi părăsit-o ca să fiu cu tine.

— Asta nu e drăguț, zise Katie, lovindu-l în joacă în coaste.

— Dar e adevărat, să știi. Crezi sau nu, sunt pretențios.

— Da, spuse ea, foarte pretențios. Leși numai cu femeii care au probleme emoționale.

— Nu ai probleme emoționale. Ești puternică. O supraviețuitoare. De fapt, e destul de sexy.

— Cred că doar încerci să mă flatezi, sperând că o să rup hainele de pe tine.

— Funcționează?

— Te apropii, recunosc eu ea și sunetul râsului lui îi aminti cât de mult o iubea.

— Mă bucur că ai ajuns în Southport, spuse el.

Preț de câteva clipe, gândurile lui Katie se refugiară undeva, departe.

— Ce e?

Alex o privi cu atenție, întrebător.

Ea clătină din cap.

— Era cât pe ce... oftă ea, petrecându-și brațele în jurul ei când își aminti. Cât pe ce să nu ajung.

O zăpadă sfărâmicioasă acoperea curțile din Dorchester, îmbrăcând lumea de dincolo de fereastra lui Katie într-o carapace strălucitoare. Cerul de ianuarie, cenușiu cu o zi înainte, devenise de un albastru de gheață și temperatura scăzuse sub zero grade.

Era duminică dimineață, a doua zi după ce mersese la coafor. Se uită în toaletă după sânge, sigură că văzuse un pic când urinase. Rinichiul încă îi pulsa, radiind durere de la umeri până în spatele gambelor. Nu dormise ore în șir din cauza durerii, în timp ce Kevin sforăia lângă ea, dar, din fericire, nu era așa grav cum ar fi putut să fie. După ce închise ușa de la dormitor în urma ei, șchiopătă către bucătărie, amintindu-și că în doar câteva zile se va termina totul. Dar trebuia să fie atentă să nu-i trezească suspiciuni lui Kevin, să facă totul ca la carte. Dacă mergea prea departe, Kevin avea să devină suspicios. După patru ani de iad, învățase regulile.

Kevin trebuia să plece la muncă la prânz, chiar dacă era duminică, și ea știa că avea să se trezească în curând. În casă era frig, așa că-și puse pe ea un pulover peste pijamale; dimineața, pe Kevin nu-l deranja de obicei pentru că era prea mahmur ca să-i pese. Puse de cafea și așeză pe masă laptele și zahărul, niște unt și jeleu. Așeză tacâmul lui și, lângă furculiță, puse un pahar cu apă cu gheață. După aceea, băgă două felii de pâine în toaster, deși încă nu putea să le prăjească. Scoase și trei ouă, să le aibă la îndemână. Când termină și cu asta, puse în tigaie vreo șase felii de bacon care sfârâiau și săreau când, într-un târziu, Kevin intră în bucătărie. Se așeză la masa goală și-și bău apa, în timp ce ea-i aduse o ceașcă de cafea.

— Am căzut lat aseară, spuse el. La ce oră ne-am culcat?

— Pe la zece, răspunse ea. Puse cafeaua lângă paharul lui gol. Nu era târziu. Ai muncit mult și știi că te simțezi obosit.

Ochii lui erau injectați.

— Îmi pare rău pentru aseară. N-am vrut. Doar că am fost sub presiune în ultimul timp. De la atacul de cord al lui Terry, a trebuit să muncesc pentru doi și cazul Preston începe săptămâna viitoare.

— Nu-i nimic, spuse ea.

Respirația lui încă mirosea a alcool.

— Micul dejun o să fie gata în câteva minute.

La aragaz, întoarse baconul cu o furculiță și stropii de grăsime care aterizară pe brațul ei o făcură să uite pe moment de durerea de spate.

Când baconul deveni crocant, puse patru felii pe farfuria lui Kevin și două pe a ei. Scurse grăsimea într-un bol, șterse tigaia cu un șervet de hârtie și o unse din nou cu spray pentru gătit. Trebuia să se miște repede, altfel baconul se răcea. Dădu drumul la toaster și sparse ouăle. Lui îi plăceau bine făcute, cu gălbenușul intact, și ea ajunsese să le mănânce la fel. Tigaia era încă fierbinte și ouăle se făcură repede. Le întoarse o dată, apoi puse două pe farfuria lui și unul pe a ei. Ieși și pâinea prăjită și ea puse ambele felii pe farfuria lui.

Se așeză în fața lui la masă, pentru că lui îi plăcea să ia micul dejun împreună. El își unse pâinea prăjită cu unt și adăugă jeleu de struguri, apoi tăie ouăle cu furculița. Gălbenușul se revărsă de parcă era sânge galben și Kevin înmuie pâinea în el.

— Ce faci azi? întrebă el, tăind încă o bucată de ou și mestecând.

— Voiam să spăl geamurile și rufele, spuse ea.

— Probabil și cearșafurile trebuie spălate, nu? După distracția noastră de azi-noapte? zise el, ridicând din sprâncene.

Părul îi stătea în toate direcțiile și în colțul gurii îi rămăsese o bucată de ou.

Erin încercă să nu-și arate repulsia și schimbă subiectul.

— Crezi că o să obții condamnarea în cazul Preston? Întrebă ea.

El se lăsă pe spate și-și roti umerii, apoi se aplecă iar asupra farfuriei.

— Depinde de procuror. Higgins e bun, dar nu se știe niciodată. Preston are un escroc de avocat care o să încerce să întoarcă totul în favoarea lui.

— Sunt sigură că o să te descurci. Ești mai deștept decât el.

— Vom vedea. Mă enervează că e în Marlborough. Higgins vrea să mă pregătească marți noaptea, după ce termină instanța programul.

Erin știa deja toate astea și încuviință. Cazul Preston fusese foarte mediatizat și procesul trebuia să înceapă luni, în Marlborough, nu în Boston. Se presupunea că Lorraine Preston angajase un om să-șiucidă soțul. Nu numai că Douglass Preston era miliardar, administrator de fonduri speculative, dar și soția lui era din înalta societate, implicată în acte de binefacere care vizau de la muzee de artă și simfonii la școli din zonele dezavantajate. Publicitatea dinaintea procesului fusese incredibilă; de câteva săptămâni, nu trecea nicio zi fără să apară unul sau două articole de prima pagină și un reportaj la principalele titluri ale știrilor de seară. O avere fabuloasă, aventuri sexuale lugubre, droguri, trădare, infidelitate, asasinat și un copil nelegitim. Din cauza publicității nesfârșite, procesul fusese mutat la Marlborough. Kevin se număraseră printre detectivii însărcinați cu ancheta și toți erau chemați să depună mărturie miercuri. La fel ca restul lumii, Erin urmărise știrile, dar din când în când îl întreba pe Kevin despre caz.

— Știi ce-ți trebuie după ce termini cu tribunalul? Întrebă ea. O seară în oraș. Ar trebui să ne îmbrăcăm frumos și să luăm cina la restaurant. Ești liber vineri, nu?

— Tocmai am făcut asta de Revelion, mormăi Kevin, ștergând cu pâinea gălbenuș de pe farfurie; avea urme de jeleu pe degete.

— Dacă nu vrei să ieșim, pot să-ți pregătesc ceva special aici. Orice vrei tu. Putem să bem vin și poate să facem focul și eu să port ceva sexy. Ar putea fi tare romantic.

El își ridică privirea din farfurie și ea continuă.

— Ideea e că sunt deschisă la orice, se alintă ea, iar tu ai nevoie de o pauză. Nu-mi place când lucrezi așa mult. Aștia parcă se așteaptă să le rezolvi tu toate cazurile.

Kevin lovi ușor furculița de farfurie și o analiză.

— De ce ești așa drăgăstoasă? Ce se întâmplă?

Amintindu-și să respecte scenariul, Erin se ridică de la masă.

— Bine, lasă. Își luă furculița și farfuria căzu de pe ea, lovind masa și apoi podeaua. Încercam să te susțin pentru că pleci din oraș, dar dacă nu-ți place, bine. Știi ceva, hotărăște tu ce vrei să faci și anunță-mă și pe mine, bine?

Se precipită spre chiuvetă și dădu drumul tare la robinet. Știa că-l surprinsese, îl simțea oscilând între furie și confuzie, își băgă mâinile în apă, apoi și le duse la față. Respiră rapid de câteva ori, ascunzându-și fața și scoase un sunet înăbușit, își scutură umerii un pic.

— Plângi? o întrebă el. Auzi cum se ridică de pe scaun. De ce naiba plângi?

Rosti cuvintele cu vocea gătuită, străduindu-se să pară afectată.

— Nu mai știu ce să fac. Nu știu ce vrei. Știu cât de important este cazul acesta și de important și sub ce presiune ești...

Își înecă ultimele cuvinte, simțindu-l că se apropie. Când îi simți atingerea, se cutremură.

— Hai, lasă, spuse el, nu trebuie să plângi.

Ea se întoarse spre el, cu ochii mijiți și lipindu-și fața de pieptul lui.

— Nu vreau decât să te fac fericit, îngăimă ea.

Își șterse fața udă de cămașa lui.

— Hai că rezolvăm noi, da? O să avem un weekend frumos. Promit. Ca să mă revanșez pentru aseară.

Îl îmbrățișă, trăgându-l aproape. Mai hohoti un pic și-și trase nasul.

— Iartă-mă. Știu că nu aveai nevoie de așa ceva azi. Să mă vezi smiorcăindu-mă așa, degeaba. Ai deja destule pe cap.

— Mă descurc, spuse el.

Își înclină capul într-o parte, iar ea se întinse să-l sărute, tot cu ochii închiși. Când se trase înapoi, își șterse fața cu degetele și se lipi iar de el. Când o strângea în brațe, îl simți excitându-se. Știa că vulnerabilitatea ei îl stârnește.

— Avem un pic de timp înainte să mă duc la muncă, spuse el.

— Ar trebui să fac curat în bucătărie mai întâi.

— Poți să faci curat mai târziu.

După câteva minute, când Kevin se mișca deasupra ei, scotea sunetele pe care voia el să le audă în timp ce se uita pe fereastra dormitorului și se gândea la altele.

Ajunsese să urască iarna, cu frigul ei nesfârșit și jumătate de curte îngropată sub zăpadă, pentru că nu putea să iasă. Lui Kevin nu-i plăcea ca ea să se plimbe prin cartier, dar o lăsa să grădinărească în curtea din spate pentru că acolo era un gard care-i asigura intimitatea. Primăvara, planta mereu flori în ghivece și legume pe o brazdă mică în spatele garajului, unde soarele bătea puternic, departe de umbra arțarilor. Toamna, se îmbrăca cu un pulover și citea cărți de la bibliotecă în timp ce vântul răsfira frunzele maronii și încrețite căzute prin curte.

Dar iarna îi transforma viața într-o închisoare rece, cenușie și sumbră. Nefericire. În cele mai multe zile, nici nu ieșea din casă pentru că nu știa când ar putea Kevin să apară pe neașteptate. Nu știa decât numele unei singure familii din vecini, Feldman, care locuiau peste drum de ei. În primul an de căsnicie, Kevin o lovea foarte rar și uneori ea se ducea la plimbare fără el. Celor doi Feldman, un cuplu mai în vârstă, le plăcea să lucreze în grădină și, în primul an de când locuia acolo, Erin se oprea adesea să vorbească un pic cu ei. Kevin încercase treptat să pună capăt acestor vizite prietenești. Acum se vedea cu ei numai când știa că Kevin era ocupat la muncă, când știa că nu poate să sune acasă. Se asigura că niciun alt vecin nu o vede când traversează strada la ei. Se simțea ca un spion când îi vizita. Aceștia îi arătau poze cu fetele lor în copilărie. Una dintre ele murise, iar cealaltă se mutase departe și lui Erin i se părea că și ei erau la fel de singuri ca ea. Vara, le făcea plăcinte cu afine și restul după-amiezii dădea cu mopul în bucătărie pentru că soțul ei să nu vadă urmele de faină.

După ce Kevin plecă la muncă, spălă geamurile și puse un așternut nou pe pat. Dădu cu aspiratorul, șterse praful și făcu curat în bucătărie. În timp ce muncea, făcea exerciții de îngroșare a vocii, astfel încât să sune ca un bărbat. Încerca să nu se gândească la telefonul pe care-l încercase în cursul nopții și-l pusese sub chiuvetă. Deși știa că s-ar putea să nu mai aibă așa o șansă, se simțea îngrozită pentru că încă erau multe care puteau să meargă prost.

Luni dimineață, îi pregăti micul dejun lui Kevin, ca de obicei. Patru felii de bacon, ouă bine făcute și două felii de pâine prăjită. El era morocănos și cu mintea în altă parte și citi ziarul fără să vorbească prea mult cu ea. La plecare, își puse o haină peste costum și ea îi spuse că o să intre la duș.

— Trebuie să fie frumos, mormăi el, să te trezești în fiecare zi știind că poți să faci ce naiba ai chef oricând ai chef.

— Vrei ceva anume la cină? întrebă ea, prefăcându-se că nu l-a auzit.

El se gândi.

— Lasagna și pâine cu usturoi. Și o salată, răspunse el.

Când Kevin plecă, Erin stătu la fereastră urmărind cu privirea mașina până ajunse la colț. De îndată ce dădu colțul, se duse la telefon, amețind doar gândindu-se la ce urma.

Sună la compania de telefonie și i se făcu legătura la serviciul clienți. Trecură cinci minute, apoi șase. Kevin ajungea la muncă în douăzeci de minute și cu siguranță avea să sune de îndată ce intra în birou. Mai avea timp. Într-un târziu, un operator preluă apelul și îi ceru numele, adresa de facturare și, pentru identificare, numele de fată al mamei lui Kevin. Contul era pe numele lui Kevin și ea dădea informațiile cu voce groasă, așa cum repetase. Nu suna ca vocea lui Kevin, poate nici măcar ca o voce de bărbat, dar operatorul era plictisit și nu observă.

— E posibil să-mi fie redirecționate apelurile? întrebă ea.

— Costă mai mult, dar astfel beneficiați și de serviciile de apel în așteptare și mesagerie vocală. Este numai...

— E bine. Dar se poate să-l activați astăzi?

— Da, spuse operatorul.

Îl auzi tastând. Dură mult până vorbi din nou. Îi spuse că taxa suplimentară va apărea în factura următoare, care va fi trimisă peste o săptămână, dar că va cuprinde toată suma lunară, chiar dacă ea activa serviciul în ziua respectivă. Îi răspunse că era în regulă. El îi mai ceru niște informații și apoi îi spuse că ar trebui să poată folosi serviciul imediat. Închise telefonul și aruncă o privire la ceas. Întreaga discuție durase optsprezece minute.

După trei minute, Kevin sună de la secție.

De îndată ce termină convorbirea cu Kevin, sună la Super Shuttle, un serviciu de microbuze care transporta oameni la aeroport și la stația de autobuz. Făcu o rezervare pentru ziua următoare. Apoi, luă telefonul mobil și îl activă. Sună la un cinematograful local, care avea răspuns înregistrat pe robot, ca să se asigure că funcționează. Apoi activă serviciul de redirecționare a apelurilor pe telefonul fix, trimițând apeluri la numărul cinematografului. Ca test, formă numărul de acasă de pe telefonul mobil. Inima îi bătu cu putere când sună telefonul fix. La al doilea țârâit, sunetul se întrerupse și auzi înregistrarea de la cinematograful. Avu un sentiment de descătușare și mâinile îi tremurară când închise telefonul mobil și îl puse la loc în cutia cu bureți de vase. Resetă linia telefonică fixă.

Kevin sună din nou după patruzeci de minute.

Petrecu restul după-amiezii ca în ceață, muncind tot timpul ca să nu-și mai facă griji. Călcă două cămăși de-ale lui și aduse geanta de voiaj și valiza din garaj. Pregăti șosete curate și îi dădu cu cremă cealaltă pereche de pantofi negri. Îi perie costumul cel negru pe care îl purta la tribunal și scoase trei cravate. Curăță dușumeaua până ce străluci și frecă șipcile de pe perete cu oțet. Șterse praful de pe fiecare obiect din dulapul cu porțelanuri și apoi începu să pregătească lasagna. Fierse pastele și făcu sosul cu carne, apoi puse peste ele un strat de brânză. Unse patru bucăți de pâine de casă cu unt, usturoi și oregano și tăie tot ce-i trebuia pentru salată. Făcu duș, se îmbracă sexy și la ora cinci băgă lasagna în cuptor.

Când ajunse el acasă, cina era gata. Mâncă lasagna și vorbi despre cum își petrecuse ziua. Când mai ceru o porție, ea se ridică de la masă și îi mai aduse una. După cină, Kevin bău votcă și împreună se uită la reluări din *Seinfeld* și *Regele din Queens*. După aceea, cum jucau Celtics cu Timberwolves, ea stătu lângă el, cu capul pe umărul lui, și se uită la meci. Kevin adormi în fața televizorului și ea se duse în dormitor. Se lungi pe pat, uitându-se în tavan, până ce el se trezi, într-un târziu, și veni clătînându-se în dormitor, unde se prăbuși pe saltea. Adormi imediat, cu un braț pe ea, iar sforăiturile lui sunau ca o avertizare.

Martedì dimineața îi pregăti micul dejun. El își împachetă hainele și articolele de igienă și fu, în sfârșit, gata să plece la Marlborough. Își duse lucrurile în mașină, apoi se întoarse la ușă, unde stătea ea. O sărută.

— Mă întorc mâine-seară, spuse el.

- O să-mi fie dor de tine, zise ea, apropiindu-se de el și cuprinzându-i gâtul cu brațele.
- Ar trebui să ajung pe la opt.
- O să gătesc ceva ce poate fi încălzit când ajungi tu, spuse ea. Ce zici de chillii?
- Probabil o să mănânc pe drum încoace.
- Ești sigur? Chiar vrei să mănânci fast-food? Nu-ți face bine.
- O să vedem, spuse el.
- O să pregătesc oricum o cină caldă, zise ea. În caz că vrei.
- El o sărută și ea se lipi de el.
- O să te sun, zise el, în timp ce mâinile-i coborau pe trupul ei, mângâind-o.
- Știu, răspunse ea.

În baie, se dezbracă și-și puse hainele pe toaletă, apoi strânse covorașul. Pusese un sac de gunoi în chiuvetă și, goală, se privi în oglindă. Pipăi vânătăile de pe coaste și încheieturi. Toate coastele îi ieșeau în afară, iar sub ochi, cearcănele negre îi dădeau un aer scofâlcit. O cuprinse un val de furie amestecată cu tristețe când își imagină cum avea s-o strige el la întoarcerea acasă. Avea s-o strige și să intre în bucătărie. S-o caute în dormitor. Să verifice garajul și veranda din spatele casei și pivnița. „Unde ești?” avea să strige. „Ce avem la cină?”

Cu foarfeca, începu să-și ciopârțească sălbatic părul. Zece centimetri de păr blond căzură în sacul de gunoi. Mai apucă o șuviță, strângând-o bine cu degetele, spunându-și să măsoare și tăie. În piept simți cum o strânge o gheară.

— Te urăsc! șuieră ea cu vocea tremurată. Tot timpul m-ai înjosit!

Mai reteză niște păr, în timp ce lacrimile-i curgeau șiroaie din ochii plini de ură.

— M-ai lovit pentru că a trebuit să merg la cumpărături!

Alte bucăți de păr cădeau tăiate. Încercă să încetinească, să îndrepte vârfurile.

— M-ai făcut să fur bani din portofelul tău și m-ai lovit cu picioarele pentru că erai beat!

Acum tremura de-a binelea și mâinile îi erau nesigure. Păr de diferite lungimi se aduna la picioarele ei.

— M-ai făcut să mă ascund de tine! M-ai lovit așa de rău că am vomitat!

Plesni foarfeca.

— Te-am iubit! suspină ea. Mi-ai promis că n-o sa mă mai lovești niciodată și eu te-am crezut! Am vrut să te cred!

Tăia și plângea, iar când tot părul avu aceeași lungime, scoase vopseaua din ascunzătoarea din spatele chiuvetei. Castaniu-închis. Intră la duș și-și udă părul. Agită sticla și începu să-și maseze părul cu vopsea. Apoi stătu în fața oglinzii și hohoti incontrollabil cât așteptă să se fixeze culoarea. Când termină, se băgă din nou la duș și-și clăti părul. Dădu cu șampon și balsam de păr și se duse iar în fața oglinzii. Cu mare atenție, se dădu cu rimel ca să-și înnegrească genele. Aplică loțiune de bronzat pe piele, ca s-o mai întunece. Se îmbracă în blugi și cu un pulover și se uită cum arată.

Din oglindă, o privea o străină cu părul scurt și închis la culoare.

Curăță bine baia, asigurându-se că nu a rămas niciun fir de păr în duș sau pe jos. Aruncă șuvițele tăiate la gunoi, împreună cu cutia de vopsea. Șterse chiuveta și dulapul și legă sacul de gunoi. La sfârșit, își puse picături în ochi, încercând să șteargă urmele de plâns.

Trebuia să se grăbească. Își împachetă lucrurile într-o geantă de voiaj. Trei perechi de jeansi, două pulovere, cămăși, chiloți și sutiene, șosete, periuța și pasta de dinți, o perie de păr, rimel, cele câteva bijuterii pe care le avea, brânză, biscuiți, nuci și struguri, o furculiță și un cuțit. Se duse pe veranda din spate și scormoni după banii pe care-i ascunsese în ghiveciul cu flori. Telefonul mobil din bucătărie. În fine, actele de care avea nevoie ca să înceapă o viață

nouă și pe care le furase de la oameni care aveau încredere în ea. Nu-i plăcuse să fure, știa că e ceva rău, dar nu avusese de ales și se rugase la Dumnezeu să fie iertată. Acum era prea târziu să mai dea înapoi.

Repetase scenariul în mintea ei de o mie de ori, așa că se mișcă repede. Majoritatea vecinilor erau plecați la muncă. Îi privise dimineața și le cunoștea rutina. Nu voia s-o vadă nimeni plecând, nu voia s-o recunoască nimeni.

Își puse o pălărie și haina, fular și mănuși. Luă geanta de voiaj și o băgă sub pulover, ajustând-o până ce deveni rotundă. Până ce arată ca o femeie însărcinată. Se îmbracă cu o haină lungă și suficient de largă să acopere umflătura.

Se privi îndelung în oglindă. Părul scurt, închis la culoare. Piele arămie. Însărcinată. Își puse și o pereche de ochelari de soare și, când ieși din casă, deschise telefonul mobil și activă redirectionarea apelurilor de pe telefonul fix. Ieși pe poarta laterală. Merse între casa ei și cea a vecinilor, pe lângă gard, și aruncă sacul de gunoi în pubela lor. Știa că amândoi lucrau și că nu erau acasă. La fel și vecinii din spatele casei. Merse prin curtea lor, pe lângă casă, ieșind în cele din urmă pe trotuarul înghețat.

Începuse din nou să ningă. Știa că până a doua zi urmele pașilor ei se vor șterge.

Trebuia să meargă pe jos cale de vreo șase străzi, dar avea să reușească. Cu capul în jos, înaintă pas cu pas, încercând să ignore vântul aspru, simțindu-se amețită, liberă și îngrozită, toate în același timp. Știa că a doua zi, seara, Kevin avea să intre în casă, să o strige, dar n-avea s-o găsească pentru că ea nu avea să fie acolo. Și tot atunci, el urma să-și înceapă vânătoarea.

Rafale de zăpadă se învolburau în timp ce Katie stătea la intersecție, chiar în fața unui restaurant. Departe, la colț, văzu microbuzul albastru de la Super Shuttle și inima începu să-i bată cu putere în piept. Chiar atunci, auzi telefonul sunând.

Păli. Mașinile care treceau pe lângă ea făceau un zgomot asurzitor, spărgând cu cauciucurile zăpada fleșcăită. Departe, microbuzul schimbă benzile, îndreptându-se spre trotuarul pe care se afla ea. Trebuia să răspundă, n-avea de ales. Dar microbuzul se apropia și pe stradă era gălăgie. Dacă răspundea acum, el ar fi știut că era afară. Ar fi știut că l-a părăsit.

Telefonul sună a treia oară. Microbuzul albastru se opri la un semafor. La o stradă distanță.

Katie se întoarse, intră în restaurant, unde sunetele erau înăbușite, dar tot se auzeau – o simfonie de farfurii zăngănind și oameni vorbind. Chiar în fața ei era o recepție, unde un bărbat cerea o masă. I se făcu rău. Acoperi telefonul cu mâna și se întoarse spre fereastră, rugându-se ca el să nu audă gălăgia din spatele ei. Picioarele îi tremurau când apăsa butonul și răspunse.

— De ce ai răspuns așa greu? întrebă el.

— Eram la duș, spuse ea. Ce faci?

— Am ieșit de vreo zece minute. Tu ce faci?

— Bine, spuse ea.

El ezită.

— Se aude cam ciudat, zise el. S-a întâmplat ceva cu telefonul?

Semaforul se făcu verde. Microbuzul semnaliză că trage pe dreapta. Katie se rugă să o aștepte. În spatele ei, oamenii din restaurant erau surprinzător de tăcuți.

— Nu sunt sigură. Dar eu te aud bine, răspunse ea. Probabil nu ai tu semnal bun acolo. Cum a fost drumul?

— Nu prea rău odată ce am ieșit din oraș. Dar tot e gheață pe alocuri.

— Asta nu sună bine. Ai grijă.

— Sunt atent, spuse el.

— Știu, răspuse ea.

Microbuzul parcă aproape de curbă, iar șoferul întinse gâtul, uitându-se după ea.

— Îmi pare rău, dar poți să mă suni în câteva minute? Am balsam în păr și vreau să-l clătesc.

— Da, mormăi el. Bine, te sun mai târziu.

— Te iubesc, spuse ea.

— Și eu te iubesc.

Îl lăsă pe el să închidă și apoi apăsă butonul pe telefonul ei. Leși din restaurant și se grăbi spre microbuz.

La terminalul de autobuze, cumpără un bilet spre Philadelphia, enervată că cel de la casă avea chef să stea de vorbă cu ea.

În loc să aștepte la terminal, traversă strada să ia micul dejun. Bani pentru transportul la autogară și biletul de autobuz o costaseră mai mult de jumătate din economiile ei de un an, dar îi era foame și comandă clătite, crenvurști și lapte. Cineva lăsase un ziar pe teighea și se forță să-l citească. Kevin o sună în timp ce mânca și, când îi spuse iar că se aude ciudat la telefon, ea-i sugeră că era din cauza furtunii.

După douăzeci de minute, urcă în autobuz. O femeie în vârstă arătă spre umflătura ei când mergea printre scaune.

— Cât mai ai? o întrebă femeia.

— Încă o lună.

— E primul?

— Da, răspuse ea, dar avea gura uscată și-i era greu să vorbească.

Merse mai departe și alege un loc mai în spate. Oamenii se așezară în fața sau în spatele ei. În dreptul ei, era un cuplu tânăr. Adolescenți, lipiți unul de altul, ascultând muzică. Capetele lor se mișcau în sus și în jos, pe ritmul muzicii.

În timp ce autobuzul pleca din stație, Katie se uită pe geam, simțindu-se ca într-un vis. Pe autostradă, Bostonul începu să se piardă în depărtare, cenușiu și rece. Spatele o durea, dar autobuzul mergea înainte, din ce în ce mai departe de casă. Ninsoarea continua să cadă, iar mașinile care depășeau autobuzul împrășcau apă și zăpadă fleșcăită.

Voia să vorbească cu cineva. Voia să le spună că fugea de acasă pentru că soțul ei o bătea și că nu putea să cheme poliția pentru că el lucra la poliție. Voia să le spună că nu avea prea mulți bani și că nu va mai putea să-și folosească vreodată numele ei adevărat. Altfel, el ar găsi-o și ar aduce-o acasă și ar bate-o din nou, numai că de data aceasta s-ar putea să nu se mai oprească. Voia să le spună că era îngrozită pentru că nu știa unde avea să doarmă în noaptea aceea sau ce o să mănânce când o să rămână fără bani.

Simți aerul rece pătrunzând pe lângă geam în timp ce trecea în grabă pe lângă diverse orașe. Traficul pe autostradă se împuțina, apoi drumurile deveneau din nou aglomerate. Nu știa ce o să facă. Toate planurile ei se opreau la autobuz și nu avea pe cine să cheme în ajutor. Era singură și nu avea decât lucrurile pe care le luase cu ea.

La o oră distanță de Philadelphia, telefonul sună din nou. Făcu palma căuș și vorbi cu el. Înainte să închidă, el îi promise că o va mai suna înainte să meargă la culcare.

Ajunse în Philadelphia după-amiaza târziu. Era frig, dar nu ninge. Pasagerii coborâră din autobuz și ea rămase la urmă, așteptând să plece toți. La toaletă, își dădu jos geanta de voiaj, apoi merse în sala de așteptare și se așeză pe o bancă. Îi chiorăia stomacul de foame, așa că tăie o bucată de brânză și o mănca cu biscuiți. Știa că trebuie să-și drămuiască mâncarea, ca să-i ajungă, așa că puse restul deoparte, deși încă îi era foame. În fine, după ce cumpără o

hartă a orașului, ieși afară.

Autogara nu se afla într-o zonă dubioasă a orașului; văzu Centrul de conferințe și Teatrul Trocadero, ceea ce o făcu să se simtă în siguranță, dar asta însemna și că nu-și permitea o cameră la hotel în zona aceea. Harta arăta că era aproape de Cartierul Chinezesc și, în lipsa unui plan mai bun, o luă în direcția aceea.

După trei ore, găsi, în sfârșit, un loc unde să doarmă. Era murdar și mirosea a fum, iar camera ei abia dacă era destul de mare pentru pătuțul înghesuit în ea. Nu era nicio veioză. În schimb, un singur bec atârna de tavan, iar baia era la comun pe hol. Camera avea pereții cenușii și cu urme de infiltrații, iar la ferestre erau zăbrele. Din camerele alăturate, auzea oameni vorbind într-o limbă pe care nu o înțelegea. Însă doar asta-și putea permite. Avea destui bani să stea trei nopți, patru chiar dacă reușea să supraviețuiască cu puțină mâncare adusă de acasă.

Se așeză pe marginea patului, tremurând, speriată de locul acela, de viitor, cu mintea plină de gânduri. Avea nevoie la baie, dar nu voia să iasă din cameră. Încercă să-și spună că era o aventură și că totul avea să fie bine. Oricât de nebunesc ar fi, se trezi întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greșală plecând. Încercă să nu se gândească la bucătăria și dormitorul ei și la toate lucrurile pe care le lăsase în urmă. Știa că putea să-și cumpere un bilet înapoi spre Boston și să se întoarcă acasă înainte să-și dea măcar seama Kevin că plecase. Dar avea părul scurt și închis la culoare și asta n-avea cum să explice.

Soarele apunea, dar luminile străzii străluceau prin fereastra murdară. Auzi claxoane și se uită afară. Pe stradă, toate indicatoarele erau în chineză, iar unele magazine încă mai erau deschise. Auzi conversații în întuneric și văzu saci de gunoi adunați pe marginea străzii. Era într-un oraș necunoscut, un oraș plin cu străini. Se gândi că nu poate să facă asta, că nu e destul de puternică. Peste trei zile, nu va mai avea unde să stea dacă nu-și găsește ceva de lucru. Dacă-și vindea bijuteriile, poate banii îi mai ajungeau o zi. Dar apoi?

Era așa obosită și spatele-i pulsa de durere. Se întinse pe pat și adormi aproape imediat. Kevin sună mai târziu și țârâitul telefonului o trezi. Făcu eforturi imense să-și păstreze vocea calmă, să nu se trădeze, dar suna la fel de obosită pe cât se simțea și știa că Kevin credea că e în patul lor. Când închise el, adormi la loc instantaneu.

Dimineață, auzi oameni mergând pe hol, către baie. Două chinezoaice stăteau la chiuvetă, tencuiala devenise verde de la mucegai, iar pe jos era hârtie igienică udă. Ușa de la cabină nu se închidea și trebui să o țină închisă cu mâna.

În cameră, mănăcă brânză și biscuiți sărați la micul dejun. Dori să facă un duș, dar își dădu seama că uitase să-și ia la ea șampon și săpun, așa că nu prea avea rost. Își schimbă hainele, se spală pe dinți și-și perie părul. Împachetă iar lucrurile, nevrând să le lase în cameră cât timp ea nu era acolo, petrecu peste umăr cureaua de la geantă și coborî scările. Recepționerul care-i dăduse cheia era tot acolo și Katie se întrebă dacă pleca vreodată de la locul lui. Plăti pentru încă o noapte și îl rugă să-i păstreze camera.

Afară, cerul era senin și străzile uscate. Își dădu seama că durerea de spate nu dispăruse. Era frig, dar nu la fel de frig ca la Boston și, în ciuda temerilor ei, se trezi zâmbind. Reușise, își spuse ea. Fugise și Kevin era la sute de kilometri depărtare și nu știa unde se afla ea. Nu știa nici măcar că plecase. O va mai suna de câteva ori, apoi ea va arunca telefonul și nu va mai vorbi cu el niciodată.

Își îndreptă spatele și inspiră adânc aerul proaspăt. Ziua ce începea era plină de posibilități. „Astăzi, își spuse ea, îmi voi găsi de lucru. Astăzi, hotărî ea, voi începe să-mi trăiesc restul vieții.”

Mai fugise de două ori până atunci și voia să creadă că învățase din greșelile ei. Prima dată se întâmplase la mai puțin de un an de la căsătorie, după ce o bătuse, așa chircită de frică cum stătea în colțul dormitorului. Veniseră facturile și soțul ei era furios pe ea pentru că dăduse drumul la termostat ca să se încălzească în casă. Când se oprise, în sfârșit, din bătaie, își luase cheile și plecase să mai cumpere băutură. Fără să se gândească, Katie își pusese haina pe ea și fugise, șchiopătând, pe stradă. După câteva ore, pentru că era lapoviță și n-avea unde să se ducă, îl sunase și el se dusesse s-o ia.

A doua oară ajunsese în Atlantic City până s-o găsească el. Luase bani din portofelul lui și-și cumpărase bilet de autobuz, dar el o găsisse la o oră după sosirea ei în oraș. Condusesse periculos de repede, știind că ea s-ar duce în singurul loc în care încă ar mai putea găsi prieteni. Îi pusese cătușele pe bancheta din spate a mașinii pe drumul de întoarcere. Se oprise o dată, lângă o clădire închisă de birouri, și o bătuse; mai târziu, în aceeași seară, o amenințase cu pistolul.

După aceea, Kevin se asigurase că nu mai poate să fugă. Obișnuia să-și țină banii închiși și începuse să o urmărească obsesiv. Katie știa că el ar fi în stare de orice ca s-o găsească. Pe cât era de nebun, pe atât era de perseverent și sânguincios și instinctele lui nu dădeau greș aproape niciodată. Știa că el va afla unde s-a dus, că va veni la Philadelphia după ea. Avea un avans, atâta tot, dar fără bani ca să o ia de la zero în altă parte, tot ce putea să facă deocamdată era să se uite mereu în spatele ei. Timpul ei în Philadelphia era limitat.

În a treia zi în oraș, reuși să-și găsească de lucru, să se angajeze chelneriță de cocktailuri într-un bar. Își inventă un nume și un cod numeric personal. Până când aveau să-l verifice, ea va fi fost de mult plecată. Găsi altă cameră de închiriat mai departe, tot în Cartierul Chinezesc. Lucră două săptămâni, strânse niște bacșișuri în timp ce-și căută și chiar găsi de lucru în altă parte, fără să se mai obosească să-și ridice salariul. N-avea niciun rost; fără acte, nu putea să-l încaseze. Mai lucră trei săptămâni la un restaurant mic și, în sfârșit, se mută din Cartierul Chinezesc la un motel prăpădit care închiria camerele cu săptămâna. Deși se afla într-o zonă mai mizeră a orașului, camera era mai scumpă, dar avea propria baie cu duș și merita, chiar dacă numai ca să aibă intimitate și un loc unde să-și lase lucrurile. Economisise câteva sute de dolari, mai mulți decât avea la plecarea din Dorchester, dar nu destul ca să o ia de la zero. Plecă din nou înainte să-și încaseze salariul, fără măcar să-și dea demisia. Își găsi de lucru tot la un restaurant, după câteva zile. La noul serviciu, îi spuse managerului că o cheamă Erica.

Schimbând des serviciul și locuința, rămăsese vigilentă și, după numai patru zile, în timp ce dădea colțul în drum spre muncă, văzu o mașină care i se păru cam suspectă. Se opri.

Nici ea nu știa cum de-i atrăsese atenția, doar că era destul de lucioasă să reflecte lumina dimineții. Uitându-se la mașină, observă mișcare în scaunul șoferului. Motorul nu era pornit și i se păru ciudat că cineva ar sta într-o mașină neîncălzită într-o dimineață friguroasă. Știa că singurii care fac asta sunt cei care așteaptă pe cineva.

Sau care urmăresc pe cineva.

Kevin.

Știu că el este, știu cu o siguranță care o surprinse și pe ea și se întoarse din drum, rugându-se ca el să nu se fi uitat în oglinda retrovizoare. Rugându-se ca el să n-o fi văzut-o. Imediat ce mașina ieși din raza ei de vedere, începu să alerge spre motel, cu inima bătându-i tare. Nu mai alergase așa repede de ani de zile, dar mersul constant pe jos îi întărise picioarele și se mișca repede. O stradă. Două. Trei. Se uita tot timpul în urmă, dar Kevin nu o urmărea.

Nu conta. El știa că ea este acolo. Știa unde lucrează. Iar dacă nu apărea la serviciu, el avea să-și dea seama că îl văzuse. În câteva ore, avea să afle unde locuia.

Ajunsă în cameră, își aruncă lucrurile în geantă și ieși în câteva minute. Merse spre stația de autobuz, dar ar fi durat o veșnicie, o oră, poate două, să ajungă acolo pe jos, iar ea nu avea timp. Acolo se va duce și el prima dată când își va da seama că ea n-apare la serviciu. Se întoarce la motel și-l rugă pe recepționar să-i cheme un taxi. După zece minute, acesta sosi. Cele mai lungi zece minute din viața ei.

La stația de autobuz, căută înfrigurată printre rute și alege un autobuz către New York. Trebuia să plece peste jumătate de oră. Se ascunde în toaleta femeilor până veni momentul să urce în autobuz. După ce se urcă, se făcu mică în scaunul ei. Nu dură mult până ajunse la New York. Acolo, căută din nou o rută și-și cumpără bilet până la Omaha.

Seara, coborî din autobuz undeva în Ohio. Dormi în stație, iar dimineață se duse la o stație de camioane. Acolo, găsi un om care livra materiale în Wilmington, Carolina de Nord.

Câteva zile mai târziu, intră în Southport și găsi căsuța. După ce plăti chiria pe prima lună cu banii obținuți pe bijuterii, nu mai avu nici cu ce să-și cumpere mâncare.

Era mijlocul lui iunie și Katie pleca de la restaurantul lui Ivan după o tură de seară aglomerată, când văzu o figură familiară lângă ieșire.

— Bună, o salută Jo de lângă stâlpul unde își legase Katie bicicleta.

— Ce faci aici? o întrebă Katie, aplecându-se să-și îmbrățișeze prietena.

Niciodată nu se mai întâlnise întâmplător cu Jo în oraș și i se părea cumva ciudat să o vadă în alte împrejurări.

— Am venit la tine. Pe unde ai fost, de nu te mai vede lumea?

— Și eu aș putea să te întreb același lucru.

— Am fost pe aici destul ca să știu că te vezi cu Alex de câteva săptămâni, îi făcu Jo cu ochiul. Dar, ca prietenă, nu-mi place să deranjez. M-am gândit că aveți nevoie să petreceți timp împreună.

Katie roși fără să vrea.

— De unde ai știut că sunt aici?

— N-am știut. Dar acasă era lumina stinsă și m-am gândit să încerc la restaurant. Jo ridică din umeri și o întrebă: Ai treabă? Vrei să bem ceva înainte să mergi spre casă?

Când o văzu că ezită, spuse:

— Știu că e târziu. O singură băutură, promit. Apoi te trimit la culcare.

— O singură băutură, acceptă Katie.

Câteva minute mai târziu, intrară într-unul dintre barurile locale preferate, cu lambriuri închise la culoare purtând amprenta a zeci de ani de uzură și o oglindă lungă în spatele barului. Era liniște în seara aceea, doar câteva mese erau ocupate, iar cele două femei se așezară la o masă situată pe colț, în spate. Cum nu venea nimeni să le ia comanda, Katie ceru la bar două pahare de vin, pe care le duse la masă.

— Mersi, spuse Jo, luându-și paharul. Data viitoare, fac eu cinste. Deci tu și Alex, nu? întrebă ea, lăsându-se pe spate.

— Despre asta voiai să vorbești cu mine?

— Păi, cum viața mea e ca vai de ea, trăiesc prin tine. Dar pare să meargă bine. A fost la tine de... două sau trei ori săptămâna trecută, nu? Și cu o săptămână înainte la fel?

„De fapt, de mai multe ori”, gândi Katie.

— Cam așa ceva.

Jo răsuci piciorul paharului.

— O-o.

— Ce, o-o?

— Dacă n-aș ști, aș zice că devine treabă serioasă, ridică ea din sprânceană.

— Abia ne cunoaștem, răspunse Katie, neștiind unde vrea să ajungă Jo cu întrebările.

— Așa începe fiecare relație. El te place pe tine, tu pe el. Și de acolo pornește totul.

— De asta ai venit? Katie încercă să nu sune exasperată. Ca să auzi toate detaliile?

— Nu pe toate. Numai pe cele picante.

Katie își dădu ochii peste cap.

— Ce-ar fi să vorbim despre viața ta amoroasă?

— De ce? Ai chef să te deprimi?

— Când ai avut tu ultima dată o întâlnire?

— O întâlnire reușită sau doar o întâlnire?

— O întâlnire reușită.

Jo ezită.

— Cam acum doi ani, mă tem.

— Ce s-a întâmplat?

Jo își băgă un deget în vin, apoi îl plimbă pe marginea paharului, făcându-l să scârțâie. În cele din urmă, își ridică privirea.

— E greu să găsești un bărbat bun, spuse ea visătoare. Nu toată lumea e așa norocoasă ca tine.

Katie nu prea știa cum să răspundă la așa ceva, așa că o luă pe Jo de mână.

— Ce se întâmplă, de fapt? întrebă ea cu blândețe. De ce ai vrut să stăm de vorbă?

Jo se uită prin barul gol, de parcă încerca să-și găsească inspirația în jurul ei.

— Stai vreodată să te întrebi ce înseamnă toate astea? Dacă asta e tot sau există ceva mai important acolo, undeva? Sau dacă ne e merit ceva mai bun?

— Cred că toată lumea se întreabă asta, răspunse Katie din ce în ce mai curioasă.

— Când eram mică, mă prefăceam că sunt prințesă. Una bună. Cineva care face mereu ce trebuie și are puterea de a transforma în bine viețile oamenilor ca să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Katie încuviință, amintindu-și că și ea făcea la fel, dar tot nu era sigură unde voia Jo să ajungă, așa că nu spuse nimic.

— Cred că de asta fac ce fac acum. La început, voiam doar să ajut. Vedeam oameni care sufereau pentru că pierduseră o persoană iubită – un părinte, un copil, un prieten – și inima mea se umplea de milă. Încercam să fac tot ce-mi stătea în putință ca să-i ajut. Dar, pe măsură ce-a trecut timpul, mi-am dat seama că nici eu nu pot să fac prea multe. Că, până la urmă, oamenii care suferă trebuie să vrea să meargă mai departe primul pas, scânteia aia care-i motivează trebuie să vină dinlăuntrul lor. Și atunci când se întâmplă asta, invită în viața lor neprevăzutul.

Katie respiră adânc, încercând să înțeleagă vorbele ei fără noimă.

— Nu știi ce încerci să-mi spui.

Jo învârti vinul, studiind micul vârtej din pahar. Pentru prima dată, tonul ei deveni extrem de serios.

— Vorbesc despre tine și Alex.

Katie nu-și putu ascunde surpriza.

— Despre mine și Alex?

— Da, aprobă ea. Ți-a povestit cum și-a pierdut soția, nu? Și cât de greu i-a fost lui și întregii familii să treacă peste asta?

Katie o privea cu ochi mari, brusc nesimțindu-se în largul ei.

— Da... începu ea.

— Atunci ai grijă cu ei, spuse Jo pe un ton serios. Cu toți. Să nu le frângi inimile.

În tăcerea stânjenitoare care se lăsă, Katie își aminti prima lor conversație despre Alex.

„Ați fost împreună vreodată?” își aminti ea că o întrebasese pe Jo.

„Da, dar poate nu în felul în care crezi tu, îi răspunsese Jo. Dar să fie clar: Asta s-a întâmplat demult și apoi toată lumea și-a văzut de viață.”

Atunci, ea presupusese că Jo și Alex se întâlneau în trecut, dar acum...

Fu uimită de cât de evidentă era concluzia. Consiliera de care îi vorbise Alex, care discutase cu copiii și cu el după moartea lui Carly, trebuie să fi fost Jo. Katie își îndreptă spatele.

— Tu ai lucrat cu Alex și copiii, nu-i așa? După ce a murit Carly, adică.

— Prefer să nu răspund, zise ea. Tonul ei era măsurat și calm. Exact ca al unui consilier. Dar pot să spun că țin mult... la toți. Și dacă nu te gândești serios la un posibil viitor cu ei, cred că ar trebui să pui capăt acum legăturii voastre. Înainte să fie prea târziu.

Katie simți cum i se înroșesc obraji. Părea nepotrivit, chiar arogant din partea lui Jo să-i vorbească așa.

— Nu cred că asta te privește pe tine, spuse ea cu vocea gătită.

Jo recunoscă că avea dreptate înclinând din cap cu reticență.

— Așa e, nu mă privește pe mine și depășesc niște limite importante aici. Dar chiar cred că Alex și familia lui au trecut prin destule. Și ultimul lucru pe care-l vreau este să se atașeze de cineva care n-are nicio intenție să rămână în Southport. Poate mă îngrijorează faptul că trecutul nu e cu adevărat în trecut și că te-ai putea hotărî să pleci, indiferent câtă tristețe ai provoca.

Katie rămase fără cuvinte. Conversația aceasta era atât de neașteptată și de stânjenitoare, iar vorbele lui Jo o tulburaseră foarte tare.

Chiar dacă Jo simți stânjeneala lui Katie, continuă:

— Dragostea nu înseamnă nimic dacă nu ești dispusă să-ți iei un angajament, spuse ea, și trebuie să te gândești nu numai la ce vrei tu, ci și la ce vrea el. Și nu numai acum, dar și în viitor.

Continuă să o fixeze pe Katie din partea cealaltă a mesei, cu ochii ei căprui neclintiți.

— Ești pregătită să fii soție pentru Alex și mamă pentru copiii lui? Pentru că Alex asta vrea. Poate nu chiar acum, dar în viitor o să vrea. Și, dacă nu ești dispusă să-ți iei un angajament, dacă doar o să te joci cu sentimentele lui și ale copiilor lui, atunci nu ești persoana de care are el nevoie.

Fără să lase loc de ripostă, Jo se ridică de la masă, continuând:

— Poate am greșit că ți-am spus toate astea și poate nu vom mai fi prietene, dar nu aș putea să stau liniștită dacă n-aș spune ce gândesc. Așa cum ți-am zis de la început, Alex e un bărbat bun – un bărbat cum rar întâlnești. Iubește profund și nu încetează să iubească.

Lăsă cuvintele să-și producă efectul, apoi își îmblânzi brusc vocea:

— Cred că și tu ești la fel, dar am vrut să-ți amintesc că, dacă ții la el, atunci trebuie să fii dispusă să-ți iei un angajament față de el. Indiferent ce ar putea aduce viitorul. Indiferent cât de teamă ți-ar fi.

Spunând acestea, se întoarse și plecă din bar, lăsând-o pe Katie la masă, mută de uimire. Abia când se ridică să plece, observă că Jo nu se atinsese de vinul ei.

Kevin Tierney nu mai plecă în Provincetown în weekendul în care le spusese lui Coffey și Ramirez că se va duce acolo. În schimb, stătu acasă, cu draperiile trase, gândindu-se la cât de aproape fusese s-o găsească în Philadelphia.

Nu ar fi reușit să-i ia urma până acolo, dacă nu ar fi făcut greșeala să se ducă la autobuz. Știa că nu ar fi putut alege alt mijloc de transport. Biletele erau ieftine, nu trebuia să se identifice și, indiferent cât ar fi furat de la el, nu avea prea mulți bani. Din prima zi de căsătorie, el avusese controlul asupra banilor. Mereu o obligase să păstreze chitanțele și să-i dea lui orice rest, dar după ce fugise a doua oară, Kevin începuse să-și încuie portofelul în cutia unde-și ținea pistoalele atunci când mergea la culcare. Dar, uneori, adormea pe canapea și-și imagina că atunci ea-i umbla în portofel și-i fura banii. Își imagina cum își râdea de el în timpul asta și cum dimineața îi pregătea micul dejun, ca și cum nu făcuse nimic rău. Zâmbea și-l săruta, dar în sinea ei râdea. Râdea de el. Furase de la el și el știa că asta e ceva greșit, pentru că Biblia spune: „Să nu furi”.

Pe întuneric, își mușca buzele, amintindu-și că la început sperase că ea se va întoarce. Ninge și ea nu avea cum să ajungă prea departe. Și prima dată când fugise era o noapte rece și, după câteva ore, îl sunase și-l rugase să se ducă s-o ia pentru că nu avea unde altundeva să meargă. Când ajunsese acasă, se scuzase pentru ce făcuse, iar el îi pregătise o cană cu cacao caldă în timp ce ea tremura pe canapea. Îi adusese o pătură și ea se acoperise, încercând să se încălzească. Îi zâmbise, îi zâmbise și el, dar, de îndată ce ea se oprise din tremurat, traversase camera și o pălmuisă până îi dăduseră lacrimile. Dimineața, până să se trezească el să plece la muncă, ea curățase urmele de cacao de pe podea, deși mai rămăsese o pată pe covor, pe care nu putuse s-o curețe bine și, uneori, Kevin se înfuria când o vedea.

În seara de ianuarie când văzuse că ea nu mai era acolo, băuse două pahare de votcă în timp ce o aștepta să se întoarcă, dar nici telefonul nu sună, nici ușa de la intrare nu se deschise. Știa că nu lipsea de mult. Vorbise cu ea în urmă cu mai puțin de o oră și ea tocmai pregătea cina. Dar pe aragaz nu era nicio cină. Nu era nici urmă de ea nici în casă, nici în pivniță, nici în garaj. Se dusesse pe verandă, căutând urme de pași în zăpadă, dar era clar că nu plecase pe ușa din față. Și zăpada din spatele casei era intactă, deci nu plecase nici pe acolo. Se năpustise afară din casă și bătuse la ușa vecinilor, întrebând dacă o văzuseră plecând, dar nimeni nu știa nimic. Sărise în mașină și condusese prin cartier, căutând semne ale trecerii ei pe acolo, încercând să-și dea seama cum de reușise să plece din casă fără să lase vreo urmă. Se gândise că avea un avans de vreo două ore față de el, dar ea mergea pe jos și pe vremea aceea nu putea să ajungă prea departe. Doar dacă nu cumva o luase cineva cu mașina. Un bărbat.

Lovise cu pumnul în volan, cu fața contorsionată de furie. Șase străzi mai încolo se afla zona comercială. Mersese la magazinele de acolo, arătând tuturor fotografia ei pe care o ținea în portofel și întrebându-i dacă nu cumva o zăriseră. Nimeni. Le spusese că era posibil să fi fost cu un bărbat și tot clătinaseră din cap. Bărbații pe care îi întrebase erau siguri: „O blondă așa drăguță ca ea? Aș fi observat-o, mai ales într-o seară ca asta”.

Se dusesse cu mașina pe absolut fiecare stradă pe o distanță de vreo opt kilometri în jurul casei, de două, trei ori, înainte de a se întoarce, în sfârșit, acasă. Era trei dimineața și casa era goală. După încă o votcă, adormise plângând.

Dimineață, când se trezise, se înfuriase din nou și spărsese cu un ciocan ghivecele pe care le ținea ea în curtea din spate. Abia respirând, sunase la secție să anunțe că este bolnav și nu se duce la serviciu, apoi se așezase pe canapea și încercase să-și dea seama cum reușise ea

să fugă. Probabil o luase cineva cu mașina și o dusese undeva. Cineva pe care-l cunoștea. Un prieten din Atlantic City? Din Altoona? Posibil, numai că el verifica desfășurătorul convorbirilor în fiecare lună. Niciodată nu se înregistraseră apeluri interurbane. Cineva din oraș atunci. Dar cine? Ea nu mergea nicăieri, nu vorbea cu nimeni. Se asigurase el de asta.

Se dusese la bucătărie și, în timp ce-și turna încă un pahar, auzise telefonul sunând. Sărise să răspundă, sperând că era Erin. În mod ciudat, totuși, telefonul nu sunase decât o dată și, când ridicase receptorul, nu auzise decât tonul. Rămăsese uitându-se la receptor, încercând să înțeleagă ce se întâmplă, apoi închisese.

Cum reușise să fugă? Ceva-i scăpa. Chiar dacă cineva din oraș o ajutase să fugă, cum ajunsese ea la drum fără să lase urme? Privise pe fereastră, încercând să reconstituie șirul evenimentelor. Ceva nu se lega, dar nu putea să-și dea seama ce. Plecase de la fereastră și se concentrase asupra telefonului. Abia atunci înțelesese totul și scosese telefonul mobil. Formase numărul de acasă și auzise telefonul sunând o singură dată. Telefonul mobil suna în continuare. Când ridicase receptorul de fix, auzise un ton și-și dăduse seama că Erin redirecționase apelurile către un număr de mobil. Ceea ce însemna că nu fusese acolo când o sunase el cu o seară în urmă. Ceea ce explica și recepția slabă pe care o observase el în ultimele două zile. Și, desigur, lipsa urmelor din zăpadă. Atunci își dăduse el seama că ea plecase de marți dimineață.

În stația de autobuz, Erin făcuse totuși o greșală, chiar dacă nu prea avusese cum să evite. Ar fi trebuit să-și cumpere biletul de la o femeie, pentru că era drăguță și bărbații mereu își aminteau de femeile drăguțe. Nu conta dacă aveau părul lung și blond sau scurt și închis la culoare. Nici dacă se prefăceau că erau însărcinate.

Kevin se dusese la stația de autobuz. Arătase insigna și o fotografie mai mare a ei. Primele două dați, niciunul dintre vânzătorii de bilete nu o recunoscuse. Însă a treia oară, unul dintre ei ezitase și spusese că era posibil să fi fost ea, numai că avea părul scurt și castaniu și era însărcinată. Dar destinația nu și-o amintea. Întors acasă, Kevin găsisse o fotografie de-a ei pe computer și o prelucrase în Photoshop ca să-i schimbe părul din blond în castaniu și apoi să-l scurteze. Vineri, iar anunțase la serviciu că e bolnav. „Ea e”, confirmase vânzătorul de bilete și Kevin simțise cum îl cuprinde un val de energie. Se crezuse mai deșteaptă decât el, dar era proastă și neglijentă și făcuse o greșală. Își luase câteva zile de concediu în săptămâna următoare și continuase să stea prin stația de autobuz, arătând noua fotografie șoferilor. Sosea dimineața și pleca târziu, pentru că șoferii veneau și plecau cât era ziua de lungă. Ținea două sticle în mașină, își turna votca într-un pahar de plastic și o sorbea cu paiul.

Sâmbătă, unsprezece zile după ce îl părăsise, găsisse șoferul care o dusese la Philadelphia. Și-o amintea, zicea el, pentru că era drăguță și însărcinată și nu avea deloc bagaj.

Philadelphia. De acolo putea să plece în alte părți necunoscute, dar era singurul lui indiciu. În plus, știa că ea n-avea prea mulți bani.

Își împachetase niște lucruri, sărise în mașină și plecase la Philadelphia. Parcase în stația de autobuz și încercase să se pună în locul ei. Era un bun detectiv și știa că dacă reușea să gândească la fel ca ea, putea s-o găsească. Învățase că oamenii erau previzibili.

Autobuzul ajunsese cu câteva minute înainte de ora patru și el stătuse în stația de autobuz uitându-se în toate direcțiile. Cu câteva zile mai devreme, și ea stătuse acolo și se întrebase ce ar fi putut să facă într-un oraș străin, fără bani și fără prieteni la care să meargă. N-ar fi ajuns prea departe cu mărunțișul pe care-l avea, mai ales după ce-și cumpăraseră biletul de autobuz.

Își aminti că era frig și că în curând avea să se întunece. Ea n-ar fi vrut să meargă prea mult pe jos și ar fi căutat un loc unde să stea. Un loc în care primeau numerar. Dar unde? Nu aici, în

zona asta. Era prea scumpă. Unde putea să se ducă? N-ar fi vrut să se rătăcească sau să greșească direcția, ceea ce însemna că probabil căutase în cartea de telefon. Kevin se întorsese în autogară și căutase în carte la rubrica: Hoteluri. Erau pagini întregi. Poate că ea alesese unul, și apoi? Ar fi trebuit să meargă pe jos până acolo. Ceea ce însemna că avusese nevoie de o hartă.

Kevin se dusesse la magazinul din stație și-și cumpăraseră o hartă. Îi arătase vânzătorului fotografia ei, dar el nu o recunoscuse. Nu lucraseră marțea de dinainte, spusese el. Dar Kevin știa că raționamentul lui era corect. Știa că asta făcuse ea. Deschisese harta și localizase stația. Se învecina cu Cartierul Chinezesc și bănuia că acolo se dusesse și ea.

Se întorsese în mașină și mersese pe străzile din Cartierul Chinezesc și din nou avusese senzația că era pe drumul cel bun. Începuse să întrebe în locurile mai apropiate de stația de autobuz, arătând fotografia ei. Nimeni nu știa nimic, dar i se păru că unii dintre ei mințeau. Găsise camere ieftine, locuri în care el n-ar fi dus-o niciodată, locuri murdare cu așternuturi murdare, conduse de oameni care abia dacă vorbeau engleză și primeau numai numerar. Dăduse de înțeles că dacă n-o găsea el, femeia era în pericol. Găsise primul loc unde stătuse ea, dar proprietarul nu știa unde se dusesse ea după aceea. Kevin îl amenințase pe om cu pistolul și, pentru că nu mai știa altceva, acesta începuse să plângă.

Kevin se văzuse nevoit să se întoarcă la muncă luni, furios că îi scăpase printre degete. Dar în weekendul următor se întorsese în Philadelphia. Și în weekendul de după aceea, la fel. Își extinsese căutările, dar problema era că existau prea multe locuri și el era singur și nu avea încredere în niciun polițist din afara orașului.

Dar avea răbdare și tenacitate și lucra mult și revenea mereu, luându-și tot mai multe zile de concediu. Mai trecuse un weekend. Își lărgise zona de investigație, știind că ea avea nevoie de bani. Se oprise în baruri și restaurante. Avea să le verifice pe toate din oraș, dacă era nevoie. În cele din urmă, la o săptămână după Sf. Valentin, întâlnește o chelneriță pe nume Tracy, care îi spusese că Erin lucra la un restaurant, numai că se prezentase drept Erica. Tura ei era a doua zi. Chelnerița avea încredere în el, pentru că era detectiv și chiar flirtase cu el și-i dăduse numărul ei de telefon la plecare.

În dimineața următoare, înainte să răsară soarele, Kevin închiriasse o mașină și așteptase mai sus de restaurant. Angajații intrau printr-o ușă de pe alee. Sorbise din paharul lui de plastic, uitându-se după ea. Într-un târziu, îi văzuse pe proprietar, pe Tracy și încă o femeie mergând pe alee. Dar Erin nu apăruse nici atunci, nici în ziua următoare și nimeni nu știa unde locuiește. Nu venise nici să-și încaseze salariul.

Câteva ore mai târziu, aflase și unde locuia. Era un hotel ca vai de el din apropierea restaurantului, la care se putea ajunge pe jos. Bărbatul, care accepta numai numerar, nu știa decât că Erin plecase cu o zi înainte, apoi se întorsese și plecase din nou grăbită. Kevin căutase prin camera unde stătuse ea, dar nu găsisse nimic înăuntru, iar când, în fine, ajunsese la stația de autobuz, la casele de bilete erau numai femei care nu-și aminteau de ea. Autobuzele din ultimele două ore mergeau în nord, sud, est și vest, mergeau în toate direcțiile.

Iar dispăruse și, în mașină, Kevin țipase și bătuse cu pumnii în volan până când i se umflaseră și se umpluseră de vântăi.

În lunile de când lipsea Erin, simți cum durerea creștea din ce în ce mai otrăvitoare și mai acaparatoare, răspândindu-se ca un cancer în fiecare zi. În săptămânile următoare, se întorsese la Philadelphia și întrebase șoferii, dar fără vreun rezultat. În cele din urmă, aflase că Erin plecase la New York, dar de acolo, iar îi pierduse urma. Prea multe autobuze, prea mulți șoferi, prea multe zile trecute de atunci. Prea multe opțiuni. Putea fi oriunde, iar gândul că ea

fugise îl chinuia. Se înfuria și spărgea lucruri; adormea plângând. Era disperat și uneori simțea că-și pierde mințile.

Nu era corect. O iubise de când se întâlniseră prima dată în Atlantic City. Și fuseseră fericiți, nu-i așa? La începutul căsniciei lor, Erin fredona în timp ce se machia. El o ducea la bibliotecă, de unde ea împrumuta opt sau zece cărți. Uneori, îi citea și lui fragmente, iar el îi asculta vocea și o privea stând la masă și-și spunea că era cea mai frumoasă femeie din lume.

Fusese un soț bun. Îi cumpăraseră casa pe care o voise și draperiile care-i plăcuseră și mobila pe care o alesese ea, deși abia și le permitea. După căsătorie, îi aducea flori cumpărate de la florarii ambulanți în drumul spre casă și Erin le puneă într-o vază pe masă, alături de lumânări, apoi amândoi luau cina romantic. Uneori făceau dragoste în bucătărie, unde ea stătea rezemată cu spatele de blat.

Niciodată nu o pusese să muncească și ea nici nu știa ce trai bun avea. Nu înțelesese ce sacrificii făcuse el pentru ea. Era răsfățată și egoistă și îl înfuria așa de tare pentru că nu înțelegea ce viață ușoară avea ea. Nu trebuia decât să facă curat în casă și să gătească și putea să-și petreacă restul vieții citind cărți stupide luate de la bibliotecă, uitându-se la televizor și dormind, fără să-și facă griji pentru vreo factură sau pentru plata creditului ipotecar sau despre oamenii care-l vorbeau pe la spate. Nu trebuia să vadă fețele oamenilor uciși. Îi ascundea toate astea pentru că o iubea, dar nu conta. Nu-i povestise niciodată despre copiii care fuseseră arși cu fiare sau aruncați de pe acoperișurile clădirilor sau despre femeile înjunghiate pe alei și aruncate în tomberoane. Nu-i povestise niciodată că uneori trebuia să curețe sângele de pe pantofi înainte să se urce în mașină și, când se uita în ochii criminalilor, știa că se află față în față cu răul pentru că Biblia spune „De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său”^[3].

El o iubea pe ea și ea îl iubea pe el și ea trebuia să vină acasă pentru că el nu putea să o găsească. Ar putea să-și reia viața fericită și el n-ar lovi-o, n-ar bate-o cu pumnii și nici cu picioarele dacă ar intra în casă, pentru că mereu fusese un soț bun. El o iubea pe ea și ea îl iubea pe el și-și aminti că în ziua în care o ceruse de soție, ea-i adusese aminte de seara aceea când se întâlniseră în fața cazinoului și ea era urmărită de niște bărbați periculoși. El nu-i lăsase să o rănească și, a doua zi dimineață, se plimbaseră pe faleză și el o invitase la o cafea. Ea-i spusese că sigur că se mărită cu el. O făcea să se simtă în siguranță.

În siguranță. Așa spusese. În siguranță.

A treia săptămână din iunie a fost compusă dintr-o serie de zile superbe de vară. Temperatura creștea în timpul după-amiezii, aducând cu ea o umiditate îndeajuns de densă încât să îngroașe aerul și să încețoșeze orizontul. Atunci, ca prin minune, se formau nori grei și urmau furtuni violente cu ploi torențiale. Totuși, ploile nu durau mult niciodată, iar în urma lor frunzele se scuturau de picături și din pământ se ridica un strat de abur.

Katie continuă să lucreze ture lungi de seară la restaurant. Când se ducea acasă, era obosită, iar dimineața adesea o dureau picioarele. Jumătate din banii câștigați din bacșișuri îi pune în cutia de cafea, care era aproape plină. Avea mai mulți bani decât își închipuise că o să poată să economisească, destui ca să plece dacă ar fi fost nevoie. Pentru prima dată, se întrebă dacă mai era nevoie să mai adauge.

Întârziind asupra ultimelor îmbucături la micul dejun, privi pe fereastră spre casa lui Jo. Nu mai vorbise cu ea de la întâlnirea aceea și, cu o seară înainte, după tură, văzuse luminile aprinse în bucătărie și sufragerie. Dimineață, devreme, îi auzise mașina pornind și pietrișul scrâșnind sub roți când se îndepărta. Nu știa ce să-i spună lui Jo sau dacă voia măcar să-i spună ceva. Nici nu se hotăra dacă era supărată pe ea sau nu. Lui Jo îi păsa de Alex și copii, era îngrijorată pentru ei și-și exprimase aceste îngrijorări față de Katie. Era greu să găsești ceva rău în ce făcuse ea.

Știa că Alex avea să vină mai târziu în acea zi. Vizitele lui deveniseră un fel de obișnuință și, de câte ori erau împreună, își amintea de ce se îndrăgostise de el. El accepta tăcerile ei ocazionale și stările de spirit schimbătoare și se purta cu ea cu o blândețe care o mira și o înduioșa. Dar de la conversația cu Jo, se întreba dacă nu cumva era nedreaptă față de el. Ce s-ar întâmpla dacă ar apărea Kevin? Cum ar reacționa Alex și copiii dacă ea ar dispărea și nu s-ar mai întoarce niciodată? Era ea dispusă să-i părăsească și să nu mai vorbească niciodată cu ei?

Ura întrebările la care o făcuse Jo să mediteze, pentru că nu era gata să răspundă la ele. „Habar n-ai prin ce am trecut eu, voise ea să spună ulterior, după ce avusese timp să se gândească. Habar n-ai cum e soțul meu.” Dar își dădea seama și ea că asta ar ridica întrebări.

Își lăsă vasele de mic dejun în chiuvetă și traversă căsuța, gândindu-se ce multe se schimbaseră în ultimele câteva luni. Practic nu deținea nimic, dar simțea că avea mai multe ca oricând. Se simțea iubită pentru prima dată după ani de zile. Nu fusese niciodată mamă, dar se trezea gândindu-se la Kristen și Josh și făcându-și griji pentru ei când se aștepta mai puțin. Știa că nu putea prezice viitorul și, totuși, era brusc sigură că nu-și imagina să renunțe la această nouă existență.

Ce-i zisese Jo odată? „Eu doar le spun oamenilor ceea ce ei știu deja, dar le este teamă să recunoască față de ei înșiși.”

Reflectând la cuvintele ei, știu exact ce avea de făcut.

— Sigur, îi răspunse Alex când îl rugă. Își dădu seama că era surprins, dar se simțea și încurajat. Când vrei să începi?

— Azi? sugeră ea. Dacă ai timp.

Alex se uită prin magazin. Era un singur om care mânca în zona de grătar, iar Roger se sprijinea de teighea și vorbea cu el.

— Roger, crezi că poți să fii atent la casă cam o oră?

— Nicio problemă, șefu', spuse Roger.

Rămase unde era; Alex știa că nu va veni în față decât dacă va fi necesar. Dar într-o

dimineață de weekend, după zarva de la început, nu veneau prea mulți oameni în magazin, așa că pe Alex nu-l deranja. Ieși din spatele casei de marcat.

— Ești gata?

— Nu prea. Se cuprinse cu brațele, de emoție. Dar ar trebui să învăț să fac asta.

Ieșiră din magazin și se îndreptară către jeep. Când urcă, îi simți privirea ațintită asupra ei.

— De ce vrei așa deodată să înveți să conduci? Întrebă el. Nu-ți mai ajunge bicicleta? glumi el.

— Bicicleta e tot ce-mi trebuie, spuse ea. Dar vreau să am permis de conducere.

Alex căută cheile, apoi se opri. Se întoarse spre ea și o privi, iar Katie văzu pentru o clipă anchetatorul de altădată. Era atent și ea-i simți prudența.

— Să înveți să conduci nu e totul. Ca să obții permisul de conducere, statul îți cere să te identifiți. Certificat de naștere, cod numeric personal, chestii de astea.

— Știu, spuse ea.

El își alese vorbele cu mare grijă.

— Informațiile de genul ăsta pot fi urmărite, sublinie el. Dacă-ți iei carnet, ai putea fi găsită.

— Deja folosesc un cod numeric personal sigur, spuse ea. Dacă Kevin ar fi știut de el, m-ar fi găsit până acum. Și dacă o să rămân în Southport, trebuie să fac asta.

El clătină din cap.

— Katie...

Ea se aplecă și-l sărută pe obraz.

— E în regulă, nu mă cheamă Katie, ți-aduci aminte?

Alex o mângâie pe obraz.

— Mereu o să fii Katie pentru mine.

Ea zâmbi.

— Am un secret, zise ea. Părul meu nu este castaniu natural. De fapt, sunt blondă.

El se lăsă pe spate, procesând noile informații.

— Ești sigură că vrei să-mi spui toate astea?

— M-am gândit că oricum o să afli. Cine știe? Poate o să revin la părul blond într-o zi.

— Ce se întâmplă? Vrei să înveți să conduci, îmi dai informații din proprie inițiativă...

— Mi-ai spus că pot să am încredere în tine, ridică ea din umeri. Te cred.

— Asta e tot?

— Da, spuse ea. Simt că pot să-ți spun orice.

Alex studie mâinile lor, împreunate în spațiul dintre scaune, apoi o privi.

— Atunci o să fii direct. Ești sigur că documentele tale sunt bune? Nu trebuie să fie copii.

Trebuie să fie originale.

— Știu, spuse ea.

Alex socoti că nu era cazul să mai întrebe și altceva. Scoase cheile, dar nu porni motorul.

— Ce este? Întrebă ea.

— Păi dacă tot vrei să înveți să conduci, am putea începe chiar acum. Deschise ușa și coborî. Treci la volan.

Schimbară locurile. Când Katie trecu la volan, Alex îi arătă lucrurile de bază: pedalele de accelerație și frână, cum să bage în viteză, să semnalizeze virajul, de unde să aprindă farurile și să pornească ștergătoarele, indicatoarele de pe bord. Era bine să înceapă cu începutul.

— Ești gata? Întrebă el.

— Așa cred, răspunse ea, concentrându-se.

— Pentru că nu e transmisie manuală, folosești doar un picior, da? Ori pe accelerație, ori pe frână, bine?

— Bine, spuse ea și-și mută piciorul stâng lângă ușă.

— Acum, pornește mașina și apasă pe ambreiaj și accelerație. Dă drumul ușor la ambreiaj și, în același timp, bagă în marșarier. Apoi sucește de volan ca să dai cu spatele și ține ușor piciorul pe accelerație.

Katie făcu exact cum îi spuse el și dădu încet cu spatele, apoi el o ghidă să iasă din parcare. Pentru prima dată, se opri.

— Ești sigur că pot să conduc pe drumul principal?

Dacă ar fi foarte aglomerat, ți-aș spune că nu. Dacă ai avea șaisprezece ani, ți-aș spune că nu. Dar cred că te descurci și eu sunt chiar aici, să te ajut. Ești gata? Acum o să întorci la dreapta, după care mergem înainte până la prima curbă. Apoi facem iar dreapta. Vreau să ajungi să cunoști mașina.

Petrecură următoarea oră conducând pe drumuri rurale. Ca majoritatea începătorilor, întorcea prea mult de volan, uneori vira spre marginea drumului și dură un pic până se obișnuie să parcheze, dar în afară de asta, se descurcă mai bine decât se aștepta probabil fiecare din ei. Când se apropiau de finalul orei de condus, Alex o puse să parcheze pe una dintre străzile din centrul orașului.

— Unde mergem?

Alex arătă spre o cafenea micuță.

— M-am gândit că vrei să sărbătorim. Te-ai descurcat bine.

— Nu știu, spuse ea. Nu prea știam ce făceam.

— Asta vine cu timpul, spuse el. Cu cât conduci mai mult, cu atât ți se pare mai natural.

— Pot să conduc și mâine? Întrebă ea.

— Sigur, răspunse el. Dar dimineață, bine? Acum că Josh e în vacanță, el și Kristen se duc la o școală de vară timp de câteva săptămâni și ajung acasă pe la prânz.

— Dimineața e perfect, spuse Katie. Chiar crezi că m-am descurcat bine?

— Probabil, dacă mai exersezi câteva zile, poți să iei examenul de traseu. Sigur, mai ai de dat și sala, dar nu trebuie decât să te pregătești.

Katie se întinse și-l îmbrățișă spontan.

— Mersi, apropo.

O îmbrățișă și el.

— Mă bucur că pot să ajut. Chiar dacă nu ai mașină, probabil că trebuie să știi să conduci. De ce nu ai...

— De ce nu am învățat să conduc când eram mai mică? Ridică din umeri. Când eram mică, aveam o singură mașină, pe care, de obicei, o conducea tata. Chiar dacă mi-aș fi luat carnetul, probabil n-aș fi putut să conduc, așa că nu mi s-a părut foarte important. După ce am plecat de acasă, nu mi-am permis o mașină, deci, din nou, nu mi-am bătut capul. Apoi, când m-am măritat, Kevin n-a vrut să am și eu mașină. Se întoarse. Și uite așa am ajuns să merg pe bicicletă la douăzeci și șapte de ani.

— Ai douăzeci și șapte?

— Știi asta.

— De fapt, nu știam.

— Și?

— Nu ți-aș da nicio zi peste treizeci.

Katie îl lovi ușor peste braț.

— Pentru asta, o să-ți cer să-mi cumperi și-un croissant.

— Corect. Și pentru că ai chef de povestit, aș vrea să aud cum ai reușit până la urmă să scapi.

Katie ezită doar puțin.

— Bine.

La o măsuță afară, Katie povesti cum fugise – apelurile redirecționate, drumul la Philadelphia, schimbările de serviciu și maghernițele în care locuise, apoi drumul până în Southport. Spre deosebire de prima dată, acum putu să-și descrie experiențele cu calm, de parcă vorbea despre altceva. Când termină de povestit, Alex clătină din cap.

— Ce?

— Doar încercam să-mi imaginez cum te-ai simțit când ai închis telefonul după ce-ai vorbit ultima dată cu Kevin. Când el credea că tu ești acasă. Pun pariu că te-ai simțit ușurată.

— Da. Dar eram și îngrozită. Și atunci încă nu aveam de lucru și nu știam ce urma să fac.

— Dar ai reușit.

— Da, spuse ea. Am reușit. Privirea ei era concentrată pe un punct în depărtare. Nu este viața pe care mi-am imaginat-o pentru mine.

Tonul lui Alex era blând.

— Nu știu dacă, în general, lumea are viața pe care și-o imaginează. Nu putem decât să profităm cât mai mult de ea. Chiar și când pare imposibil.

Katie știa că Alex vorbea atât despre ea, cât și despre el și, o vreme, niciunul nu mai spuse nimic.

— Te iubesc, șopti el într-un târziu.

Ea se aplecă spre el și-i atinse fața.

— Știu. Și eu te iubesc.

La sfârșitul lui iunie, grădinile de flori din Dorchester care, în primăvară, afișaseră o explozie de culori, începură să pălească, iar florile să se veștejească scofâlcindu-se. Umiditatea își făcea simțită prezența, iar aleile din centrul Bostonului începuseră să miroasă a mâncare stricată, urină și mucegai. Kevin le spuse lui Coffey și Ramirez că el și Erin vor petrece weekendul acasă, uitându-se la filme și ocupându-se un pic de grădină. Coffey întrebuse de Provincetown și Kevin îl mințise că stătuseră la o pensiune și pomenise niște restaurante la care chipurile mâncaseră. Coffey spusese că știa toate locurile acelea și îl întrebuse pe Kevin dacă într-unul dintre restaurante comandase chiftele din carne de rac. Kevin răspunsese că nu, dar că data viitoare va comanda.

Erin plecase, dar Kevin încă o căuta peste tot. Nu se putea abține. Când mergea pe străzile din Boston și vedea o șuviță de păr blond atingând umerii unei femei, simțea cum îi stă inima-n loc. Căuta să descopere nasul delicat, ochii verzi și mersul grațios ce o caracteriza. Uneori, stătea în fața brutăriei, prefăcându-se că o așteaptă pe ea.

Ar fi trebuit să o găsească, chiar dacă îi scăpase în Philadelphia. Oamenii lăsau urme. Hârtia lăsa urme. În Philadelphia, folosise un nume fals și un CNP fictiv, dar asta nu putea să dureze o veșnicie decât dacă era dispusă să trăiască în hoteluri ieftine și să-și schimbe serviciul o dată la câteva săptămâni. Până acum însă, nu-și folosise propriul CNP. Un polițist de la altă secție, care avea cunoștințe, verificase pentru el și era singurul care știa că Erin plecase, dar își ținuse gura pentru că Kevin știa despre el că avea o aventură cu bona minoră a copiilor lui. Kevin se simțea întinat de câte ori trebuia să vorbească cu el deoarece că tipul era un pervers și locul lui era în închisoare, pentru că în Biblie scrie: „Iar desfrâu [...] nici să se pomenească între voi”^[4]. Dar, deocamdată, Kevin avea nevoie de el ca s-o găsească pe Erin și s-o aducă acasă. Bărbatul și femeia trebuiau să stea împreună pentru că-și făcuseră jurămintele în fața lui Dumnezeu și a familiei.

Știuse că o va găsi în martie; fusese sigur că va apărea ea în aprilie; era sigur că numele ei va ieși la suprafață în mai, dar casa rămase goală. Acum era iunie și gândurile lui zburau adesea aiurea și, uneori, abia dacă-și putea urma rutina. Era greu să se concentreze și votca nu părea să ajute și trebuia să-i mintă pe Coffey și Ramirez și să se îndepărteze în timp ce ei bârfeau.

Un lucru știa sigur: ea nu mai fugea. Nu avea să se mute tot timpul dintr-un loc în altul sau de la un serviciu la altul. Nu era stilul ei. Ei îi plăceau lucrurile frumoase și voia să se înconjoare de ele. Ceea ce însemna că folosea identitatea altcuiva. Dacă nu voia să trăiască toată viața pe fugă, avea nevoie de un certificat de naștere și un cod numeric personal reale. Mai nou, angajatorii cereau acte de identitate, dar unde și cum să fi făcut ea rost de identitatea altcuiva? Știa că cea mai comună metodă era să găsească pe cineva cam de aceeași vârstă care decedase recent și apoi să-și asume identitatea persoanei respective. Prima parte era ușor de imaginat, fie și numai din cauza vizitelor ei frecvente la bibliotecă. Și-o închipui parcurgând anunțurile funerare, căutând un nume pe care să-l fure. Ea-și făcea scheme și planuri la bibliotecă, prefăcându-se că trece în revistă rafturile cu cărți, și asta după ce că el își rupsese din timpul lui prețios ca să o conducă acolo. El îi arătase bunățate și înțelegere și ea îl răsplătise cu trădare. Se înfuria la gândul că ea își râdea de el în timpul ăsta. Se înfuria așa de tare când își imagina lucrurile astea încât sparse cu ciocanul setul de porțelanuri pe care îl primiseră cadou de nuntă. După ce se descărcă, putu să se concentreze pe ce avea de făcut. În martie și aprilie, Kevin petrecu ore întregi în bibliotecă, la fel cum probabil făcuse și ea, încercând să-i afle noua identitate. Dar chiar dacă ar fi găsit un nume, cum ar fi făcut rost și de

acte de identitate? Unde era ea acum? Și de ce nu venise acasă?

Acestea erau întrebările care îl torturau și uneori totul era așa de încurcat încât nu se putea opri din plâns, pentru că îi era dor de ea și voia să vină acasă și nu-i plăcea deloc să fie singur. Dar alteori, la gândul că îl părăsise, își spunea că e o egoistă și tot ce voia era să o omoare.

Iulie se năpusti cu răsuflarea dragonilor: fierbinte și umedă și cu orizonturi care, văzute de departe, tremurau ca un miraj. Weekendul de odihnă trecu și începu o nouă săptămână. Aparatul de aer condiționat de acasă se strică, dar Kevin nu chemă pe nimeni să-l repare. În fiecare dimineață când pleca la muncă îl durea capul. Din experiența proprie, constată că votca funcționa mai bine decât tabletele de Tylenol, dar durerea era tot acolo, zvâcnindu-i în tâmple. Nu se mai ducea la bibliotecă, iar când Coffey și Ramirez îl întrebau despre soția lui, le răspundea că face bine și atât, apoi schimba subiectul. Primi un nou partener, Todd Vannerty, care tocmai fusese promovată. Îl lăsa în general pe Kevin să interogheze martorii și victimele și acestuia îi convenea.

Kevin îi spuse că aproape întotdeauna victima îl cunoștea pe criminal. Dar nu era mereu ceva evident. După prima săptămână petrecută împreună, primise un apel de la un apartament situat la două străzi de secție, unde găsiră un băiețel de zece ani care murise împușcat. Cel care-l împușcase era un proaspăt imigrant din Grecia, care sărbătorise o victorie a echipei grecești de fotbal și trăsese cu arma în podea. Glonțul trecuse prin tavanul apartamentului de dedesubt și îl omorâse pe băiat chiar când mușca din pizza. Glonțul îl lovide în creștet și băiatul căzuse cu fața în pizza. Când îl găsiră pe băiat, acesta avea brânză și sos de roșii pe frunte. Mama lui țipase și plânsese două ore și încercase să-l atace pe grec în timp ce poliția-l ducea cu cătușe la mâini, dar se împiedică și se rostogoli pe scări în jos și trebuiră să cheme o ambulanță.

Kevin și Todd merseră la un bar când ieșiră din tură și Todd încercă să se prefacă neafectat de ce văzuse, dar bău trei beri în mai puțin de un sfert de oră. Îi spuse lui Kevin că, înainte să devină detectiv, picase o dată examenul. Kevin bău votcă, dar pentru că era Todd cu el, îi ceru barmanului să adauge și un pic de suc de afine.

Era un bar de polițiști. Mulți polițiști, prețuri mici, lumină difuză și femei cărora le plăcea să se combine cu polițiști. Barmanul îi lăsa pe oameni să fumeze, chiar dacă era ilegal, având în vedere că majoritatea fumătorilor erau polițiști. Todd nu era însurat și intrase în barul acela de multe ori. Kevin nu mai fusese acolo niciodată și nu era sigur că-i place, dar nici acasă nu voia să se ducă.

Todd se duse la toaletă, iar când se întoarse, se aplecă spre Kevin.

— Cred că alea două de la bar se uită la noi.

Kevin se întoarse. Ca și el, femeile păreau să aibă în jur de treizeci de ani. Bruneta observă că le fixa cu privirea și se întoarse spre prietena ei roșcată.

— Păcat că ești însurat, nu? Arată destul de bine.

„Arată trecute”, gândi Kevin. Nu ca Erin, care avea tenul frumos și mirosea a lămâie și a mentă și a parfumul pe care i-l cumpărase el de Crăciun.

— Dacă vrei, du-te să vorbești cu ele, spuse Kevin.

— Cred că o să mă duc, spuse Todd.

Todd își mai comandă o bere, se duse spre capătul barului și zâmbi. Probabil spuse ceva stupid, dar suficient să le facă pe femei să râdă. Kevin comandă o votcă dublă, fără suc de afine și privi reflecția lor în oglinda din spatele barului. Bruneta își încrucișă privirea cu a lui în oglindă, dar Kevin nu se întoarse. După zece minute, veni ea lângă el și se așeză pe scaunul pe care stătuse Todd.

— Nu prea ai chef de companie în seara asta, nu-i așa? întrebă bruneta.

— Nu mă pricep să fac conversație.

Bruneta păru să reflecteze la asta.

— Eu sunt Amber, spuse ea.

— Kevin, se prezentă el și iar nu știu ce să mai zică.

Luă o înghițitură din băutură, gândindu-se că avea aproape același gust ca apa.

Bruneta se aplecă spre el. Mirosea a mosc, nu a lămâie și mentă.

— Todd zice că lucrați amândoi la Omoruri.

— Așa e.

— E greu?

— Uneori, răspunse el.

Își termină băutura și ridică paharul. Barmanul mai aduse unul. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt administratoră la brutăria fratelui meu. Face chifle și produse de patiserie pentru restaurante.

— Sună interesant.

Femeia îi zâmbi cinic.

— Nu, nu sună interesant. Și nici nu este, dar așa-mi plătesc facturile. Dinții ei străluciră în obscuritate. Nu te-am mai văzut pe aici.

— Todd m-a adus.

Ea făcu semn din cap în direcția lui Todd.

— Pe el l-am văzut. Se dă la oricine poartă fustă și mai respiră. Cred că partea cu respiratul e opțională. Prietenei mele îi place mult aici, dar eu nu pot să suport locul ăsta. Mă obligă să vin cu ea.

Kevin încuviință și se foi pe scaun. Se întrebă dacă Coffey și Ramirez veneau pe acolo.

— Te plictisesc? îl întrebă ea. Te las în pace dacă vrei.

— Nu mă plictisești.

Femeia-și dădu părul pe spate și Kevin se gândi că era mai frumoasă decât i se păruse prima dată.

— Ce-ar fi să-mi oferi ceva de băut? sugeră ea.

— Ce ai vrea să bei?

— Cosmopolitan, spuse ea și Kevin făcu semn barmanului, care-i aduse băutura.

— Nu prea mă pricep la asta, recunosc Kevin.

— La ce?

— La asta.

— Doar stăm de vorbă, spuse ea. Și te descurci foarte bine.

— Sunt căsătorit.

Ea zâmbi.

— Știu. Am văzut verigheta.

— Te deranjează?

— După cum am spus, doar stăm de vorbă.

Femeia-și trecu degetul de-a lungul paharului și Kevin văzu cum i se udă vârful degetului.

— Soția ta știe că ești aici? întrebă ea.

— Soția mea e plecată din oraș, spuse el. Are o prietenă bolnavă, pe care o ajută.

— Și tu te-ai gândit să mergi prin baruri, să cunoști femei?

— Nu sunt genul, răspunse Kevin crispat. Îmi iubesc soția.

— Așa ar trebui. Dacă tot te-ai însurat cu ea, adică.

Kevin mai vru o votca dublă, dar nu-i venea să o comande în fața ei, pentru că mai

comandase deja. Însă, ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea-i făcu semn barmanului, care-i mai aduse un pahar. Kevin luă o înghițitură mare, gândindu-se și de data asta că avea gust de apă.

— Te deranjează că am făcut asta? întrebă ea.

— Nu, spuse el.

Îl privi cu o expresie lascivă.

— În locul tău, nu i-aș spune soției că am fost aici.

— De ce nu? întrebă el.

— Pentru că arăți prea bine pentru un loc ca ăsta. Cine știe cine ar încerca să se dea la tine.

— Tu te dai la mine?

Răspunsul ei întârzie.

— Te-ai simți jignit dacă aș spune că da?

Kevin învârti ușor paharul pe bar.

— Nu, spuse el, nu m-aș simți jignit.

După ce mai băură și flirtară încă vreo două ore, meraseră la ea acasă. Amber înțelesese că voia să fie discret și îi dăduse adresa ei. După ce Amber și prietena ei plecară, Kevin mai stătu în bar cu Todd încă jumătate de oră, apoi îi spuse acestuia că trebuia să ajungă acasă, să o sune pe Erin.

Când conducea, vedea lumea din jur ca prin ceață. Gândurile îi erau amestecate și confuze și știa că nu merge drept, dar era un detectiv bun. Chiar dacă îl oprea poliția, nu avea să-l aresteze pentru că polițiștii nu arestează alți polițiști și ce contau câteva băuturi?

Amber locuia într-un apartament la câteva străzi distanță de bar. Când Kevin ciocăni la ușă, îi deschise aproape goală, înfășurată doar cu un cearșaf. O sărută și o duse în brațe până în dormitor, unde ea începu să-i descheie cămașa. O întinse pe pat și se dezbracă, apoi închise lumina pentru că nu voia să i se aducă aminte că-și înșela soția. Adulterul reprezenta un păcat și, acum că se afla aici, nu voia să facă sex cu ea, dar băuse și vedea lumea distorsionată și ea nu purta nimic pe sub cearșaful cu care se înfășurase și era totul așa derutant.

Nu semăna cu Erin. Corpul ei era diferit, avea altă formă și un miros diferit, aromat, aproape animalic și mâinile ei se mișcau prea mult și totul cu Amber era nou și nu-i plăcea, dar nici nu putea să se oprească. O auzi strigându-i numele și vorbindu-i murdar și vru să-i spună să tacă, să se poată gândi la Erin, dar era greu să se concentreze pentru că totul i se părea atât de derutant.

O strânse de brațe și o auzi icnind și spunându-i „Nu așa de tare” și slăbi strânsoarea, dar apoi o strânse din nou de brațe pentru că voia s-o facă. De data asta, ea nu mai spuse nimic. Kevin se gândi la Erin, unde era ea, dacă se simțea bine și cât de mult îi lipsea.

N-ar fi trebuit să o lovească pe Erin, pentru că era dulce, bună și blândă și nu merita să fie lovită cu pumnul sau picioarele. Din vina lui plecase. El o alungase, chiar dacă o iubea. O căutase și nu reușise să o găsească și fusese la Philadelphia, iar acum era cu o femeie pe care o chema Amber, care nu știa ce să facă cu mâinile și scotea sunete ciudate, și totul i se părea o mare greșeală.

Când terminară, Kevin nu vru să rămână. Se ridică din pat și începu să se îmbrace. Ea aprinse veioza și se ridică în pat. Când o văzu, își aminti că nu era Erin și deodată i se făcu rău. Biblia spune: „Dar cel ce preacurvește cu o femeie este un om fără minte, singur își pierde viața cine face așa.”^[5]

Trebuia să scape de Amber. Nu știa de ce venise și, când se uită la ea, simți cum i se strânge stomacul.

— Te simți bine? Întrebă ea.

— N-ar trebui să fiu aici, spuse el. Nu trebuia să vin.

— E cam târziu acum, zise ea.

— Trebuie să plec.

— Așa, pur și simplu?

— Sunt însurat, spuse el din nou.

— Știi, zâmbi ea plictisită. Nu mă deranjează.

— Pe mine, da, zise el și, după ce se îmbrăcă, ieși din apartament, coborî în goană scările și sări în mașină.

Conduse repede, dar fără să mai devieze de la drum, pentru că vinovăția pe care o simțea era ca un tonic puternic pentru simțurile lui. Ajunse acasă și văzu lumina aprinsă la familia Feldman și știa că vor trage cu ochiul pe fereastră când parca el. Nu erau vecini buni, nu-l salutau niciodată și nu-i lăseau pe copii pe peluza lor. Ei aveau să-și dea seama de ce făcuse el, pentru că erau oameni răi și el făcuse un lucru rău și cine se aseamănă se adună.

Când intră în casă, simți nevoia să bea ceva, dar numai gândindu-se la votcă i se făcu rău și gândurile i se învălmășiră, își înșelase soția și Biblia spune: „Ocara nu i se va șterge”^[6]. Încălcase o poruncă a Domnului și jurământul față de Erin și știa că adevărul avea să iasă la suprafață. Amber știa, Todd știa, familia Feldman știa și aveau să spună cuiva, care avea să spună altcuiva și Erin avea să afle ce făcuse el. Traversă sufrageria, respirând repede pentru că știa că nu va putea să-i explice lui Erin astfel încât să înțeleagă. Era soția lui și n-avea să-l ierte niciodată. Se va înfuria și-l va pune să doarmă pe canapea și dimineată se va uita la el dezamăgită pentru că era un păcătos și nu va mai avea niciodată încredere în el. Tremură și i se făcu greață. Se culcase cu altă femeie și Biblia spune: „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia”^[7]. Totul era așa de confuz și voia să nu mai gândească, dar nu putea. Voia să bea, dar nu putea și avea impresia că Erin avea să apară brusc în prag.

Casa era vreaște și murdară și Erin avea să-și dea seama ce făcuse el și, chiar dacă gândurile îi erau învălmășite, știa că cele două lucruri aveau o legătură. Traversă agitat sufrageria. Murdăria și înșelatul erau legate pentru că înșelatul era o mizerie și Erin avea să știe că el o înșelase, pentru că în casă era mizerie și cele două mergeau mână-n mână. Deodată, se opri din mers și se grăbi în bucătărie, unde găsi un sac de gunoi sub chiuvetă. În sufragerie, se puse în genunchi și se târî pe jos, umplând sacul cu ambalaje de mâncare luată la pachet, reviste și tacâmuri din plastic, sticle goale de votcă și cutii de pizza. Trecuse de miezul nopții și nu trebuia să plece la muncă dimineată, așa că rămase să facă curățenie în casă, să spele vasele și să dea cu aspiratorul pe care îl cumpăraseră pentru Erin. Făcu peste tot curat ca ea să nu știe, pentru că înșelatul și murdăria mergeau mână-n mână. Puse hainele murdare în mașina de spălat și, când fură gata, le uscă și le împături în timp ce alte serii se spălau și se uscau. Răsări soarele și Kevin dădu jos pernele de pe canapea și aspiră până nu mai rămase nicio firimitură. În timp ce muncea, se uita pe fereastră, știind că Erin avea să ajungă acasă din minut în minut. Frecă toaleta, spălă petele de mâncare din frigider și dădu cu mopul pe linoleum. Zorile se transformară în dimineată și apoi în dimineată târzie. Kevin spălă cearșafurile, dădu în lături draperiile și șterse praful de pe rama fotografiei lor de nuntă. Tunse peluza și aruncă iarba tăiată în pubelă, iar când termină, merse la cumpărături, luă carne de curcan, șuncă, muștar de Dijon și pâine proaspătă de secară de la brutărie. Cumpără flori și le puse pe masă. Adăugă și lumânări. La sfârșit, respira greu. Își turnă un pahar mare de votcă cu gheață, se așeză la masa din bucătărie și o așteptă pe Erin. Era fericit că făcuse curățenie în casă și asta însemna că Erin n-avea să afle niciodată de fapta lui și că vor avea căsnicia pe

care și-o dorise mereu. Vor avea încredere unul în celălalt și n-o va mai înșela niciodată pentru că de ce naiba ar face ceva atât de dezgustător?

Katie își luă carnetul de șofer în a doua săptămână din iulie. În zilele dinaintea examenului, Alex o duse să conducă în mod regulat și, în ciuda emoțiilor de dinainte, Katie luă examenul cu un punctaj foarte bun. Carnetul sosi prin poștă peste câteva zile și, când deschise plicul, Katie aproape că ameți. Era acolo o poză de-a ei alături de un nume pe care nu-și imaginase vreodată că-l va avea, dar, conform autorităților din Carolina de Nord, era la fel de reală ca orice alt rezident al statului.

În seara aceea, Alex o duse la cină în Wilmington. După aceea, se plimbară pe străzile din centru, ținându-se de mână și uitându-se prin magazine. Din când în când, Katie îl surprinse pe Alex privind-o amuzat.

— Ce e? întrebă ea în cele din urmă.

— Mă gândeam că nu arăți ca o Erin. Arăți ca o Katie.

— Pai ar trebui să arăt ca o Katie, spuse ea. Țasta e numele meu și am carnetul de șofer drept dovadă.

— Știu. Acum tot ce-ți mai trebuie e o mașină.

— De ce să am nevoie de mașină? ridică ea din umeri. E un oraș mic și am bicicletă. Iar când plouă, e un tip care e dispus să mă ducă cu mașina oriunde am nevoie să merg. E ca și cum aș avea șofer.

— Serios?

— Mda. Și sunt aproape sigură că, dacă l-aș întreba, chiar m-ar lăsa să împrumut mașina lui. Îl am la degetul mic.

Alex ridică din sprânceană.

— Nu pare cine știe ce bărbat.

— E de treabă, îl necăji ea. Părea un pic disperat la început, cu toate cadourile pe care mi le făcea, dar până la urmă m-am obișnuit.

— Ai o inimă de aur.

— Evident, spuse ea. Nu mai găsești alta ca mine.

Alex râse.

— Încep să cred că, în sfârșit, ieși din carapace și te văd așa cum ești tu cu adevărat.

Katie făcu câțiva pași în tăcere.

— Păi tu mă cunoști așa cum sunt eu, cu adevărat, spuse ea, oprindu-se să-l privească. Mai mult decât oricine altcineva.

— Știu, spuse Alex, trăgând-o spre el. Și de asta cred că, pe undeva, ne-a fost dat să ne găsim unul pe altul.

Deși magazinul era mai aglomerat ca niciodată, Alex își luă un concediu. Era primul lui concediu de ceva timp și își petrecea cele mai multe după-amiezi cu Katie și copiii, savurând zilele leneșe de vară cum nu mai făcuse din copilărie. Pescui cu Josh și construi căsuțe pentru păpuși cu Kristen; merse cu Katie la un festival de jazz în Myrtle Beach. Când licuricii își făcură apariția, prinseră câteva zeci cu plasele și îi puseră într-un borcan; mai târziu în acea noapte, priviră strălucirea stranie cu un amestec de mirare și fascinație, înainte ca Alex să scoată capacul.

Se plimbară cu bicicletele și merse la film, iar în serile în care Katie nu lucra, lui Alex îi plăcea să facă grătar. Copiii mâncau și apoi înotau în râu până se întuneca. După ce făceau duș și se duceau la culcare, Alex stătea cu Katie pe pontonul mic din spate, cu picioarele bălângănindu-se deasupra apei, în timp ce luna traversa încet cerul. Beau vin și vorbeau despre

nimicuri, dar Alex începu să savureze acele momente liniștite petrecute împreună.

În special lui Kristen îi plăcea să petreacă timp cu Katie. Când se plimbau toți patru împreună, Kristen o lua adesea de mână pe Katie; când cădea la locul de joacă, la Katie alerga. Deși pe Alex îl bucurau lucrurile astea, de fiecare dată se și întrista, pentru că își amintea că nu putea să fie tot ce avea nevoie fiica lui, indiferent cât se străduia. Totuși, când Kristen alergă la el și-l întrebă dacă putea să se ducă la cumpărături cu Katie, nu putu să zică nu. Chiar dacă Alex o ducea pe Kristen la cumpărături o dată sau de două ori pe an, tindea să considere asta o obligație părintească mai degrabă decât o ocazie de distracție. În schimb, Katie păru încântată de idee. După ce-i dădu lui Katie niște bani, Alex îi lăsă și cheile de la jeep și le făcu cu mâna din parcare.

Prezența lui Katie o făcuse pe Kristen fericită, dar sentimentele lui Josh nu erau la fel de evidente. Cu o zi înainte, Alex îl luase de la o petrecere la piscină dată de un prieten și nu vorbise nici cu Alex, nici cu Katie toată seara. Și mai devreme, la plajă, fusese abătut. Alex știa că îl preocupa ceva și, chiar când se lăsă seara, îi propuse să meargă la pescuit. Apa înnegurată și calmă era traversată de umbre, o oglindă întunecată ce reflecta norii care alunecau ușor.

Aruncară undițele o vreme, timp în care cerul deveni violet, apoi indigo, iar momelile făceau cercuri în jurul lor când loveau apa. Josh rămase ciudat de tăcut. În mod normal, tabloul ar fi părut liniștit, dar acum Alex avea senzația neplăcută că ceva nu era în regulă. Chiar când se pregătea să-l întrebe pe Josh ce-l supără, fiul lui se întoarse pe jumătate spre el.

— Tati?

— Da?

— Tu te gândești vreodată la mami?

— Tot timpul, spuse el.

Josh înclină din cap.

— Și eu la fel.

— Așa și trebuie. Te-a iubit foarte mult. La ce te gândești?

— Mi-aduc aminte când ne făcea prăjiturile. Mă lăsa să pun eu glazura.

— Și eu mi-aduc aminte. Aveai glazură roz pe toată fața. Ți-a făcut o poză. E și acum pe frigider.

— Cred că de-asta îmi aduc aminte. Își propti undița în poală. Ție ți-e dor de ea?

— Sigur că da. Am iubit-o foarte mult, spuse Alex, privindu-l pe Josh în ochi. Ce se întâmplă, Josh?

— Ieri, la petrecere...

Josh își frecă nasul, ezitând.

— Ce s-a întâmplat?

— Cele mai multe mame au rămas acolo tot timpul, vorbeau și așa...

— Aș fi rămas și eu, dacă ai fi vrut.

Josh coborî privirea tăcut și, în clipele următoare, Alex își dădu seama ce nu spusese Josh.

— Trebuia să rămân și eu, nu? Era o chestie pentru părinți și copii. Tonul lui suna mai degrabă a afirmație decât a întrebare. Dar n-ai vrut să-mi spui pentru că aș fi fost singurul tată de acolo, nu-i așa?

Josh încuviință, arătând vinovat.

— Nu vreau să fii supărat pe mine.

Alex își petrecu un braț în jurul lui.

— Nu sunt supărat.

— Ești sigur?

— Absolut. N-aș putea să mă supăr pe tine pentru așa ceva.

— Crezi că mami ar fi mers? Dacă mai era aici?

— Sigur că ar fi mers. N-ar fi lipsit cu niciun chip.

Departe, în râu, sări un chefal și apa clipoci.

— Ce faci când ieși cu domnișoara Katie? Întrebă Josh.

Alex se foi un pic.

— Păi, cam ce am făcut azi la plajă. Mâncăm și stăm de vorbă și uneori mergem la plimbare.

— Ai ieșit des cu ea în ultimul timp.

— Da.

Josh se gândi.

— Despre ce vorbiți?

— Chestii obișnuite.

Alex își înclină capul.

— Și vorbim și despre tine și surioara ta.

— Ce spuneți?

— Vorbim despre cât e de plăcut să petrecem timpul cu voi doi și cât de bine v-ați descurcat la școală sau cât de curată e camera voastră.

— O să-i spui că nu ți-am spus că trebuia să rămâi la petrecere?

— Vrei să-i spun?

— Nu, răspuse el.

— Atunci nu-i spun.

— Promiți? Pentru că nu vreau să se supere pe mine.

— Pe cuvânt de cercetaș, ridică Alex degetele. Dar să știi că nu s-ar supăra pe tine dacă i-aș zice. Crede că ești un puști extraordinar.

Josh se îndreptă și începu să bobineze undița.

— Bine, spuse el, pentru că și eu cred că e extraordinară.

Conversația cu Josh îl împiedică pe Alex să adoarmă în seara aceea. Privi portretul lui Carly din dormitor în timp ce bea a treia bere.

Kristen și Katie se întoarseră acasă pline de energie și încântare și-i arătară hainele pe care le cumpăraseră. Surprinzător, Katie îi înapoie aproape jumătate din bani, spunând doar că găsisse lucrurile la reduceri. Alex se așeză pe canapea și Kristen făcu parada modei într-un rând de haine, apoi dispăru în dormitor de unde se întoarse purtând ceva complet diferit. Chiar și Josh, pe care de obicei nu l-ar fi interesat absolut deloc, puse deoparte jocul Nintendo și, când Kristen ieși din cameră, o întrebă pe Katie:

— Mă duci și pe mine la cumpărături? aproape că șopti el. Pentru că am nevoie de niște cămăși noi și alte chestii.

După aceea, Alex comandă mâncare chinezească și toți stătură în jurul mesei, mâncând și râzând. La un moment dat în timpul cinei, Katie scoase din poșetă o brățară de piele și se întoarse spre Josh.

— M-am gândit că asta e tare șmecheră, spuse ea, întinzându-i-o lui Josh.

Surpriza lui se transformă în plăcere când Katie îi puse brățara și Alex observă cum Josh o privi cu drag pe Katie tot restul serii.

Ca o ironie, tocmai în seri ca aceasta îi lipsea Carly cel mai mult. Deși ea nu apucase astfel de seri cu familia – copiii erau prea mici la moartea ei – Alex și-o imagina cu ușurință la masă.

Poate că din cauza asta nu reuși să adoarmă nici la mult timp după ce Katie plecase acasă,

iar Kristen și Josh dormeau în paturile lor. Aruncând la o parte pătura, se duse la șifonier și deschise seiful pe care îl achiziționase cu câțiva ani în urmă. În el se aflau acte financiare și asigurări, îndesate alături de comori din căsnicia lui. Erau lucruri colecționate de Carly: fotografiile din luna lor de miere, un trifoi cu patru foi pe care îl găsiseră în vacanță în Vancouver, buchetul de bujori și cale din ziua nunții, ecografiile cu Josh și Kristen în pântecul ei, alături de costumașele pe care le purtaseră când îi aduseseră acasă de la spital. Toate lucrurile acestea erau încărcate de semnificație și amintiri, ca o cronică a anilor petrecuți împreună și, de la moartea lui Carly, Alex nu mai adăugase nimic la seif, în afară de scrisorile ei. Una dintre ele îi fusese adresată lui. A doua însă nu avea nume pe ea și rămăsese închisă. Nu putea să o deschidă, la urma urmei, promisiunea rămânea promisiune.

Scoase scrisoarea pe care o citise de o sută de ori, lăsând-o pe cealaltă în seif. Nu știuse nimic despre scrisori până când îi dăduse ea plicurile cu mai puțin de o săptămână înainte să moară. Atunci era deja țintuită la pat și putea doar să soarbă lichide. Când o ducea în brațe în dormitor, era așa ușoară de parcă ar fi fost cumva golită de tot ce avea în interior. Alex petrecea cu ea cele câteva ore în care era trează. De obicei, ea adormea din nou în câteva minute, iar Alex o fixa cu privirea, fiindu-i teamă și să plece, ca nu cumva să aibă ea nevoie de el, dar și să rămână, ca să nu o priveze de odihnă. În ziua în care îi dăduse plicurile, Alex văzuse că fuseseră ascunse sub pătură și apăruseră ca prin minune. Mai târziu, aflase că, de fapt, ea le scrisese cu două luni în urmă și i le păstrase mama ei.

Acum, Alex deschise plicul și scoase hârtia îndelung citită. Era o coală galbenă și, când o duse la nas, încă desluși parfumul pe care-l purta ea adesea. Își aminti cât de surprins fusese și cum ochii ei îl rugau să înțeleagă.

— Vrei să o citesc pe asta prima dată? întrebă el atunci, arătând spre cea pe care era scris numele lui, iar ea încuviințase ușor din cap.

Când el scosese scrisoarea din plic, ea se relaxase cu capul cufundat în pernă.

Prea dragul meu Alex,

Sunt vise care ne apar și ne lasă împliniți când ne trezim și sunt vise care fac ca viața să merite trăită. Tu, iubitul meu soț, ești un astfel de vis și mă întristează că trebuie să pun în cuvinte ce simt pentru tine.

Îți scriu acum, cât încă mai pot, și încă nu sunt sigură cum să exprim ce vreau să-ți împărtășesc. Nu sunt scriitoare și cuvintele par așa de nepotrivite acum. Cum să descriu cât de mult te iubesc? E oare posibil să descriu așa o dragoste? Nu știu, dar cum stau aici, cu stiloul în mână, știu că trebuie să încerc.

Știu că ție-ți place să povestești că m-am lăsat greu convinsă, dar când mă gândesc la seara în care ne-am întâlnit, cred că mi-am dat seama chiar de atunci că eram meniți să fim împreună. Îmi amintesc seara aceea clar, la fel ca senzația mâinilor noastre atingându-se și fiecare detaliu din după-amiaza înnorată la plajă, când te-ai lăsat într-un genunchi și m-ai cerut de soție. Până să apari tu, nici nu știam câte-mi lipseau. Nu știam că o atingere poate să fie atât de plină de înțeles sau o expresie atât de elocventă. Nu știam că un sărut chiar poate să-mi taie respirația. Ești și mereu ai fost tot ce mi-am dorit vreodată de la un soț. Ești bun și puternic și grijuliu și deștept, mă înveselești și ești un tată mai bun decât crezi. Ai un fel aparte de a te purta cu copiii, de a-i face să aibă încredere în tine și nici nu pot să-ți spun ce bucuroasă am fost când te-am văzut cum îiții când adorm pe umărul tău.

Viața mea este infinit mai bună datorită ție. Și din cauza asta îmi vine atât de greu acum și nu găsesc cuvintele care-mi trebuie. Mă sperie că toate astea se vor termina în curând. Nu mi-e teamă doar pentru mine, ci și pentru tine și copii. Mă doare sufletul când mă gândesc că o să vă pricinuiesc atâta durere, dar nu știu ce pot să fac decât să-ți amintesc de ce m-am îndrăgostit de tine și să-ți spun cât de rău îmi pare că dragostea pe care mi-o porți îți va aduce și atâta suferință.

Dar cred sincer că, deși dragostea poată să doară, tot ea poate să și vindece... și de aceea includ încă o scrisoare.

Te rog să n-o citești. Nu este pentru tine sau familiile noastre, nici măcar pentru prieteni. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi a întâlnit deja femeia căreia îi vei da în cele din urmă scrisoarea aceasta. Vezi tu, scrisoarea este pentru femeia care te va vindeca, în sfârșit, cea care te va face să te simți din nou întreg.

Știu că acum nici nu-ți imaginezi așa ceva. Poate dura luni, sau chiar ani, dar, în cele din urmă, vei da scrisoarea aceea unei alte femei. Ai încredere în instinctele tale, așa cum am făcut eu în seara când ai venit prima dată spre mine. Vei ști când și unde să faci asta, la fel cum vei ști și ce femeie o merită. Iar când vei face asta, crede-mă când îți spun că undeva, cumva, voi zâmbi de sus la voi.

*Cu dragoste,
Carly*

După ce citi scrisoarea din nou, Alex o puse în plicul ei și apoi o băgă la loc în seif. Prin fereastră, văzu cerul plin de nori în lumina lunii, strălucind cu o incandescență bizară. Privi în sus, gândindu-se la Carly și la Katie. Carly îi spusese să aibă încredere în instinctele lui. Carly îi spusese că va ști el ce să facă cu scrisoarea.

Și, deodată, își dădu seama că avusese dreptate, cel puțin pe jumătate. Știu că vrea să-i dea scrisoarea lui Katie. Doar că nu era sigur dacă ea era gata s-o primească.

— Hei, Kevin, îl chemă Bill. Poți să vii în biroul meu un pic?

Kevin aproape ajunsese la biroul lui, iar Coffey și Ramirez îl urmăreau cu privirea. Noul lui partener, Todd, era deja la biroul lui și-i zâmbi șters, apoi se întoarse cu spatele.

Pe Kevin îl durea capul și nu avea chef să vorbească cu Bill la prima oră dimineață, dar nu-și făcea griji. Era bun când venea vorba de martori și victime, știa când mințeau criminalii, făcea multe arestări și criminalii sfârșeau prin a fi condamnați.

Bill îi făcu semn să ia loc pe scaun și, deși nu voia să stea jos, se așeză și se întrebă de ce-l invitase să ia loc, că de obicei stătea în picioare când vorbeau. Durerea îi sfredelea tâmpla, iar o vreme, Bill doar îl privi fix. În cele din urmă, se ridică și închise ușa, apoi se sprijini de marginea biroului.

— Ce mai faci, Kevin?

— Bine, răspunse el. Voia să închidă ochii ca să mai diminueze durerea, dar își dădea seama că Bill îl studia. Ce s-a întâmplat?

Bill încrucișă brațele.

— Te-am chemat ca să-ți spun că am primit o plângere la adresa ta.

— Ce fel de plângere?

— E serios, Kevin. Sunt implicați cei de la Interne și, începând de acum, ești suspendat pe durata anchetei.

Cuvintele se amestecau într-un talmeș-balmeș fără sens, cel puțin la început, dar pe măsură ce se concentrează, văzu expresia lui Bill și își dori să nu se fi trezit cu durere de cap și să nu fi avut atâta nevoie de votcă.

— Despre ce vorbești?

Bill ridică de pe birou câteva pagini.

— Crima cu băiețelul împușcat prin podea, de luna asta.

— Mi-aduc aminte, spuse Kevin. Avea sos de pizza pe frunte.

— Poftim?

Kevin clipi.

— Băiatul. Așa l-am găsit. A fost groaznic. Todd a fost cam zdruncinat.

Bill ridică din sprânceană.

— A fost chemată o ambulanță, spuse el.

Kevin inspiră și expiră. Se concentrează.

— A venit pentru mama băiatului, spuse el. Era supărată, evident, și l-a atacat pe greul care trăsese. S-au luptat și ea a căzut pe scări. Am anunțat imediat... din câte știu, a fost dusă la spital.

Bill continuă să se holbeze la el, apoi puse paginile deoparte.

— Ai vorbit cu ea înainte, nu?

— Am încercat... dar era cam isterică. Am încercat să o calmez, dar a luat-o razna. Ce vrei să mai zic? Am scris tot în raport.

Bill luă iar hârtiile de pe birou.

— Am văzut ce ai scris. Dar femeia pretinde că tu i-ai zis să-l împingă pe făptaș pe scări.

— Ce?

Bill citi de pe foi.

— Pretinde că ați vorbit despre Dumnezeu și că i-ai spus că omul era un păcătos și merita să fie pedepsit, pentru că Biblia spune „Să nu ucizi”. Mai spune că i-ai zis că tipu’ probabil o să fie eliberat condiționat, chiar dacă i-a omorât pustiu’, așa că ar trebui să se răzbune singură.

Pentru că răufăcătorii merită să fie pedepsiți. Îți sună cunoscut?

Kevin simți cum se înroșește.

— E ridicol, spuse el. Știi că minte, nu?

Se aștepta ca Bill să fie de acord cu el imediat, să spună că cei de la Interne îl vor absolve de orice vină. Dar Bill nu făcu asta. În schimb, se aplecă spre el.

— Ce i-ai spus mai exact? Cuvânt cu cuvânt?

— Nu i-am spus nimic. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și mi-a zis, apoi am văzut gaura în tavan, m-am dus sus și l-am arestat pe vecin după ce a recunoscut că a tras cu arma. L-am pus cătușele și am început să cobor cu el pe scări și m-am trezit că ea îl atacă.

Bill îl fixă cu privirea, tăcând.

— Nu ai vorbit cu ea despre păcat?

— Nu.

Ridică hârtia de pe care citise.

Nu ai spus niciodată: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti», zice Domnul”^[8].

— Nu.

— Nimic din toate astea nu-ți sună cunoscut?

Kevin simți cum se înfurie, dar se stăpâni.

— Nimic. E o minciună. Știi cum sunt oamenii. Probabil vrea să dea în judecată municipalitatea pentru bani.

Bill își încleștă maxilarul și abia după ceva timp vorbi:

— Erai băut când ai vorbit cu femeia?

— Nu știu de unde ai scos chestia asta. Nu. Eu nu fac așa ceva. N-aș face așa ceva. Știi că am dosarul curat. Sunt un detectiv bun. Kevin întinse mâinile, aproape orb din cauza durerii care-i pulsa în cap. Haide, Bill, lucrăm împreună de ani de zile.

— De asta vorbesc cu tine în loc să te dau afară. Pentru că în ultimele luni n-ai fost tu. Și am auzit zvonuri.

— Ce zvonuri?

— Că vii beat la muncă.

— Nu e adevărat.

— Deci dacă te-aș pune să suflă în fiolă, ar ieși zero, da?

Kevin simți cum îi bate inima ca un ciocan. Știa cum să mintă și era bun la asta, dar trebuia să-și controleze vocea.

— Aseară am stat până târziu cu un coleg și am băut. S-ar putea să mai fie alcool în corpul meu, dar nu sunt beat și nu am băut înainte să vin la muncă azi-dimineață. Și nici în ziua aia. În nicio zi, de fapt.

Bill îl privi fix.

— Zi-mi ce se întâmplă cu Erin, spuse el.

— Ți-am spus deja. Ajută o prietenă în Manchester. Am fost la Cape acum câteva săptămâni.

— I-ai spus lui Coffey că ai mers cu Erin la un restaurant în Provincetown, dar restaurantul s-a închis acum șase luni și nu există nicio înregistrare că v-ați fi cazat unde ai spus. Și nimeni n-a văzut-o sau n-a vorbit cu Erin de câteva luni.

Kevin simți cum i se urcă sângele la cap, agravându-i durerea.

— Mi-ai verificat afirmațiile?

— Ai băut la serviciu și m-ai mințit.

— Nu am...

— Termină odată cu minciunile! țipă deodată căpitanul. De aici miroși a băutură. Ochii lui

scoteau flăcări. De azi înainte ești suspendat. Ar trebui să-l suni pe reprezentantul sindicatului înainte să te întâlnești cu cei de la Interne. Lasă-ți pistolul și insigna pe biroul meu și du-te acasă.

— Cât timp? reuși Kevin să murmure.

— Acum, suspendarea e cea mai mică dintre grijile tale.

— Să știi că nu i-am zis nimic femeii ăleia.

— Te-au auzit! țipă Bill. Partenerul tău, cadrul medical, anchetatorii de la locul crimei, prietenul mamei. Făcu o pauză, încercând vizibil să se calmeze. Toată lumea te-a auzit, spuse el ferm și, deodată, Kevin se simți de parcă ar fi pierdut orice control și știu că era din vina lui Erin.

August veni cu repeziciune și, deși Alex și Katie savurau zilele de vară călduroase și molcome pe care le petreceau împreună, copiii începeau să se plictisească. Dorind să facă ceva neobișnuit, Alex îi duse pe Katie și pe copii să vadă maimuțele la rodeo în Wilmington. Spre mirarea lui Katie, se dovedi că era exact asta: maimuțe îmbrăcate în costume de cowboy, care călăreau pe câini și goneau berbeci timp de aproape o oră, după care urmă un spectacol de artificii care rivaliza cu 4 Iulie. La ieșire, Katie se întoarse spre el și-i zâmbi.

— Asta a fost cea mai mare nebunie pe care am văzut-o vreodată, spuse ea clătănând din cap.

— Și tu care credeai că noi, ăștia din sud, n-avem cultură.

Katie râse.

— De unde le-or veni ideile astea?

— Habar n-am. Dar bine că am auzit de ei. Stau în oraș numai câteva zile.

Își căută mașina din priviri în parcare.

— Da, e greu de imaginat cât de neîmplinită aș fi fost dacă n-aș fi văzut maimuțele călărind câini.

— Copiilor le-a plăcut, protestă Alex.

— Copiii au fost încântați, admise Katie. Dar nu-mi dau seama dacă și maimuțelor le-a plăcut. Nu mi s-au părut prea fericite.

Alex se uită pieziș la ea.

— Nu știu dacă aș putea să-mi dau seama dacă maimuțele erau fericite sau nu.

— Tocmai, spuse ea.

— Hei, nu e vina mea că mai e o lună până începe școala și nu prea mai știu ce să fac cu copiii.

— Nu trebuie să facă ceva special în fiecare zi.

— Știu. Și nu fac. Dar nici nu vreau să se uite la televizor tot timpul.

— Copiii tăi nu se uită mult la televizor.

— Asta pentru că-i duc la rodeo de maimuțe.

— Și săptămâna viitoare?

— A, e ușor. Vine bâlciul în oraș.

Katie zâmbi.

— Caruselele alea îmi fac rău.

— Dar copiilor oricum le plac. Dar să nu uit. Sâmbăta viitoare lucrezi?

— Nu sunt sigură. De ce?

— Pentru că speram să vii cu noi la bâlci.

— Vrei să mi se facă rău?

— Nu trebuie să te dai în nimic, dacă nu vrei. Dar aș vrea să-ți cer o favoare.

— Ce?

— Speram să ai grijă de copii după aceea, seara. Fata lui Joyce aterizează pe aeroportul din Raleigh și m-a întrebat Joyce dacă aș putea s-o duc la aeroport, ca s-o aștepte. Nu-i place să conducă noaptea.

— Sigur că am grijă de ei.

— Va trebui să stai la mine, ca să se culce la o oră rezonabilă.

Katie se uită la el.

— La tine? Niciodată nu stau acasă la tine.

— Da, păi...

Alex păru că nu știe ce să mai zică și Katie zâmbi.

— Nicio problemă, spuse ea. O să ne distrăm. Poate ne uităm împreună la un film și mâncăm floricele.

Alex făcu în liniște câțiva pași, apoi întrebă:

— Tu vrei să ai copii?

Katie ezită.

— Nu sunt sigură, spuse ea în cele din urmă. Nu prea m-am gândit la asta.

— Niciodată?

Scutură din cap.

— În Atlantic City eram prea tânără, cu Kevin nici nu voiam să aud de așa ceva, iar în ultimele luni mi-a stat gândul la altele.

— Dar dacă te-ai gândi la asta? insistă el.

— Tot nu știu. Cred că ar depinde de mai multe lucruri.

— De exemplu?

— Dacă aș fi măritată, în primul rând. Și, după cum știi, nu pot să mă mărit.

— Erin nu poate să se mărite, spuse el. Dar probabil Katie ar putea. Are permis de conducere, mai știi?

Katie făcu câțiva pași în tăcere.

— Ar putea, dar n-ar face-o decât dacă ar întâlni omul potrivit.

Alex râse și-și petrecu brațul peste mijlocul ei.

— Știu că munca de la restaurantul lui Ivan era exact ce-ți trebuia când ai început acolo, dar te-ai gândit să faci altceva?

— Ce?

— Nu știu. Să-ți continui studiile, să-ți iei o diplomă, să-ți găsești ceva de lucru care să-ți placă cu adevărat.

— Ce te face să crezi că nu-mi place să servesc la mese?

— Nimic, ridică el din umeri. Eram doar curios ce te-ar putea interesa.

Katie se gândi.

— În copilărie, la fel ca toate fetele pe care le știam, iubeam animalele și credeam că o să devin veterinar. Dar n-aș mai vrea să mă întorc la școală pentru asta acum. Ar dura prea mult.

— Sunt și alte moduri de a lucra cu animalele. De exemplu, ai putea să antrenezi maimuțe pentru rodeo.

— Nu prea cred. Încă nu m-am hotărât dacă maimuțelor le-a plăcut.

— Ai o slăbiciune pentru maimuțele alea, nu-i așa?

— Cine n-ar avea? Serios, cui i-o fi venit ideea asta?

— Scuză-mă dacă greșesc, dar cred că te-am auzit și pe tine râzând.

— Nu voiam să vă fac pe voi să vă simțiți prost.

Alex râse din nou, trăgând-o și mai aproape de el. În fața lor, Josh și Kristen se sprijineau deja de jeep. Katie știa că probabil aveau să adoarmă înainte să ajungă înapoi în Southport.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Alex. Despre ce vrei să faci cu viața ta.

— Poate visurile mele nu sunt așa de complicate. Poate eu cred că un serviciu e doar un serviciu.

— Ce înseamnă asta?

— Poate nu vreau să mă definesc ceea ce fac. Poate aș vrea să mă definesc ceea ce sunt.

Alex se gândi la răspunsul ei.

— Bine, spuse el. Și atunci ce vrei să fii?

— Chiar vrei să știi?

— Altfel nu te-aș fi întrebat.

Katie se opri și-l privi în ochi.

— Aș vrea să fiu soție și mamă, spuse ea într-un târziu.

El se încruntă.

— Dar parcă nu erai sigură că vrei să ai copii.

Ea-și dădu capul pe spate, arătând mai frumoasă ca oricând.

— Ce legătură are asta?

Copiii adormiră înainte să ajungă ei pe autostradă. Drumul spre casă nu dura mult, poate jumătate de oră, dar nici Alex, nici Katie nu voiau să riște să-i trezească pe copii cu conversația lor. Se mulțumeau să se țină de mână în tăcere în timp ce mergeau înapoi spre Southport.

Când Alex opri în fața casei ei, Katie o văzu pe Jo stând pe treptele verandei, de parcă o aștepta pe ea. În întuneric, nu era sigură dacă Alex o recunoscuse, dar chiar atunci Kristen se mișcă și el se întoarse în scaun să se asigure că nu o trezise. Katie se aplecă și-l sărută.

— Probabil ar trebui să vorbesc cu ea, șopti Katie.

— Cu cine? Cu Kristen?

— Cu vecina mea, zâmbi ea, arătându-i-o peste umăr. Sau, mai degrabă, probabil ea vrea să vorbească cu mine.

— A, bine, încuviință el, aruncând o privire spre veranda lui Jo. M-am simțim foarte bine în seara asta.

— Și eu la fel.

Alex o sărută înainte ca ea să coboare, iar când el plecă, se duse spre casa lui Jo. Aceasta zâmbi și-i făcu cu mâna, iar Katie se simți un pic mai relaxată. Nu mai vorbiseră din seara aceea, de la bar, și, când se apropie de ea, Jo se ridică și veni la balustradă.

— În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru felul în care ți-am vorbit, spuse ea fără introducere. Am exagerat. Am greșit și n-o să se mai întâmple.

Katie urcă treptele spre verandă și se așeză, invitând-o și pe Jo alături de ea pe treapta de sus.

— Nu-i nimic, spuse ea, nu m-am supărat.

— Eu tot mă simt prost din cauza asta, zise Jo și regretul i se citea și pe chip. Nu știi ce m-a apucat.

— Eu știi, răspunse Katie. Este evident. Ții la ei. Și vrei să îi protejezi.

— Tot nu trebuia să vorbesc așa cu tine. De asta n-am mai stat prin zonă. Mă simțeam prost și știam că n-o să mă ierți niciodată.

Katie o liniști, punându-și mâna pe brațul ei.

— Apreciez scuzele, dar să știi că nu sunt necesare. De fapt, m-ai făcut să-mi dau seama de niște lucruri importante.

— Da?

Katie confirmă cu o mișcare a capului.

— Și să știi că o să rămân în Southport o vreme.

— Te-am văzut conducând zilele trecute.

— Greu de crezut, nu-i așa? Încă nu mă simt confortabil la volan.

— O să te simți, spuse ea. Și e mai bine decât cu bicicleta.

— Încă merg zilnic cu bicicleta. Nu-mi permit o mașină.

— Ți-aș zice că poți s-o folosești pe a mea, dar e iar la service. Tot timpul se strică. Mai bine aș avea o bicicletă.

— Ai grijă ce-ți dorești.

— Asta a sunat a ceva ce-aș spune eu. Jo arată spre drum cu o mișcare a capului. Mă bucur pentru tine și Alex. Și pentru copii. Le aduci multă bucurie.

— De unde știi?

— Pentru că văd cum te privește Alex. Și cum îi privești tu pe toți trei.

— Am petrecut mult timp împreună, se eschivă Katie.

Jo clătină din cap.

— E mai mult de atât. Arătați ca doi îndrăgostiți.

Katie se înroși, iar Jo se jenă un pic.

— Bine, recunosc. Chiar dacă voi nu m-ați observat, eu v-am văzut pe voi sărutându-vă când vă luați la revedere.

— Ne spionezi? se prefăcu ea revoltată.

— Bineînțeles, pufni Jo. Eu cu ce altceva să-mi ocup timpul? Altceva interesant nu se întâmplă, așa că... Făcu o pauză. Dar îl iubești, nu-i așa?

Katie confirmă.

— Și pe copii îi iubesc.

— Tare mă bucur! zise Jo, împreunându-și mâinile ca pentru rugăciune.

Katie tăcu.

— Ai cunoscut-o pe soția lui?

— Da, spuse Jo.

Katie se uita departe, pe drum.

— Și cum era? Adică, Alex a vorbit despre ea și pot să-mi imaginez cum era...

Jo nu o lăsă să termine.

— Din ce am văzut eu, semăna mult cu tine. Și zic asta în sensul bun. Îi iubea pe Alex și pe copii. Ei erau cei mai importanți pentru ea. Asta e tot ce trebuie să știi despre ea.

— Crezi că i-ar fi plăcut de mine?

— Da, spuse Jo. Sunt sigură că i-ar fi plăcut de tine.

Venise luna august și Bostonul se sufoca de căldură.

Kevin își amintea vag că văzuse o ambulanță în fața casei familiei Feldman, dar nu se gândise prea mult la asta pentru că erau vecini răi și nu-i păsa de ei. Abia acum își dădu seama că Gladys Feldman murise și erau mașini parcate pe ambele părți ale străzii. Kevin fusese suspendat două săptămâni și nu-i plăcea să aibă mașini parcate în fața casei, dar oamenii veniseră în oraș pentru înmormântare și el n-avea suficientă energie să roage pe vreunul să-și mute mașina.

De când fusese suspendat, abia dacă mai făcuse duș și stătea pe verandă, bând direct din sticlă, uitându-se la oamenii care intrau și ieșeau din casa de vizavi. Știa că înmormântarea era mai târziu în după-amiaza aceea și că oamenii se adunau acasă la Feldman ca să plece împreună la slujbă. De câte ori avea loc o înmormântare, oamenii se adunau ca stolurile de găște.

Nu vorbise nici cu Bill, nici cu Coffey sau Ramirez, nici cu Todd sau Amber și nici măcar cu părinții lui. Nu erau cutii de pizza pe podeaua din sufragerie și nici resturi de mâncare chinezească în frigider, pentru că nu-i fusese foame. Avea suficientă votcă și bău până ce începu să vadă casa familiei Feldman în ceață. O femeie ieși din casa de vizavi să fumeze o țigară. Purta o rochie neagră și Kevin se întrebă dacă știa că soții Feldman țipau la copiii din cartier.

O privi pe femeie pentru că nu voia să se uite la televizor pe canalul HGTV. Erin obișnuia să se uite la canalul acela, dar ea fugise la Philadelphia, își luase numele de Erica, apoi dispăruse, iar el fusese suspendat de la serviciu, dar înainte de asta se dovedise un bun detectiv.

Femeia în negru își termină țigara, o aruncă în iarbă și călcă pe ea. Privi spre stradă și îl văzu pe el stând pe verandă. Ezită, apoi traversă strada spre el. Nu o cunoștea, nu o văzuse niciodată.

Kevin nu știa ce voia de la el, dar puse sticla jos și coborî treptele. Ea se opri pe trotuarul din față.

— Kevin Tierney? întrebă femeia.

— Da, spuse el și timbrul vocii lui i se păru ciudat pentru că nu mai vorbise de câteva zile.

— Eu sunt Karen Feldman, spuse ea. Părinții mei locuiesc vizavi. Larry și Gladys Feldman? făcu o pauză, dar Kevin nu spuse nimic, așa că femeia continuă. Mă întrebam dacă Erin vrea să participe la înmormântare.

Kevin se uită îndelung la ea.

— Erin? se miră el.

— Da. Mama și tatăl meu se bucurau mult când venea ea în vizită. Le făcea plăcinte și uneori îi ajuta la curățenie, mai ales după ce mama s-a îmbolnăvit. Cancer la plămâni. A fost îngrozitor, clătină ea din cap. Erin e acasă? Speram să o văd. Înmormântarea începe la ora două.

— Nu, nu e acasă. Ajută o prietenă bolnavă în Manchester, spuse el.

— A... bine, atunci. Îmi pare rău. Scuze pentru deranj.

Mintea lui începu să se limpezească și observă că femeia se pregătea să plece.

— Condoleanțe, apropo. I-am spus lui Erin și i-a părut rău că nu poate veni. Ați primit florile?

— A, probabil. Nu am verificat. Am primit atât de multe...

— Nu-i nimic. Aș fi vrut să fie și Erin aici.

— Și eu. Întotdeauna am vrut să o cunosc. Mama mi-a spus că îi amintea de Katie.

— Katie?

— Sora mea mai mică. A murit acum șase ani. Îmi pare rău.

— Și mie. Tuturor ne este dor de ea, mai ales mamei. De asta se și înțelegea așa de bine cu Erin. Chiar arătau la fel. Aceeași vârstă, tot. Chiar dacă observă privirea goală a lui Kevin, Karen continuă: Mama îi arăta lui Erin poze cu Katie... Avea mereu așa răbdare cu ea. E o femeie tare drăguță. Sunteți un om norocos.

Kevin se forță să zâmbească.

— Da, știu.

Fusese un detectiv bun, dar adevărul este că uneori răspunsurile țineau de noroc. Probe noi ieșind la suprafață, un martor necunoscut care apărea, o cameră de luat vederi de pe stradă care surprindea un număr de înmatriculare. În cazul de față, indiciul veni de la o femeie în negru numită Karen Feldman, care traversase strada într-o dimineață în care el băuse și îi povestise despre sora ei moartă.

Chiar dacă încă îl durea capul, aruncă votca în chiuvetă și se gândi la Erin și la familia Feldman. Erin îi cunoștea și-i vizita, chiar dacă lui nu-i spusese niciodată că mergea la ei acasă. El o suna și venea acasă pe neașteptate și ea era mereu acolo, dar, cumva, despre asta nu aflase niciodată. Erin nu-i povestise despre ei, iar când el se plângea că erau vecini răi, ea nu spunea nimic.

Erin avea un secret.

De mult timp nu mai avusese mintea așa limpede și făcu un duș, apoi se îmbracă într-un costum negru. Își pregăti un sandwich cu șuncă și curcan, cu muștar de Dijon, pe care îl mănca, apoi își mai făcu unul și-l mănca și pe acela. Strada era plină de mașini și îi privi pe oameni intrând și ieșind din casă. Karen ieși și mai fumă o țigară. În timp ce aștepta, Kevin își băgă în buzunar niște foi de hârtie și un pix.

După-amiază, oamenii începură să meargă spre mașinile lor. Auzi zgomot de motor ambreiat și, una câte una, mașinile plecară. Era trecut de ora unu și se duceau la slujba de înmormântare. Dură cincisprezece minute până plecă toată lumea și îl văzu pe Larry Feldman condus la mașină de Karen. Aceasta urcă la volan și plecă și, în sfârșit, nu mai rămaseră mașini pe stradă sau în parcare.

Mai așteptă zece minute, să se asigure că plecase toată lumea, apoi ieși din casă. Traversă peluza și se îndreptă spre casa Feldmanilor. Nu se grăbi și nu încercă să se ascundă. Observase că mulți dintre vecini plecaseră la slujbă, iar cei care rămăseseră acasă aveau să-și amintească doar un participant la înmormântare îmbrăcat într-un costum negru. Ușa din față era închisă, dar fuseseră mulți oameni în casă, așa că ocoli și merse în spate. Acolo, găsi o ușă deschisă și intra în casă.

Era liniște. Se opri, pândind sunet de voci sau de pași, dar nu auzi nimic. Pe dulap, erau pahare de plastic, iar pe masă platouri cu mâncare. Merse prin casă. Avea timp, dar nu știa cât și se hotărî să înceapă cu sufrageria. Deschise și închise ușile de la dulapuri, lăsând totul ca înainte. Căută în bucătărie și în dormitor și, în cele din urmă, se duse în birou. Acolo erau biblioteci, un scaun rabatabil și un televizor. În colț, observă un dulăpior.

Se duse la el și-l deschise. Trecu repede totul în revistă. Găsi un dosar cu o etichetă pe care scria „Katie” și îl scoase, îl deschise și examinează tot ce se afla înăuntru: un articol de ziar – aparent se înecase după ce căzuse într-un iaz înghețat – și poze cu ea la școală. În fotografia de absolvire, semăna extraordinar de bine cu Erin. La sfârșitul dosarului, găsi un plic. Îl deschise și găsi un carnet vechi de elev. Pe fața plicului era un cod numeric personal, pe care și-l notă pe hârtia din buzunar. Nu găsi cartea de identitate, dar avea codul. Certificatul de naștere era o copie, deși șifonată și uzată, de parcă cineva ar fi mototolit-o și apoi ar fi

Încercat să o netezească la loc.

Avea ce-i trebuia, așa că ieși din casă. De îndată ce ajunse la el, sună polițistul de la cealaltă secție, cel care se culca cu bona. A doua zi, acesta îl sună pe Kevin.

Katie Feldman primise de curând un permis de conducere, pe o adresă din Southport, Carolina de Nord.

Kevin închise telefonul fără vreun cuvânt, știind că o găsisese.

Erin.

În Southport se abătuse o furtună tropicală și continuase să plouă în cea mai mare parte a după-amiezii până seara. Katie lucra în tura de prânz, dar din cauza vremii, restaurantul rămăsese pe jumătate gol, așa că Ivan îi dăduse voie să plece mai devreme. Împrumutase jeepul și, după ce petrecuse o oră la bibliotecă, îl lăsase la magazin. Când Alex o conduse acasă, îl invitase să vină la cină cu copiii.

Restul după-amiezii, se simțise neliniștită. Voia să creadă că era din cauza vremii, dar, stând la fereastra din bucătărie, privind crengile îndoite de vânt și șiroaiele de ploaie căzând, își dădu seama că era mai degrabă o stare de îngrijorare pentru că totul în viața ei părea aproape prea perfect zilele acelea. Relația ei cu Alex și după-amiezile petrecute cu copiii umpleau un gol de care nici nu știuse înainte, dar cu mult timp în urmă învățase că nimic minunat nu durează o veșnicie. Bucuria era la fel de trecătoare ca o stea căzătoare ce traversa cerul serii, gata să se stingă în orice clipă.

Mai devreme, la bibliotecă, răsfoise Boston Globe online la unul dintre calculatoare și dăduse peste necrologul lui Gladys Feldman. Știuse că Gladys era bolnavă de cancer, în fază terminală, chiar de dinainte să plece. Deși verificase regulat necrologurile din Boston, descrierea sumară a vieții ei și a celor rămași în viață o lovi cu o forță neașteptată.

Nu voise să ia actul de identitate din dosarul soților Feldman, nici nu se gândise măcar la asta înainte ca Gladys să scoată dosarul și să-i arate poza lui Katie de la absolvire. Văzuse certificatul de naștere și cartea de identitate lângă poză și își dăduse seama că era o oportunitate pentru ea. Data următoare când îi vizitase, sub pretextul că avea nevoie la toaletă, se dusese de fapt la dulăpiorul din birou. Mai târziu, în timp ce mâncau împreună plăcintă cu afine în bucătărie, documentele din buzunar parcă o ardeau. O săptămână mai târziu, după ce făcuse o copie a certificatului de naștere la bibliotecă și o șifonase, ca să pară mai veche, pusese documentul la loc în dosar. Ar fi făcut la fel și cu cartea de identitate, dar nu avea cum să facă o copie la fel de bună și spera că, în cazul în care ar fi observat că lipsește, soții Feldman aveau să creadă că o pierduseră sau că o pusese în altă parte.

Își spuse că soțul ei nu va ști niciodată ce făcuse ea. Lui nu-i plăcea familia Feldman și sentimentul era reciproc. Bănuia că ei știau că o bătea. Vedea asta în ochii lor când o urmăreau traversând repede strada ca să-i viziteze, când se prefăceau că nu observă vânătăile de pe brațele ei și când se crispau dacă vorbea despre Kevin. Voia să creadă că soții Feldman nu s-ar fi supărat pentru ce făcuse, că ar fi vrut ca ea să ia actele pentru că știau că avea nevoie de ele și ar fi vrut ca ea să scape.

Soții Feldmann erau singurii din Dorchester de care îi era dor și se întrebă ce mai făcea Larry. Ei îi fuseseră prieteni când nu mai avea pe nimeni altcineva să-i stea alături. Voia să-i transmită condoleanțe lui Larry. Voia să plângă cu el și să vorbească împreună despre Gladys și să-i spună că, datorită lor, viața ei era mai bună acum. Voia să-i spună că întâlnise un bărbat care o iubea și că era fericită pentru prima dată după mulți ani.

Dar nu avea să facă nimic din toate astea. În schimb, ieși pe verandă și, cu ochii încețoșați de lacrimi, privi furtuna sfârșind frunzele copacilor.

— Ai fost tăcută toată seara, spuse Alex. S-a întâmplat ceva?

Katie pregătise paste cu ton la cină și Alex o ajuta să spele vasele. Copiii erau în sufragerie și jucau jocuri pe console, iar piuiturile și zumzetele răzbăteau până în bucătărie, în ciuda zgomotului făcut de apa de la robinet.

— A murit o prietenă de-a mea, spuse ea și-i dădu o farfurie s-o usuce. Știam că urma să

se întâmple, dar tot sunt tristă.

— Întotdeauna e trist, aprobă el. Îmi pare rău.

Știa că nu e cazul să ceară detalii, așa că așteptă să vrea ea să-i povestească mai multe, dar Katie mai spală un pahar, apoi schimbă subiectul.

— Cât crezi că mai durează furtuna? Întrebă ea.

— Nu mult. De ce?

— Mă întrebam dacă o să se amâne bâlciul de mâine. Sau zborul.

Alex se uită pe fereastră.

— Ar trebui să se însenineze. Deja vântul s-a domolit. Sunt sigur că furtuna e pe sfârșite.

— La timp, observă Katie.

— Sigur că da. Natura n-ar îndrăzni să strice planurile organizatorilor bâlciului. Sau planurile lui Joyce.

Katie zâmbi.

— Cât o să dureze să o iei pe fata ei de la aeroport?

— Probabil patru sau cinci ore. Raleigh nu e chiar așa de aproape.

— De ce nu a zburat la Wilmington? Sau de ce n-a închiriat o mașină?

— Nu știu. N-am întrebat, dar cred că a vrut să economisească niște bani.

— Faci o faptă bună, să știi, ajutând-o pe Joyce.

Alex ridică din umeri cu nonșalanță, arătând că nu era mare lucru.

— O să te distrezi mâine.

— La bâlci cu copiii?

— Și acolo. Și, dacă mă rogi frumos, te tratez cu niște înghețată prăjită.

— Înghețată prăjită? Sună groaznic.

— De fapt, e chiar bună.

— Toate se prăjesc prin părțile astea?

— Dacă se poate, crede-mă, cineva o s-o facă. Anul trecut, era un local unde serveau unt prăjit.

Katie aproape se îneacă.

— Glumești.

— Deloc. Suna îngrozitor, dar oamenii stăteau la coadă să-l cumpere. La fel de bine puteau să stea la coadă pentru atac de cord.

Katie spală și clăti ultima cană, apoi i-o dădu lui Alex.

— Crezi că le-a plăcut mâncarea copiilor? Kristen nu a mâncat prea mult.

— Kristen de obicei nu mănâncă prea mult. Și, ce e cel mai important, mie mi-a plăcut. A fost delicioasă.

Katie scutură din cap.

— Cui îi pasă de copii, nu? Dacă tu ești mulțumit...

— Îmi pare rău. De fapt, sunt un narcisist.

Katie dădu cu buretele peste o farfurie și o clăti.

— Abia aștept să vin la tine acasă.

— De ce?

— Pentru că mereu stăm aici, nu acolo. Nu mă înțelege greșit, știi că așa a fost corect, din cauza copiilor. „Și din cauza lui Carly”, gândi ea, fără să dea glas bănuielii ei. Așa o sa am ocazia să văd unde locuiești.

Alex luă farfuria.

— Ai mai fost acolo.

— Da, dar doar câteva minute și numai în bucătărie sau în sufragerie. Nu e ca și cum ți-aș fi

văzut dormitorul sau aş fi tras cu ochiul în dulăpiorul cu medicamente.

— Doar n-ai face așa ceva, se prefăcu Alex revoltat.

— Poate că da, dacă aş avea ocazia.

Alex uscă farfuria și o puse în dulap.

— Poți să petreci cât timp vrei în dormitorul meu.

Katie râse.

— Tipic masculin.

— Ziceam doar că nu m-ar deranja. Și poți să tragi cu ochiul și în dulăpiorul cu medicamente. N-am nimic de ascuns.

— Așa spui tu, îl tachină ea. Vorbești cu cineva care are numai secrete.

— Nu și față de mine.

— Nu, spuse ea cu o mină serioasă. Față de tine, nu.

Mai spală vreo două farfurii și i le dădu, simțind un val de mulțumire când îl privi cum le usucă și le pune la loc.

— Pot să te întreb ceva? zise el șovăielnic. Nu vreau să te superi, dar sunt curios.

— Spune.

Șterse cu prosopul câțiva stropi de pe braț, ca să mai tragă de timp.

— Mă întrebam dacă te-ai mai gândit la ce am zis weekendul trecut, în parcare, după rodeoul cu maimuțe?

— Ai spus multe lucruri, zise ea cu precauție.

— Nu-ți aduci aminte? Mi-ai spus că Erin nu poate să se căsătorească și eu am zis că probabil Katie ar putea.

Katie simți cum se crispează, nu atât din cauza amintirii, cât a tonului serios cu care vorbea el. Știa exact unde voia să ajungă.

— Mi-aduc aminte, spuse ea încercând să adopte un ton degajat. Cred că am răspuns că ar trebui mai întâi să întâlnesc bărbatul potrivit.

Auzind cuvintele acestea, Alex strânse din buze, parcă neștiind dacă să continue sau nu.

— Voiam doar să știu dacă te-ai gândit la asta. Ca noi să ne căsătorim în cele din urmă.

Apa era caldă încă atunci când Katie trecu la tacâmuri.

— Mai întâi trebuie să mă ceri.

— Și dacă te-aș cere?

Katie găsi o furculiță și o frecă.

— Cred că ți-aș spune că te iubesc.

— Ai spune da?

Ea tăcu.

— Nu vreau să mă mărit din nou.

— Nu vrei sau nu crezi că poți?

— Care-i diferența?

Expresia ei rămase încăpățânată și sumbră.

— Știi că sunt încă măritată. Bigamia este ilegală.

— Nu mai ești Erin. Ești Katie. Așa cum ai zis și tu, carnetul de șofer o demonstrează.

— Dar nu sunt nici Katie! izbucni ea, apoi se întoarse spre el. Nu înțelegi? Am furat numele de la niște oameni la care țin! Oameni care aveau încredere în mine. Îl fixă cu privirea, simțind tensiunea acumulată în cursul zilei și amintindu-și intens bunătatea și mila lui Gladys, fuga ei și anii de coșmar petrecuți cu Kevin. De ce nu poți să fii mulțumit așa cum sunt lucrurile acum? De ce trebuie să insiști așa de mult să fii persoana care vrei tu să fii în loc de persoana care sunt eu, de fapt?

Alex tresări.

— Te iubesc așa cum ești.

— Dar condiționezi asta.

— Nu-i adevărat.

— Ba da! insistă ea. Știa că ridică vocea, dar nu putea să se oprească. Tu ai o idee foarte clară despre ce vrei în viață și încerci să mă faci pe mine să mă potrivesc cu planul tău.

— Nu-i adevărat, protestă Alex, n-am făcut decât să-ți pun o întrebare.

— Dar voiai un anumit răspuns! Voiai răspunsul corect și, dacă nu-l primeai, să încerci să mă convingi să-mi schimb poziția. Că ar trebui să fac ce vrei tu! Că ar trebui să fac tot ce vrei tu!

Pentru prima dată, Alex o privi cu ochii mijiiți.

— Nu face asta! spuse el.

— Ce să fac? Să spun adevărul? Să-ți spun cum mă simt? De ce? Ce o să faci? O să dai în mine? Hai, dă!

Alex se dădu înapoi, de parcă l-ar fi plesnit. Katie știa că vorbele ei își atinseseră ținta, dar în loc să se înfurie, Alex puse prosopul pe dulap și făcu un pas înapoi.

— Nu știu ce se întâmplă, dar îmi pare rău că am deschis discuția. N-am vrut să te încolțesc sau să încerc să te conving de ceva anume. Nu voiam decât să port o conversație. Tăcu, așteptând ca ea să spună ceva, dar ea nu spuse nimic. Clătinând din cap, porni spre ușă, apoi se opri. Mulțumesc pentru cină, șopti el.

În sufragerie, Katie îl auzi spunându-le copiilor că e târziu și apoi ușa de la intrare se deschise cu un scârțâit. Alex închise ușa încet în urma lui și, deodată, casa se cufundă în tăcere, lăsând-o singură cu gândurile ei.

Kevin păstra cu dificultate direcția pe autostradă. Voise să-și păstreze mintea clară, dar capul începuse să-i bubue de durere și i se făcuse rău de la stomac, așa că se oprise la un magazin de băuturi și-și cumpăraseră o sticlă de votcă. Aceasta amărâ durerea și, în timp ce o sorbea cu paiul, nu se putea gândi decât la Erin și la cum își schimbaseră ea numele în Katie.

Vedea autostrada ca prin ceață. Farurile, ca niște pete albe duble, creșteau în intensitate pe măsură ce se apropiau din direcția opusă și apoi dispăreau, când treceau pe lângă el. Unul după altul. Mii. Oameni care se duceau în diverse locuri și făceau diverse lucruri. Kevin se ducea în Carolina de Nord, călătorind spre sud, să-și găsească soția. Pleca din Massachussetts, conducea prin Rhode Island și Connecticut, New York și New Jersey. Luna se ridică pe cer portocalie și furioasă, apoi se albi și traversă bolta înnegurată de deasupra lui. Din loc în loc sclipeau stele.

Prin fereastra deschisă bătea vântul fierbinte și Kevin ținea volanul drept, cu gândurile amestecate ca un joc de puzzle. Nenorocita îl părăsise. Abandonase mariajul lor și îl lăsase pe el să putrezească, crezându-se mai deșteaptă decât el. Dar o găsisse. Karen Feldman traversase strada și el aflase secretul lui Erin. De-acum, gata. Știa unde locuia ea, unde se ascundea. Adresa ei era mâzgălită pe o bucată de hârtie, pe locul de alături, fixată cu pistolul pe care-l adusese cu el. Pe bancheta din spate așezase o geantă de voiaj plină cu haine, cătușe și bandă adezivă. Pe drum se oprise la un bancomat și scosese câteva sute de dolari. Voia să-i zdrobească fața lui Erin cu pumnii de îndată ce o găsea, să o umple de sânge. Voia să o sărute, să o țină în brațe și să o implore să vină acasă. Umplu rezervorul lângă Philadelphia și își aminti cum îi luase urma acolo.

Își bătuse joc de el, ducând o viață secretă de care el habar n-avusese. Îi vizita pe soții Feldman, le gătea și le făcea curat, timp în care urzea intrigi și mințea. Se întrebă ce alte minciuni îi mai spusese. Era și vreun bărbat implicat? Poate nu atunci, dar până acum sigur apăruse și un bărbat. Care o săruta. O mângâia. O dezbrăca. Râdea de el. Probabil erau amândoi în pat chiar acum. Ea și bărbatul acela. Amândoi râdeau de el pe la spate. „I-am arătat eu lui, nu? zicea ea în timp ce râdea. Kevin nici nu știa ce-l așteaptă.”

Simplul gând al trădării ei îl înnebunea. Era furios. Conducea deja de câteva ore, dar nu se opri. Sorbi din votcă și clipi repede ca să-și limpezească privirea. Nu accelera, nu voia să fie tras pe dreapta. Nu cu un pistol pe scaunul din dreapta. Ei îi era frică de arme și mereu îl ruga să își încuie undeva pistolul când ieșea din tură, ceea ce el făcea.

Dar asta nu era de-ajuns. Putea să-i cumpere o casă, mobilă și haine frumoase și s-o ducă la bibliotecă și la coafor și tot nu era de-ajuns. Cine să mai înțeleagă? Era așa de greu să facă curățenie în casă și să pregătească cina? Niciodată nu voia să o lovească, o bătea numai când nu avea de ales. Când era proastă, indiferentă sau egoistă. Ea îl provoca.

Motorul îi zbârnâia constant în urechi. Avea permis de conducere acum și era chelneriță la un restaurant numit Ivan's. Înainte să plece, Kevin făcuse niște căutări pe internet și dăduse niște telefoane. Nu fusese greu să o găsească, pentru că orașul era mic. Aflase unde lucrează în mai puțin de douăzeci de minute. Nu trebuise decât să formeze numărul și să întrebe dacă nu cumva Katie era acolo. La al patrulea apel, cineva răspunsese da. El închisese fără să spună vreun cuvânt. Erin credea că se poate ascunde la nesfârșit, dar el era un detectiv bun și o găsisse. „Vin, gândi el. Știu unde locuiești și unde lucrezi și de data asta nu-mi mai scapi.”

Trecu pe lângă panouri publicitare și rampe de ieșire de pe autostradă, iar în Delaware se porni ploaia. Ridică geamul și simți cum vântul începe să împingă mașina în lateral. În fața lui, o camionetă se clătina, roțile remorcii călcând liniile despărțitoare. Porni ștergătoarele și parbrizul

se limpezi. Dar ploaia se întetî și Kevin se aplecă deasupra volanului, privind cu greutate din cauza luminii cețoase a farurilor ce veneau din față. Respirația lui aburea geamul, așa că apăsă butonul de degivrare. Avea să conducă toată noaptea ca s-o găsească pe Erin a doua zi. Să o aducă acasă și să o ia de la capăt. Soț și soție, trăind împreună, așa cum se cuvenea. Fericiți.

Fuseseră fericiți odată. Se simțiseră bine împreună. Cândva la începutul căsniciei lor, își aminti Kevin, el și Erin vizitau în weekend case scoase la vânzare. Ea era încântată la ideea de a cumpăra o casă și asculta în timp ce el discuta cu agenții imobiliari, iar vocea ei răsuna melodios în casele goale. Îi plăcea să traverseze camerele fără grabă și el știa că atunci își imagina cum să așeze mobila. Când găsiseră casa în Dorchester, el își dăduse seama că Erin o voia din felul în care îi străluceau ochii. În seara aceea, cum stăteau întinși în pat, ea trasese cercuri cu degetul pe pieptul lui și îl rugase să înainteze o ofertă pentru casă, iar el se gândea că ar face orice pentru ea deoarece o iubea.

Orice, în afară de copii. Ea voia copii, o familie. În primul an de căsnicie vorbea tot timpul despre asta. El încercase să o ignore, nu voia să-i spună că nu dorea să devină grasă și pufoasă, că femeile însărcinate erau urâte, că nu voia să o audă smiorcăindu-se că era obosită sau că avea picioarele umflate. Nu voia să audă un copilaș făcând tărăboi sau plângând când se întorcea el seara de la muncă și nici să vadă jucării răspândite prin casă. Nu dorea ca ea să devină neglijentă și cu formele lăsate sau să-l întrebe dacă i se părea că are fundul mare. Se căsătorise cu ea pentru că voia o soție, nu o mamă. Dar ea mereu aducea vorba despre asta, îl tot bătea la cap în fiecare zi până când într-o zi o palmuise și îi spusese să-și țină gura. După aceea, Erin nu mai vorbise despre asta niciodată, dar acum se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-i dea atunci ce voia. Dacă ar fi avut un copil, n-ar mai fi plecat, n-ar fi avut cum să fugă cu el. Conform aceluiași raționament, nici de acum încolo n-ar mai fi putut să fugă vreodată.

Vor avea un copil, hotărî el, și vor trăi toți trei în Dorchester, iar el va lucra ca detectiv. Serile, avea să vină acasă la soția lui frumoasă și, văzându-i împreună la magazin, oamenii aveau să se minuneze și să spună: „Arată ca familia americană perfectă”.

Se întrebă dacă avea părul tot blond. Spera că este lung și blond și că-și va putea trece degetele prin el. Ei îi plăcea când făcea asta, îi șoptea mereu cuvintele care-i plăceau lui, stârnindu-l. Dar astea nu fuseseră reale dacă ea, de fapt, plănuse să-l părăsească și nu se întorsese acasă. Îl mințise, îl mințise tot timpul. Săptămâni la rând. Chiar luni. Furase de la familia Feldman, îl păcălise cu telefonul, luase bani din portofelul lui. Făcuse planuri și le pusese pe toate la cale fără ca el să bănuiască măcar, iar acum un alt bărbat împărțea același pat cu ea. Își trecea degetele prin părul ei, îi asculta gemetele, îi simțea atingerile. Kevin își mușcă buza și simți gustul de sânge. Plin de ură, voia să o lovească cu picioarele și cu pumnii, să o arunce pe scări. Mai luă o înghițitură din sticla de lângă el, să-și clătească gustul metalic din gură.

Îl păcălise pentru că era frumoasă. Totul la ea era frumos. Sâni, buzele, chiar și partea de jos a spatelui. La cazinou, în Atlantic City, când o cunoscuse, i se păruse cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată și nimic nu se schimbă în cei patru ani de căsnicie. Ea știa cât o dorea el și folosea asta în avantajul ei. Se îmbrăca sexy. Își făcea părul. Purta lenjerie cu dantelă. Asta îl făcea să lase garda jos, convins că-l iubea.

Dar ea nu-l iubea. Nici măcar nu-i păsa de el. Nu-i păsa de ghivecele sparte și de vesela aruncată pe jos, nu-i păsa că el fusese suspendat de la serviciu, că adormise plângând în ultimele luni. Nu-i păsa că viața lui se ducea naibii. Nu conta decât ce voia ea, dar mereu fusese egoistă și acum râdea de el. Râsesse luni de zile și se gândise numai la ea. El o iubea și o ura și nu găsea nicio explicație. Simți cum îi dădeau lacrimile și clipi ca să le oprească.

Delaware. Maryland. Periferia Washington DC. Virginia. Ore în șir pierdute în noaptea fără

sfârșit. Ploaia violentă de la început se risipi treptat. Kevin se opri lângă Richmond în zori și luă micul dejun. Două ouă, patru bucăți de bacon, pâine prăjită. Bău trei cești de cafea. Mai puse benzină și se întoarse pe autostradă. Intră în Carolina de Nord pe un cer senin. Parbrizul nu era perfect curat, iar spatele îl durea. Trebuia să poarte ochelari de soare ca să nu mijească ochii, iar barba începuse să-l mănânce.

„Vin, Erin, gândi el, ajung în curând.”

Katie se trezi epuizată. Se sucise și răsucise ore în șir în timpul nopții, repetându-și în minte lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese lui Alex. Nu știa ce o apucase. Da, era supărată că murise Gladys Feldman, dar pentru nimic în lume nu-și amintea măcar cum începuse cearta. Sau, mai degrabă, își amintea, dar nu avea nicio noimă. Știa că Alex nu o presase, nu încercase să o forțeze în vreun fel să facă ceva pentru care nu era pregătită. Știa că el nu semăna nici pe departe cu Kevin, și totuși ce-i spusese?

„Ce o să faci? O să dai în mine? Hai, dă!”

De ce ar fi spus așa ceva?

În cele din urmă, ațipi după ora două noaptea, când vântul și ploaia se mai potoliră. Până dimineață, cerul se însenină, iar dintre copaci se auzea ciripit de păsărele. De pe verandă, Katie observă efectele furtunii: crengi rupte răspândite în fața casei, un covor de conuri de pin împrăștiate prin toată curtea și pe drumul din fața casei. Aerul era umed. Avea să fie o zi caniculară, poate cea mai călduroasă zi de vară de până atunci. Își propuse să-i amintească lui Alex să nu-i lase pe copii afară prea mult, apoi se gândi că poate el nu mai voia să-i lase cu ea. Că poate încă era supărat pe ea.

Nu poate, se corectă ea. Aproape sigur era supărat pe ea. Și rănit, în plus. Nici măcar nu-i lăsase pe copii să-și ia la revedere cu o seară în urmă.

Katie se așeză pe trepte și se întoarse spre casa lui Jo, întrebându-se dacă aceasta se trezise. Era devreme, probabil prea devreme să ciocănească la ușa ei. Nu știa ce să-i spună sau la ce ar ajuta-o. Nu voia să-i povestească ce-i spusese lui Alex – ar fi vrut mai degrabă să șteargă amintirea cu totul –, dar poate Jo putea să o ajute să înțeleagă anxietatea pe care o tot simțise. Chiar și după ce plecase Alex, Katie observase tensiunea din umeri și, pentru prima dată după multe săptămâni, lăsase lumina aprinsă noaptea.

Intuiția ei îi spunea că ceva nu era în regulă, dar nu-și dădea seama ce anume, doar că gândurile ei se tot întorceau la familia Feldman. La Gladys. La schimbările inevitabile din casă. La ce s-ar întâmpla dacă cineva ar observa lipsa informațiilor legate de Katie? Numai la gândul ăsta i se făcu rău.

— O să fie bine, auzi ea deodată. Întorcându-se, o văzu pe Jo stând într-o parte, echipată cu pantofii de alergat, îmbujorată și cu pete de transpirație pe tricou.

— De unde ai apărut?

— Am fost la alergat, spuse Jo. Am încercat să ies înainte să se facă prea cald, dar evident, n-a funcționat. E așa zăpușeală că abia dacă am putut să respir, am crezut că o să fac infarct. Chiar și așa, cred că mi-e mai bine decât ție. Pari de-a dreptul dărâmată.

Jo arătă spre trepte și Katie se dădu mai încolo, să-i facă loc. Jo se așeză lângă ea.

— M-am certat cu Alex aseară.

— Și?

— I-am zis ceva îngrozitor.

— I-ai cerut scuze?

— Nu, răspunse Katie. A plecat înainte. Ar fi trebuit să-i cer scuze, dar nu am făcut-o. Și acum...

— Ce? Crezi că e prea târziu? Jo o strânse pe Katie de genunchi. Niciodată nu e prea târziu să faci ce trebuie. Du-te și vorbește cu el.

Katie ezită temătoare.

— Și dacă nu mă iartă?

— Atunci nu e cine credeai tu că este.

Katie își trase genunchii sus și-și sprijini bărbia în ei. Jo trase de tricou, să nu i se mai lipească de piele, încercând să-și facă aer, apoi continuă:

— O să te ierte, știi asta, nu? Chiar dacă este supărat și l-ai rănit, este un om bun. Jo zâmbi. Și-apoi, orice cuplu trebuie să se mai și certe din când în când. Doar ca să demonstreze că relația este îndeajuns de puternică să supraviețuiască.

— Vorbești ca un consultant.

— Da, dar e adevărat. Relațiile de durată – cele care contează – sunt cele care rezistă și suișurilor, și coborâșurilor. Iar tu încă vrei ceva de durată, nu-i așa?

— Da, confirmă Katie. Vreau. Și ai dreptate. Mulțumesc.

Jo o bătu ușor cu palma pe genunchi și se ridică de pe trepte.

— La ce-s buni prietenii?

Se ridică și Katie.

— Vrei o cafea? Tocmai voiam să pun apă la fiert.

— În dimineața asta, nu. E prea cald. Ce vreau eu e un pahar cu apă rece și un duș răcoritor. Simt că mă topesc.

— Te duci la bălci azi?

— Poate. Încă nu m-am hotărât. Dar dacă mă duc, îți dau de veste, promise ea. Acum du-te, înainte să te răzgândești.

Katie mai rămase câteva minute pe trepte, apoi se întoarse în casă. Făcu duș și-și turnă o ceașcă de cafea, dar Jo avea dreptate, era prea cald pentru cafea. Așa că se schimbă în pantaloni scurți și sandale, apoi se duse în spatele casei și se urcă pe bicicletă.

Deși tocmai turnase cu găleata, drumul de pietriș se usca deja și Katie putu să pedaleze fără prea mare efort. Nu-și imagina cum de putuse Jo să alerge pe așa o vreme, chiar dacă devreme, la prima oră devreme. Părea că totul încerca să scape de căldură. În mod normal, observa la tot pasul veverițe sau păsări, dar când intră pe șoseaua principală, nu văzu nicio mișcare.

Pe drum nu prea era trafic. Pe lângă ea trecură în viteză vreo două mașini, care lăsară fum în urma lor. Katie pedala mai departe și, când luă o curbă, văzu și magazinul în depărtare. Deja, în față erau parcate vreo șase mașini. Clienți obișnuiți care veneau să mănânce biscuiți.

Katie se gândi că o ajutase discuția cu Jo. Măcar puțin, oricum. Era încă neliniștită, dar nu atât din cauza familiei Feldman sau a altor amintiri tulburătoare cât a ceea ce avea să-i spună lui Alex. Sau, mai degrabă, din cauză a ce avea să-i răspundă el.

Se opri în fața magazinului. Pe bănci erau niște oameni mai în vârstă care-și făceau aer cu evantaiile și Katie trecu pe lângă ei în drum spre ușă. La casă, Joyce tocmai înregistra cumpărăturile unui client și îi zâmbi.

— Bună dimineața, Katie, spuse ea.

Katie privi repede prin magazin.

— Alex e pe aici?

— E sus, cu copiii. Știi drumul, da? Pe scările din spate?

Katie ieși din magazin și o ocoli, până în spatele clădirii. Lângă doc, proprietarii bărcilor așteptau la rând să cumpere gaz.

La ușă ezită un pic, apoi bătu. Auzi pași apropiindu-se pe partea cealaltă. Când se deschise ușa, în față ei stătea Alex.

Katie încercă să schițeze un zâmbet.

— Bună, spuse ea.

El înclină din cap cu o expresie de nedescifrat. Katie își dresе vocea.

— Voiam să-ți spun că îmi pare rău pentru ce am spus. Am greșit.

Expresia lui rămase neutră.

— Bine, răspuse el, apreciez că ai venit să-ți ceri scuze.

Câteva clipe, niciunul nu mai spuse nimic și, brusc, Katie își dori să nu fi venit.

— Pot să plec. Doar vreau să știu dacă mai ai nevoie de mine să stau cu copiii în seara asta.

Din nou, Alex nu spuse nimic și, în tăcere, Katie clătină din cap. Când se întoarse să plece, îl auzi făcând un pas spre ea.

— Katie... stai, spuse el. Se uită peste umăr la copii, apoi închise ușa în spatele lui.

— Ce ai spus aseară... Începu el, apoi se opri, nesigur.

— N-am vrut, zise ea blând. Nu știu ce m-a apucat. Eram supărată din altă cauză și m-am descărcat pe tine.

— Recunosc, m-a deranjat. Nu neapărat că mi-ai spus lucrurile alea, ci că m-ai crezut în stare de... așa ceva.

— Nu cred asta, zise Katie. N-aș crede niciodată asta despre tine.

El păru că se gândește la cuvintele ei, dar Katie știu că mai voia să spună ceva.

— Vreau să știi că țin la ce avem în prezent și, mai mult decât orice, vreau să te simți în largul tău. Orice ar însemna asta. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți presată.

— Ba da, asta încercai, îi spuse ea zâmbind cu subînțeles. Un pic, oricum. Dar nu-i nimic. Cine știe ce ne rezervă viitorul, nu? De exemplu, seara asta.

— De ce? Ce se întâmplă în seara asta?

Katie se sprijini de tocul ușii.

— Păi, după ce adorm copiii și în funcție de ora la care te întorci, s-ar putea să fie prea târziu să mă mai întorc acasă. S-ar putea să mă găsești la tine în pat...

Când își dădu seama că ea nu glumea, Alex își duse o mână la bărbie, prefăcându-se că meditează.

— Asta este o dilemă.

— Sau poate nu o să fie aglomerat traficul și o să ajungi la timp să mă duci pe mine acasă.

— De obicei conduc prudent. Nu-mi place să mă grăbesc.

Katie se aplecă spre el și-i șopti la ureche.

— Ce conștiincios ești!

— Încerc, șopti el, apoi buzele lor se uniră. Când se trase înapoi, observă că o duzină de oameni îi priveau de pe bărcile lor. Nu-i pășă. Cât timp ți-a luat să exersezi discursul ăsta?

— Nu l-am exersat. Doar mi-a... venit așa.

Alex încă mai simțea urmele sărutului lor.

— Ai luat micul dejun? șopti el.

— Nu.

— Vrei să mănânci cereale cu mine și cu copiii? Înainte să mergem la bălci?

— Sună delicios.

Carolina de Nord era urâtă, drumul lui ducea printre șiruri monotone de pini și dealuri ondulate. De-a lungul autostrăzii vedea grupuri de case mobile, case țărănești și hambare putrezite, năpădite de buruieni. Kevin ieși de pe o autostradă și intră pe o alta care mergea spre Wilmington și mai bău așa, doar de plictiseală.

Traversând peisajul neschimbat, se gândi la Erin. Și la ce urma să facă atunci când avea să găsească. Spera să fie acasă când ajungea el, dar dacă era la muncă, oricum tot avea să ajungă acasă la un moment dat.

Autostrada se unduia pe lângă orașe neinteresante cu nume ușor de uitat. Ajunse în Wilmington la ora zece. Traversă orașul și intră pe un drum mic, de țară. Merse spre sud, simțind căldura dogoritoare a soarelui prin geamul șoferului. Puse pistolul în poală, apoi iar pe scaun și continuă să conducă.

În fine, ajunse acolo, în orașul în care trăia ea. Southport.

Conduse încet prin oraș, ocolind un bâlci stradal, consultând din când în când instrucțiunile pe care le printase de pe internet înainte să plece. Scoase o cămașă din geantă și o puse peste pistol, să-l ascundă.

Era un oraș micuț, cu case curate și îngrijite. Unele erau tipic sudiste, cu verande mari, magnolii și steaguri americane fluturând pe stâlpi, iar altele îi aminteau de casele din Noua Anglie. Pe malul apei se întindeau adevărate domenii. Între ele, apa reflecta lumina soarelui și era al naibii de cald. Ca în saună.

Câteva minute mai târziu, găsi drumul spre casa ei. Pe stânga, în față, era un magazin și Kevin se opri să cumpere niște benzină și o cutie de Red Bull. Așteptă în spatele unui bărbat care cumpăra cărbuni și lichid de brichetă. La casă plăti unei bătrâne. Ea-i zâmbi și-i mulțumi și comentă, în felul acela băgăcios al bătrânelor, că nu-l mai văzuse prin zonă. Kevin îi spuse că venise în oraș pentru bâlci.

Când se întoarse pe drum, pulsul i se acceleră la gândul că nu mai avea mult. Luă o curbă și încetini. În depărtare se vedea un drum cu pietriș. Conform instrucțiunilor, ar fi trebuit să o ia pe drumul de pietriș, dar Kevin nu opri mașina. Dacă Erin era acasă, i-ar fi recunoscut mașina imediat și nu voia asta. Nu înainte să fie totul pregătit.

Întoarse mașina, căutând un loc de parcare ferit de priviri nedorite. Greu de găsit. Poate parcare la magazinul, dar oare n-ar observa cineva dacă ar parca acolo? Trecu din nou pe lângă magazin, cercetând zona. Copacii de pe ambele părți ale drumului ar putea servi de ascunziș... sau nu. Nu voia să riște ca cineva să devină suspicios văzând o mașină abandonată printre copaci.

Din cauza cofeinei era agitat, așa că bău din nou votcă, să se calmeze. Nu găsea și pace un loc de parcat. Ce fel de oraș era și ăsta? Se întoarse din nou, enervându-se de data asta. N-ar fi trebuit să întâmpine astfel de greutăți și mai bine închiria o mașină, dar n-o făcuse și acum nu găsea o modalitate să se apropie de Erin fără să-și dea ea seama.

Magazinul era singura opțiune, așa că intră înapoi în parcare și se opri lângă clădire. De aici, era cel puțin un kilometru și jumătate până la casa ei, dar nu știa ce altceva să facă. Se mai gândi, apoi opri motorul. Când deschise ușa, căldura îl copleși. Goli geanta, aruncând hainele pe bancheta din spate, în geantă băgă pistolul, frânghiile, cătușele, banda adezivă și încă o sticlă de votcă. Aruncându-și geanta pe umăr, se uită în jur. Nu-l privea nimeni. Se gândi că putea să-și lase mașina aici o oră sau două fără să trezească suspiciuni.

Plecă din parcare și, în timp ce se îndrepta spre banda pietonală de pe marginea drumului,

simți cum îl apucă durerea de cap. Căldura eraridicolă. Părea vie. Merse pe drum, uitându-se cu atenție la șoferii din mașinile care treceau pe lângă el. Nu o văzu pe Erin, nici măcar o Erin brunetă.

Ajunse la drumul de pietriș și părăsi șoseaua. Drumul prăfuit și plin de gropi părea să nu ducă nicăieri, dar, în cele din urmă, Kevin observă două căsuțe la vreo opt sute de metri mai încolo. Simți cum inima îi bătea mai tare. Erin locuia într-una din ele. Se mută pe marginea drumului, pe lângă copaci, ascunzându-se pe cât posibil. Spera să găsească umbră, dar soarele era sus și căldura rămânea constantă. Avea cămașa udă, transpirația îi picura pe obraji și îi lipea părul de cap. Durerea de la tâmplă îl chinuia și se opri să bea direct din sticlă.

De la distanță, niciuna dintre căsuțe nu părea ocupată. La naiba, niciuna nu părea locuibilă. Nu semăna nici pe departe cu casa lor din Dorchester, cu obloane și console și ușă roșie la intrare. Pe căsuța cea mai apropiată de el varul se cojea, iar scândurile erau putrezite la colțuri. Merse mai departe și privi la ferestre, căutând semne de mișcare. Nimic.

Nu știa care căsuță era a ei. Se opri să le studieze cu atenție. Ambele arătau rău, dar una părea practic abandonată. Se duse spre cea în stare mai bună, stând departe de fereastră.

Îi luase treizeci de minute să ajungă de la magazin aici. Odată ce o surprindea pe Erin, știa că avea să încerce să fugă nedorind să plece cu el. Avea să încerce să fugă, chiar să se opună, dar el avea s-o lege și să-i pună bandă pe gură, ca să tacă, și apoi urma să se ducă după mașina. Odată întors cu mașina, urma s-o pună în portbagaj, unde avea să rămână până se îndepărtau suficient de orașul ăsta.

Ajunse pe o parte a casei și se lipi de ea, ferindu-se de fereastră. Ascultă cu atenție, pândind cea mai mică mișcare, sunet de uși deschizându-se, de apă curgând sau zdrăngănit de vase, dar nu auzi nimic.

Încă îl durea capul și i se făcuse sete. Căldura era înăbușitoare, iar cămașa lui udă. Respira prea repede, dar ajunsese așa de aproape de Erin acum și își aminti iar cum îl părăsise și nu-i păsase de plânsul lui. Râsese de el pe la spate. Ea și un bărbat, oricine ar fi fost el. Știa că trebuie să fie și un bărbat. Nu ar fi reușit de una singură.

Trase cu ochiul în spatele casei, dar nu văzu nimic. Se strecură mai aproape, cu atenție. În față era o ferestruică. Kevin riscă și privi înăuntru. Nu era lumina aprinsă, dar casa era curată și ordonată, cu un prosop de vase întins pe chiuveta din bucătărie. Așa cum obișnuia Erin să facă. Se apropie tiptil de ușă și răsuci de mâner. Casa era descuiată.

Ținându-și respirația, deschise ușa și păși înăuntru, oprindu-se din nou să asculte, fără să audă vreun zgomot. Traversă bucătăria și intră în sufragerie, apoi în dormitor și în baie. Înjură cu voce tare, știind că ea nu era acasă.

Presupunând că aceea era casa ei, desigur. În dormitor descoperi o comodă și deschise sertarul de sus. Găsind o grămadă de chiloți de-ai ei, îi pipăi cu degetul mare și arătătorul, dar trecuse așa de mult timp, că nu mai era sigur dacă erau chiloții ei de acasă. Nu recunoscuseră celelalte haine, dar erau măsura ei.

Recunoscuseră șamponul și balsamul, marca de pastă de dinți. În bucătărie, cotrobăi prin sertare, deschizându-le unul câte unul, până ce găsi o factură de utilități. Era emisă pe numele Katie Feldman și Kevin se sprijini de dulap, privind fix la nume, cu satisfacție.

Totuși, Erin nu era acolo și nu știa când avea să se întoarcă. Kevin nu se îndoia că nu-și putea lăsa mașina în parcare la magazinul la nesfârșit, dar deodată se simți atât de obosit... Nu voia decât să doarmă, avea nevoie de odihnă. Condusese toată noaptea și capul îi pulsa de durere. Instinctiv se duse înapoi în dormitorul ei. Erin făcuse patul, iar când dădu cuvertura la o parte, îi simți mirosul în cearșafuri. Se strecură în pat, respirând adânc, inspirându-i mirosul. Simți ochii umplându-i-se de lacrimi când își dădu seama cât de dor îi fusese de ea și cât o

iubea și ce fericiți ar fi putut fi ei doi dacă ea n-ar fi fost atât de egoistă.

Nu reușea să rămână trează și-și spusese că o să doarmă numai puțin. Nu mult. Destul ca seara, când va reveni, să aibă mintea clară și să nu facă greșeli, iar el și Erin vor fi din nou soț și soție.

Alex, Katie și copiii meraseră pe biciclete la bălci pentru că era aproape imposibil să parcheze în centru. La întoarcere ar fi fost și mai rău, cu toate mașinile care plecau spre casă.

Tarabe cu articole diverse stăteau aliniate de o parte și de alta a străzii și aerul era îmbibat cu mirosuri de hotdog și burgeri, popcorn și vată pe băț. Pe scena principală, o trupă locală cânta Little Deuce Coupe de Beach Boys. Erau curse cu sacul și un banner care promitea un concurs de mâncat pepeni mai târziu, după-amiază. Existau și jocuri de noroc, de aruncat la țintă în baloane, de aruncat inele în jurul unor sticle, doborârea a trei pahare cu o minge de baschet pentru a câștiga un mușunache ca premiu. Deasupra tuturor se înălța Roata Mare, de la capătul parcului, care atrăgea familiile ca un far.

Alex stătu la coadă să cumpere jetoane, iar Katie îl urmă cu copiii, ca să meargă la mașinuțe și tiribombă. Peste tot erau cozi. Mame și tați de mână cu copii și adolescenți veniți în grupuri. Aerul răsună de vuietul generatoarelor și de huruitul caruselelor.

Cel mai mare cal din lume putea fi văzut cu un dolar. Cu un alt dolar puteai să intri în următorul cort, în care se afla cel mai mic cal. Poneii, care se învârteau mereu priponiți de o roată, erau oboșiți și înfierbântați și-și țineau capetele plecate.

Copiii erau nerăbdători și voiau să se dea în toate, așa că Alex cumpără o grămadă de jetoane. Jetoanele se consumau repede, pentru că majoritatea turelor costau trei sau patru jetoane. Costul cumulat era exagerat, iar Alex încerca să le păstreze mai mult, insistând pe lângă copii să facă și alte lucruri.

Priviră un bărbat care jongla cu popice și aplaudară un câine care mergea pe funie. La prânz, mâncară pizza la unul dintre restaurantele locale, în interior, ca să scape de căldură, și ascultară o formație de muzică country interpretând câteva melodii. După aceea, se uitară la cursa de schi nautic pe râul Cape Fear și se întoarseră la caruseluri. Kristen dori vată pe băț, iar Josh își făcu un tatuaj temporar.

Și astfel, timpul trecu, într-un amestec incert de căldură, zgomot și plăceri provinciale.

Kevin se trezi după două ore, plin de transpirație și cu crampe la stomac. Visele induse de căldură fuseseră vii și colorate și își aminti cu greu unde se afla. Capul parcă i se crăpa în două. Merse clătinându-se din dormitor în bucătărie, potolindu-și setea direct de la robinet. Era amețit și slăbit și se simțea mai oboșit decât când se culcase.

Dar n-avea timp de pierdut. N-ar fi trebuit să doarmă deloc. Se duse în dormitor și făcu patul la loc, ca nici să nu se cunoască măcar că stătuse acolo. Era pe punct de plecare, când își aminti pastele cu ton pe care le observase în frigider mai devreme, când cotrobăise prin bucătărie. Era hămesit și-și aminti că Erin nu-i mai gătise de luni de zile.

Probabil erau vreo 38°C în cocioaba aia fără aer și, când deschise frigiderul, savură îndelung aerul rece. Luă pastele și scotoci prin sertare până găsi o furculiță. Dând deoparte folia de plastic, luă o înghițitură și apoi încă una. Mâncarea nu-i alina durerea de cap, dar stomacul lui se simți mai bine și crampele începură să-l lase. Ar fi fost în stare să mănânce toate pastele, dar se forță să mai ia doar o înghițitură și apoi să le pună la loc în frigider. Erin nu trebuia să știe că el fusese acolo.

Clăti furculița, o uscă și o puse la loc în sertar. Îndreptă prosopul și verifică patul din nou, asigurându-se că totul era la fel ca atunci când intrase.

Mulțumit, ieși din casă și merse pe drumul de pietriș spre magazin.

Capota mașinii era fierbinte la atingere și, când deschise ușa, înăuntru dogorea ca într-un furnal. În parcare nu se afla nimeni. Prea cald să stea cineva pe afară. Zăpușeală, fără vreun

nor sau o urmă de adiere. Cine naiba ar vrea să locuiască într-un loc ca ăsta?

În magazin luă o sticlă de apă și o bău lângă vitrinele frigorifice. Plăți și bătrâna aruncă sticla goală. Îl întrebă dacă-i plăcuse la bâlci. Îi răspunse bătrânei băgăcioase că da.

Întors în mașină, mai bău niște votcă, fără să-i pese că acum avea temperatura unei cești de cafea. Atâta timp cât îi lua durerea... Era prea cald să gândească și acum ar fi putut să fie în drum spre Dorchester dacă Erin ar fi fost acasă. Poate când o va aduce pe Erin înapoi și Bill își va da seama ce fericiți sunt împreună, o să-și primească slujba înapoi. Era un detectiv bun și Bill avea nevoie de el.

Pe măsură ce bea, durerea din tâmple se mai domoli, dar începu să vadă totul în dublu exemplar, deși știa că nu era decât unul. Trebuia să-și păstreze mintea clară, dar din cauza durerii și căldurii îi era rău și nu știa ce să facă.

Porni mașina și ieși la drumul principal, spre centrul orașului. Multe străzi erau închise și făcu nenumărate ocoluri până să găsească un loc de parcare. Nicio umbră kilometri întregi, numai soare și o căldură nesfârșită, sufocantă. Îi venea să vomite.

Se gândi la Erin și unde putea ea să fie. La Ivan's? La bâlci? Ar fi trebuit să sune să întrebe dacă lucra azi, ar fi trebuit să se oprească la un hotel aseară. Nu avea de ce să se grăbească, pentru că ea nu era acasă, dar el nu știuse asta atunci și se înfurie la gândul că probabil ea râdea și de asta. Râdea într-una de bietul Kevin Tierney în timp ce-l înșela cu un alt bărbat.

Își schimbă cămașa și-și îndesă pistolul în cureaua de la blugi, apoi o porni spre malul apei. Știa că acolo era restaurantul lui Ivan, pentru că îl căutase pe internet. Știa că își asuma un risc ducându-se acolo și se întoarse de două ori din drum, dar trebuia să o găsească, să se asigure că încă era în viață. Fusese la ea în casă, inspirase parfumul ei, dar nu era îndeajuns.

Peste tot era aglomerat. Străzile îi aminteau de un târg rural, numai că fără porci, cai și vaci. Cumpără un hotdog și încercă să-l mănânce, dar stomacul lui se revoltă, așa că aruncă la gunoi aproape tot hotdogul. Strecurându-se printre oameni, zări în depărtare țărnel și apoi restaurantul. Răzbătea îngrozitor de încet prin mulțime. Când ajunse, în sfârșit, la ușa restaurantului, gura îi era uscată.

La Ivan's era plin ochi, oamenii așteptau afară să ocupe mese. Ar fi trebui să-și aducă o pălărie și ochelari de soare, dar nu se gândise la asta. Știa că ea l-ar recunoaște imediat, dar înaintă oricum până ajunse la ușă, apoi intră.

Văzu o chelneriță, dar nu era Erin. Mai văzu una, dar nici ea nu era Erin. Hostesa era tânără și agitată și încerca să găsească o masă pentru următorul grup de clienți. Era gălăgie – oameni care vorbeau, furculițe care se loveau de farfurii, clinchet de pahare. Gălăgie și confuzie și durerea aia nenorocită de cap care nu-i dădea pace. Stomacul îl ardea.

— Erin lucrează azi? strigă el la hostesă, ridicând vocea să acopere zgomotul.

Fata îl privi confuză.

— Cine?

— Katie, spuse el. Katie am vrut să zic. Katie Feldman.

— Nu, strigă hostesa. E liberă. Dar lucrează mâine. Arată cu capul spre fereastră. E probabil pe acolo pe undeva, ca toată lumea. Mi s-a părut că am văzut-o trecând mai devreme.

Kevin se întoarse și plecă, lovindu-se de oameni. Ignorându-i. Afară se opri la un vânzător ambulant. Cumpără o șapcă de baseball și niște ochelari ieftini. Apoi începu să se plimbe.

Roata Mare se învârtea într-una, cu Alex și Josh într-o gondolă și Kristen și Katie în alta, vântul fierbinte bătându-le în față. Katie își ținea brațul pe după umerii lui Kristen, știind că, deși zâmbea, îi era frică de înălțime. Când gondola se balansa în vârf, dezvăluind panorama orașului, Katie își dădu seama că, deși nici ea nu era prea încântată de înălțime, o îngrijora mai

degrabă Roata Mare. Chestia aia arăta de parcă era prinsă cu agrafe și plasă de sârmă, chiar dacă se presupunea că trecuse de inspecția de dimineață.

Se întrebă dacă Alex îi spusese adevărul despre inspecție sau dacă o auzise când întrebese cu voce tare dacă era periculos. Acum era prea târziu să-și facă griji pentru asta, oricum, așa că se uită la mulțimea de oameni de jos. Bâlcii devenise și mai aglomerat în timpul după-amiezii, dar, în afară de plimbatul cu barca, nu prea erau multe de făcut în Southport. Era un orașel liniștit și bănuie că un eveniment ca ăsta era probabil cea mai mare atracție a anului.

Roata încetini și se opri, balansându-i pe măsură ce primii pasageri coborau și alții se urcau. Când gondola se roti un pic, Katie se trezi analizând mulțimea mai atent. Kristen părea mai relaxată și făcea același lucru ca ea.

Recunosc că câțiva clienți obișnuiți ai restaurantului printre persoanele care mâncau cornete cu sirop granulat și se întrebă câți alții erau acolo. Ochii ei începură să treacă de la un grup la altul și, cumva, își aminti că la fel făcea și când abia începuse să lucreze la Ivan's. Atunci când se uita după Kevin.

Kevin trecu de tarabele aliniate de o parte și de cealaltă a străzii, plimbându-se și încercând să gândească ca Erin. Ar fi trebuit să o întrebe pe hostesa de la restaurant dacă o văzuse pe Erin cu un bărbat, pentru că știa că ea n-ar veni singură la bălci, îi era greu să-și tot aducă aminte că acum putea să aibă păr scurt, castaniu, pentru că îl tăiasse și-l vopsise. Ar fi trebuit să-i ceară pedofilului de la cealaltă secție de poliție o copie a pozei din carnetul de șofer, dar nu se gândise atunci, iar acum nu mai conta pentru că știa unde locuiește și putea să se ducă acolo.

Kevin simțea pistolul la centură, apăsându-l pe piele. Îl deranja, îl ciupea și-i era cald cu șapca de baseball, mai ales că o ținea strânsă și trasă pe ochi. Capul părea să-i explodeze de durere.

Se mișca pe lângă grupuri de oameni și cozi care se formau la tarabele cu obiecte de artizanat. Conuri de pin decorate, sticlă colorată în ramă, clopoței de vânt. Jucării de modă veche sculptate în lemn. Oamenii se îndopau cu mâncare: covrigei și înghețată, nachos, rulouri cu scorțișoară. Văzu bebelușii în cărucioare și își aminti din nou că Erin voia un copil. Hotărî să-i ofere unul. Fată sau băiat, nu conta, dar prefera băiat pentru că fetele erau egoiste și nu ar fi apreciat viața pe care le-o oferea el. Așa erau fetele.

Oamenii vorbeau și șușoteau peste tot în jurul lui și i se păru că unii dintre ei se holbau la el, la fel cum făceau Coffey și Ramirez înainte. Kevin îi ignoră, concentrându-se asupra căutării lui Erin. Familii. Adolescenți cu brațele petrecute pe după talie. Un tip cu sombrero. Câțiva muncitori de la bălci stăteau lângă un stâlp de iluminat și fumau. Slabi și tatuați, cu dantură proastă. Probabil, consumatori de droguri cu antecedente. Kevin avu o senzație neplăcută la vederea lor. Era un detectiv bun și știa să citească oamenii și nu avea încredere în ei, dar ei nu făcură nimic când acesta trecu pe lângă ei.

O luă în stânga și-n dreapta, înaintând încet prin mulțime, studiind fețele oamenilor. Se opri când un cuplu supraponderal, cu fețele roșii și pătate, trecu clătinându-se pe lângă el, mâncând cârnați pe băț. Nu putea suferi oamenii grași, îi considera slabi de caracter și fără disciplină, oameni care se plâneau de presiunea sanguină, diabet și probleme cardiace și se văitau de costul medicamentelor, dar nu găseau în ei suficientă putere să lase furculița din mână. Erin fusese mereu slabă, dar avea sânii mari și acum era aici cu un alt bărbat care-i dezmiarda pieptul noaptea; fie și numai gândul îl făcea să ardă pe dinăuntru. O ura. Dar o și dorea. O iubea. Era greu să-și clarifice lucrurile în minte. Băuse prea mult și era al naibii de cald. De ce se mutase într-un loc nenorocit ca ăsta?

Rătăcind printre jocuri și caruseluri, observă Roata Mare în față. Se duse mai aproape, lovindu-se de un bărbat în maiou, ignorând revolta înăbușită a acestuia. Cercetă din priviri gondole, trecând în revistă fiecare față în parte. Erin nu era acolo și nici la coadă.

Merse mai departe, în căldură, printre oameni grași, căutând-o pe Erin cea suplă și pe bărbatul care-i atingea sânii noaptea. Cu fiecare pas, se gândea la pistolul lui.

Caruselul cu leagăne care se învârtteau în direcția acelor de ceasornic era printre preferatele copiilor. Se dăduseră în el de două ori dimineață și, după Roata Mare, Kristen și Josh cerură să se mai dea o dată. Rămăseseră numai câteva jetoane și Alex fu de acord, explicându-le că după aceea vor trebui să meargă acasă. Voia să aibă timp să facă duș, să mănânce și poate să se relaxeze un pic înainte să plece la Raleigh.

Deși încerca din răspuțeri, nu se putea abține să nu se gândească la remarcă sugestivă făcută de Katie mai devreme. Ea păru să simtă unde i se îndreptau gândurile, pentru că o surprinsese fixându-l cu privirea de câteva ori, cu un zâmbet provocator în colțul buzelor.

Acum stătea lângă el, zâmbind la copii. Se dădu mai aproape și o cuprinse cu brațul, iar ea se sprijini de el. Alex nu spuse nimic, pentru că nu era nevoie de cuvinte, și nici ea nu spuse nimic. În schimb, își înclină capul, sprijinindu-l pe umărul lui și Alex simți brusc că nu exista ceva mai minunat pe lume.

Erin nu era nici la tiribombă, nici la casa oglinzilor, nici la casa bântuită. Kevin privi de la coada de bilete, încercând să se piardă în mulțime, ca să o vadă el înainte să-l observe ea. Avea un avantaj pentru că știa că ea era acolo, iar ea nu știa despre el, dar uneori oamenii au noroc și se întâmplă lucruri ciudate. Își aminti de Karen Feldman și de ziua în care îi descoperise secretul lui Erin.

Kevin își dori să nu fi lăsat sticla de votcă în mașină. Nu avea de unde să-și cumpere alta, nu era niciun bar prin apropiere. Nu văzuse nici măcar vreo tarabă care să vândă bere. Deși nu-i plăcea, ar fi cumpărat dacă n-ar fi avut de ales. Mirosul de mâncare îi făcea greață, dar și foame în același timp, și simți transpirația lipindu-i cămașa de spate și de subsuori.

Trecu pe lângă jocurile de noroc, conduse de niște șarlatani. Risipă de bani, pentru că jocurile erau măsluite, dar în jurul lor se strângeau o grămadă de tâmpiți. Căută printre fețe. Nici urmă de Erin.

Merse spre alte mașinării. Erau copii în mașinuțe, oameni care se foiau la rând. În spatele lor, era caruselul cu leagănele și se duse spre ele. Ocoli un grup de persoane, străduindu-se să vadă mai bine.

Leagănele începură să încetinească, dar Kristen și Josh încă râdeau încântați. Alex avea dreptate că era timpul să plece. Căldura o secătuse de vlagă pe Katie și i-ar fi prins bine să se poată răcori un pic. Dacă era ceva în neregulă la căsuță – de fapt, erau mai multe lucruri în neregulă acolo – atunci era faptul că nu avea aer condiționat. Se obișnuise să țină ferestrele deschise noaptea, dar asta nu ajută prea mult.

Leagănele se opriră, iar Josh scoase lanțul și sări. La Kristen dură un pic mai mult până reuși, dar în curând amândoi copiii alergară spre Katie și tatăl lor.

Kevin văzu leagănele oprindu-se și câțiva copii sărind jos de pe locurile lor, dar nu la asta era el atent. El se concentra asupra adulților care se adunaseră pe margine.

Merse mai departe, cu privirea trecând de la o femeie la alta. Blondă sau brunetă, nu conta. Căuta silueta subțire a lui Erin. Din unghiul lui, nu putea să vadă chipurile oamenilor care se

aflau exact în fața lui, așa că schimbă direcția. În câteva secunde, odată ce copiii ajungeau la ieșire, toată lumea urma să se răspândească.

Merse repede. În fața lui stătea o familie cu jetoanele în mână, discutând despre unde să mai meargă, certându-se confuzi. Idioți. Trecu pe lângă ei, străduindu-se să vadă chipurile de lângă leagăne.

O singură femeie suplă. O brunetă cu părul scurt, stând lângă un bărbat cu părul grizonant, care o cuprindea cu brațul.

Era de neconfundat. Aceleași picioare lungi, aceeași față, aceleași brațe viguroase.

Erin.

Alex și Katie mergeau spre restaurantul La Ivan cu copiii, ținându-se de mână. Își lăsaseră bicicletele lângă ușa din spate, locul obișnuit al lui Katie. La plecare, Alex cumpără niște apă pentru Josh și Kristen, apoi porniră spre casă.

— V-a plăcut, copiii? întrebă Alex, aplecându-se să descurie bicicletele.

— Daaaa, tati, răspunse Kristen, cu fața roșie de căldură.

Josh se șterse la gură cu brațul.

— Putem să venim și mâine?

— Poate, răspunse Alex evaziv.

— Te rog? Vreau să mă mai dau în caruselul cu leagăne.

După ce termină cu lacătele, Alex aruncă lanțurile peste umăr.

— Mai vedem, spuse el.

Cornișa din spatele restaurantului ținea un pic de umbră, dar tot era cald. După ce văzu prin ferestre cât de aglomerat era, Katie se bucură că-și luase liber în ziua aceea, chiar dacă trebuia să lucreze tură dublă a doua zi și luni. Merita. Petrecuse minunat ziua și avea să se relaxeze și să se uite la un film cu copiii cât era Alex plecat seara. Iar mai târziu, când se întorcea el...

— Ce? întrebă Alex.

— Nimic.

— Te uitați la mine de parcă aveai de gând să mă mănânci.

— Îmi fugiseră gândurile aiurea, spuse ea făcând cu ochiul. Cred că m-a afectat căldura.

— Aha, înclină el din cap. Dacă n-aș ști...

— Îți amintesc că sunt pe aici niște urechi tinere, așa că fii atent ce spui.

Îl sărută, apoi îl bătu ușor cu palma pe piept.

Niciunul nu observă bărbatul cu șapca de baseball și ochelari de soare care-i privea de pe terasa restaurantului de alături.

Pe Kevin îl luă amețeala când îi văzu pe Erin și pe bărbatul cărunt sărutându-se, când văzu cum flirta Erin cu el. O privi aplecându-se și zâmbind la fetiță, apoi ciufulind părul băiețelului. Observă cum bărbatul cărunt o lovi ușor peste coapse când copiii nu erau atenți. Și Erin, soția lui, îi făcea jocul. Îi plăcea. Îl încuraja. Îl înșela cu noua ei familie, de parcă nici Kevin, nici căsătoria lor n-ar fi existat vreodată.

Se urcară pe biciclete și începură să pedaleze, ocolind clădirea, îndepărtându-se de Kevin. Erin mergea lângă bărbatul cărunt. Purta pantaloni scurți și sandale, descoperindu-și picioarele, fiind sexy pentru altcineva.

Kevin îi urmări. Erin avea părul blond, lung și revărsat pe spate... dar apoi clipi și era din nou scurt și castaniu. Se prefăcea că nu era Erin și mergea cu bicicleta cu noua ei familie și săruta un alt bărbat și zâmbea, zâmbea, fără să aibă vreo grijă. Nu era real, își spuse el. Nu era decât un vis. Un coșmar. Bărcile ancorate se clătinau când treceau pe lângă ele.

Kevin dădu colțul. Ei erau cu bicicletele, iar el pe jos, dar mergeau încet ca să țină pasul și fetița. Se apropie de ei și era destul de aproape să o audă pe Erin râzând fericită. Scoase Glock-ul de la centură și-l strecură sub cămașă, ținându-l apăsat pe piele. Scoase șapca de baseball și o folosi să ascundă pistolul de oamenii din jur.

Gândurile-i ricoșau ca niște bile de pachinko, sărind repede, la stânga și la dreapta, în jos, mai jos. Erin mințindu-l și înșelându-l și complotând și urzind. Fugind să-și caute un iubit. Vorbindu-l pe la spate și râzând de el. Șoptindu-i bărbatului cărunt cuvinte lascive, cu mâinile bărbatului pe sânii ei, care se întăreau. Prefăcându-se că nu este măritată, ignorând tot ce

făcuse el pentru ea și sacrificiile lui și sângele pe care și-l curăța el de pe pantofi și bârfa continuă a lui Coffey și Ramirez și muștele care bâzâiau deasupra burgerilor pentru că ea fugise, iar el trebuise să se ducă singur la grătar și nu putea să-i spună lui Bill, căpitanul, că nu era doar unul dintre băieți.

Și iat-o acum, pedalând ușor, cu părul scurt și vopsit, mai frumoasă ca niciodată, fără să se gândească la soțul ei vreun pic. Fără să-i pese de el. Uitând de el și de căsătoria lor, ca să poată să trăiască cu un bărbat cărunt, să-l bată ușor pe piept și să-l sărute cu o expresie visătoare pe chip. Fericită și senină, fără nicio grijă. Să meargă la bâlciuri, să se plimbe cu bicicleta. Probabil ea cânta la duș în timp ce el plângea și-și amintea parfumul pe care i-l cumpăraseră el de Crăciun și nimic din astea nu mai conta pentru că era o egoistă și credea că se putea debarasa de o căsătorie așa, ca de o cutie goală de pizza.

Kevin grăbi pasul fără să-și dea seama. Ei nu puteau să pedaleze prea repede din cauza mulțimii și Kevin știa că putea să ridice pistolul și să o omoare chiar acum. Degetul i se mută pe trăgaci și ridică piedica, pentru că Biblia spune: „Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat”^[9], dar își dădu seama că asta însemna să-l omoare și pe bărbatul cărunt. Putea să-l omoare în fața ei. Nu trebuia decât să apese pe trăgaci, dar era aproape imposibil să nimerească ținte în mișcare de la distanță cu un Glock și erau oameni peste tot. Aveau să vadă pistolul, să țipe și să strige și era aproape imposibil să nimerească, așa că luă degetul de pe trăgaci.

— Nu mai vira spre sora ta! spuse bărbatul cărunt, din față, cu vocea abia auzindu-i-se din pricina distanței.

Dar vorbele lui erau reale și Kevin își imagină cuvintele murdare pe care i le șoptea lui Erin. Simțea furia crescând în sufletul lui. Apoi, brusc, copiii dădură colțul, urmași de Erin și de bărbatul cărunt.

Kevin se opri gâfâind și simțindu-se rău. Când dăduse colțul, profilul ei fusese luminat de soarele puternic și Kevin se gândi din nou la cât era de frumoasă. Mereu înfățișarea ei îl ducea cu gândul la o floare delicată, așa drăguță și rafinată, și-și aminti cum o salvase de tâlharii care voiau să o violeze când ieșise de la cazinou și cum obișnuia ea să-i spună că el o făcea să se simtă în siguranță, dar nici măcar asta nu fusese de ajuns ca să nu-l părăsească.

Treptat, începu să audă vocile oamenilor care se plimbau pe lângă el. Vorbeau despre nimicuri, mergând aiurea, dar îl treziră la realitate. Începu să alerge chinuit de soarele arzător, încercând să ajungă în locul unde luaseră ei curba, simțind că-i vine să vomite la fiecare pas. Palma i se lipise, transpirată, de pistol. Ajunse la colț și se uită în sus, pe stradă.

Nu se vedea nimeni, dar două străzi mai sus, niște baricade blocau drumul pentru târgul stradal. Probabil intraseră pe strada de dinainte. Nu era altă variantă. Se gândi că o luaseră la dreapta, singura cale de a ieși din zona din centru.

Trebuia să aleagă: ori să-i urmărească pe jos și să riște să fie observat, ori să fugă înapoi la mașină și să încerce să-i urmărească așa. Încercă să gândească la fel ca Erin și ajunse la concluzia că probabil se duceau acasă la bărbatul cărunt. Casa lui Erin era prea mică, prea călduroasă pentru toți patru, iar Erin ar vrea să meargă într-o casă frumoasă, cu mobilă scumpă, pentru că ea credea că merită o astfel de viață, în loc să aprecieze viața pe care o avea.

Una din două: să-i urmărească pe jos sau cu mașina. Stătu, clipind și încercând să gândească, dar era foarte cald și el se simțea buimac și îl durea capul și nu se putea gândi decât că Erin se culca cu un bărbat cărunt, iar la gândul ăsta îl apuca durerea de stomac.

Probabil se îmbrăca în dantelă și dansa pentru el, îi șoptea cuvinte care îl stârneau. Îl implora să o lase să-l satisfacă, ca să poată să trăiască în casa lui cu lucruri frumoase.

Devenise o prostituată, își vindea sufletul pentru lux. Se vindea pentru perle și caviar. Probabil dormea într-o casă mare acum, după ce bărbatul cărunt o scotea la cine elegante.

I se făcu rău imaginându-și asta. Rănit și trădat. Furia îl ajută să-și limpezească gândurile și își dădu seama că el stătea pe loc, în timp ce ei se îndepărtau din ce în ce mai mult. Mașina lui era la câteva străzi distanță, dar Kevin se întoarse și începu să alerge. Ajungând la bâlci, împinse oamenii cu brutalitate, ignorând țipetele și protestele lor.

— La o parte, mișcați-vă! striga el și unii se dădeau, pe alții îi împingea el.

Ajunse într-un loc neaglomerat, dar respira greu și trebui să se oprească să vomite lângă un hidrant. Câțiva adolescenți râseră de el și lui Kevin îi veni să-i împuște pe loc, dar după ce se șterse la gură, doar scoase pistolul și-l îndreptă spre ei, iar ei tăcură suficient de repede.

Se împletici mai departe, simțea ca și cum un ciocan de spart gheața îl lovea în cap. Împunsătură și durere, împunsătură și durere. La fiecare nenorocit de pas, simțea împunsătura și durerea și Erin probabil îi spunea bărbatului cărunt ce chestii sexy o să facă în pat. Îi povestea despre el și râdea, șoptind: „Kevin nu putea niciodată să mă satisfacă așa ca tine”, chiar dacă nu era adevărat.

Dură o veșnicie până ajunse la mașină. Când o găsi, soarele o prăjea ca pe o felie de pâine. Căldura se revărsa prin ușa deschisă și volanul ardea la atingere. Ce loc nenorocit! Erin alesese să trăiască într-o gaură împruțită. Porni mașina și deschise ferestrele, întorcând în formă de U spre bâlci și claxonând oamenii de pe stradă.

Iar ocoluri. Baricade. Voia să treacă prin ele, să le spargă într-o mie de bucăți, dar chiar și aici erau polițiști și puteau să-l aresteze. Polițiști proști, grași și leneși. Garcea. Idioți. Niciunul nu era detectiv bun, dar toți aveau pistoale și insigne. Kevin conduse pe străzile laterale, încercând să se concentreze asupra direcției în care mergea Erin. Ea și iubitul ei. Amândoi adulteri, iar în Biblie stă scris: „Cine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui”^[10].

Oameni peste tot, traversând strada haotic, obligându-l să oprească. Se aplecă peste volan, chinându-se să vadă prin parbriz și să-i zărească, siluete mici în depărtare. Erau chiar după o altă baricadă, îndreptându-se spre drumul care ducea la casa lor. La colț stătea un polițist, alt Garcea.

Kevin țâșni mai departe, dar se opri când un om apărură în fața mașinii lui, lovind în capotă. Un țărănoi cu chică, tricou cu craniu și tatuaje. Nevastă grasă și copii unsuroși. Toți niște ratați.

— Uită-te pe unde mergi! strigă țărănoiul.

Kevin îi împușcă pe toți în mintea lui, *pac-pac-pac-pac*, dar se obligă să nu reacționeze pentru că polițistul din colț îl urmărea cu privirea. *Pac!* făcu iar Kevin în gând.

Întoarse mașina și acceleră, înaintând prin cartier. Făcu stânga și iar acceleră. Mai făcu o dată stânga. Alte baricade în față. Kevin mai întoarse în U încă o dată, făcu dreapta și apoi stânga pe următoarea stradă.

Din nou baricade. Era prins într-un labirint, ca un șoarece supus unui experiment. Orașul conspira împotriva lui în timp ce Erin scăpa. Băgă în marșarier și dădu înapoi. Găsi drumul și întoarse, apoi merse cu viteză până la următoarea intersecție. Trebuia să fie aproape acum și făcu iar stânga. Văzu mașini în trafic în față, mergând în direcția pe care o voia el. Întoarse, strecurându-se cu mașina printre două camionete.

Voia să accelereze, dar nu putea. În fața lui se întindeau mașini și camionete, unele având abțibilduri cu steagurile Confederației pe bara de protecție, altele cu suporturi de puști pe capotă. Țărănoi. Oamenii de pe stradă împiedicau șoferii să înainteze, mergând de parcă nici nu vedeau mașinile acolo. Se plimbau pe lângă el mai repede decât reușea el să înainteze cu mașina. Oameni grași, care încă mâncau. Probabil mâncau cât era ziua de lungă și încetineau

traficul în timp ce Erin se îndepărta tot mai mult.

Mașina lui mai avansă un pic, apoi iar se opri. Iar avansă, iar se opri. Și tot așa. Îi venea să urle, să lovească volanul, dar peste tot erau oameni. Dacă nu era atent, cineva avea să spună ceva și Garcea avea să-l ancheteze și să-și aducă aminte de numărul lui de înmatriculare din alt stat și probabil avea să-l aresteze imediat, doar pentru că nu era localnic.

Înainte și stop, într-una, avansând doar câțiva centimetri odată, până ajunse la colț. De-acum, traficul trebuia să se fluidizeze, crezu el, dar nu era așa, iar în față, Erin și bărbatul cărunt dispăruse din raza lui de vedere. Era numai un șir lung de mașini și camionete înaintea lui, pe un drum care nu ducea nicăieri și pretutindeni totodată.

În fața magazinului erau parcate câteva mașini când Katie urcă treptele casei în urma copiilor. Josh și Kristen se smiorcăiseră aproape tot drumul către casă că îi dureau picioarele, dar Alex nu le dăduse apă la moară și le amintise periodic că mai aveau puțin. Când asta nu funcționa, le spunea doar că și el era obosit și că nu voia să mai audă nimic.

Lamentările lor încetară când ajunseră la magazin. Alex îi lăsă să-și ia înghețată și suc, apoi urcară în casă, iar valul de aer răcoros care-i învălui când deschiseră ușa avu un efect înviorător. Alex o duse pe Katie la bucătărie și apoi își spălă fața și gâtul la chiuvetă. În sufragerie, copiii erau deja tolăniți pe canapea, cu televizorul deschis.

— Scuze, spuse el, am crezut că o să mor acum vreo zece minute.

— N-ai spus nimic.

— Asta pentru că sunt un dur, zise el, prefăcându-se că-și umflă pieptul.

Scoase două pahare din dulap și adăugă cuburi de gheață, apoi turnă apă dintr-o carafă pe care-o ținea în frigider.

— Tu te ții tare! adăugă el, dându-i un pahar. E ca în saună afară.

— Nu pot să cred câți oameni sunt încă la bălci, spuse ea, luând o înghițitură.

— Mereu m-am întrebat de ce nu se ține bălciul în mai sau octombrie, dar, pe de altă parte, oamenii vin în număr mare indiferent de vreme.

Katie aruncă o privire la ceasul de pe perete.

— La ce oră trebuie să pleci?

— Cam peste o oră. Dar ar trebui să mă întorc înainte de unsprezece.

„Cinci ore” se gândi ea.

— Vrei să le pregătesc ceva anume copiilor la cină?

— Le plac pastele. Lui Kristen îi plac cu unt, iar lui Josh cu sos marinara, vezi că e o sticlă în frigider. Toată ziua au ciugulit, așa că s-ar putea să nu mănânce prea mult.

— Care-i ora de culcare?

— Nu este o oră anume. De obicei, înainte de zece, dar uneori și la opt. Va trebui să hotărăști tu când e mai bine.

Katie ținu paharul de apă lipit de obraz și se uită prin bucătărie. Nu petrecuse prea mult timp în casa lor, iar acum, că era aici, observa urmele unei mâini de femeie. Detalii ca de exemplu cusături roșii pe draperii, porțelanuri așezate în mod aparte într-un dulăpior, versete din Biblie pictate pe plăci ceramice așezate lângă aragaz. Casa era plină cu urme ale vieții lui cu o altă femeie, dar, spre surprinderea ei, asta nu o deranja.

— Mă duc să fac un duș, spuse Alex. Te descurci câteva minute?

— Sigur, răspunse ea. Pot să arunc o privire prin bucătărie și să mă gândesc la cină.

— Patele-s în dulapul de acolo, zise el, arătându-i. Când ies, dacă vrei să te duc acasă ca să-ți faci duș și să te schimbi, te duc cu plăcere. Sau poți să faci duș aici. Cum preferi.

Katie luă o poziție provocatoare.

— Asta e o invitație?

Alex făcu ochii mari, apoi se uită spre copii.

— Glumeam, râse ea. O să fac duș după ce pleci.

— Vrei să-ți aduci niște haine mai întâi? Dacă nu, poți să împrumuți niște pantaloni și un tricou... pantalonii o să fie prea mari pentru tine, dar poți să strângi șnurul.

Cumva, ideea de a purta hainele lui i se păru extrem de sexy lui Katie.

— Da, e bine, îl asigură ea. Nu sunt pretențioasă. Doar o să mă uit la un film cu copiii, atâta tot.

Alex goli paharul și-l puse în chiuvetă. Se aplecă și o sărută, apoi se duse în baie.

Atunci, Katie se întoarse spre fereastra de la bucătărie. Privi drumul de afară, simțind cum o cuprinde o neliniște nedefinită. Încercase aceeași senzație și de dimineață și bănuise că era din cauza certei pe care o avusese cu Alex, dar acum se trezi că se gândea iar la familia Feldman. Și la Kevin.

Se gândise la el în Roata Mare. Când trecuse în revistă mulțimea, știuse că nu după clienții restaurantului se uita. Nu neapărat. Se uita după Kevin, fiind convinsă, dintr-un motiv inexplicabil, că era în mulțime. Crezând că se afla acolo.

Dar era doar o manifestare a îngrijorării ei nejustificate. El n-avea cum să știe unde se afla ea și ce identitate avea acum. Era imposibil, își aminti ea. N-ar fi făcut niciodată legătura cu fiica familiei Feldman, nici măcar nu vorbea cu ei. Dar atunci de ce avusese toată ziua impresia că o urmărea cineva, chiar și după ce plecaseră de la bălci?

Nu era medium și nu credea în lucrurile astea. Dar credea în puterea subconștientului de a face legătura între lucruri pe care mintea conștientă le-ar putea trece cu vederea. Însă, stând în bucătăria lui Alex, nu reușea să-și pună ordine în gânduri și, după ce urmări câteva mașini trecând pe drumul din față, își întoarse, în sfârșit, capul. Probabil erau doar temerile ei vechi care ieșeau iar la suprafață.

Scutură din cap și se gândi la Alex care era la duș. Gândul de a i se alătura o făcu să se înfioare anticipând ce va urma. Și totuși... nu era chiar așa de simplu, chiar dacă n-ar fi fost copiii acolo. Deși Alex o vedea drept Katie, Erin încă era căsătorită cu Kevin. Își dori să fie altcineva, o femeie care putea să se arunce în brațele iubitului ei fără nicio ezitare. La urma urmei, Kevin fusese cel care încălcase toate regulile căsniciei prima dată când o lovisese cu pumnii. Era sigură că Dumnezeu știa ce era în sufletul ei și că nu considera că ea făcea un păcat. Oare?

Oftă. Alex... numai la el se gândea. La ce avea să se întâmple mai târziu. El o iubea și o dorea și, mai mult decât orice, Katie voia să-i arate că și ea simțea la fel. Dorea să-i simtă corpul lipit de al ei, îl voia cu totul atâta timp cât sentimentul era reciproc. Pentru totdeauna.

Katie se forță să nu se mai gândească la ea și Alex împreună, să nu mai viseze la ce urma să se întâmple. Scutură din cap să-și alunge gândurile și se duse în sufragerie, unde se așeză pe canapea, lângă Josh. Copiii se uitau la un serial Disney, pe care nu-l recunoscuseră. După un timp, privi spre ceas și observă că trecuseră numai zece minute. I se păruseră o oră.

Când termină cu dușul, Alex făcu un sandwich și îl mâncă lângă ea, pe canapea. Mirosea a curat și avea părul încă ud la vârfuri, lipindu-se de piele într-un fel care o făcea să-și dorească să urmărească linia umedă cu buzele. Copiii, cu ochii la ecran, îi ignorau, chiar și după ce el puse farfuria pe măsută și începu să-și treacă degetul în sus și în jos pe coapsa ei.

— Ești tare frumoasă, îi șopti el la ureche.

— Arăt îngrozitor, îl contrazise ea, străduindu-se să ignore focul ce pornea din coapsa ei. Nici n-am făcut duș încă.

Când veni momentul să plece, Alex îi sărută pe copii în sufragerie. Ea îl urmă până la ușă și, când o sărută și pe ea, își lăsă mâna să rătăcească mai jos de talie, cu buzele lipite de ale ei. Evident îndrăgostit de ea, evident dorind-o și arătându-i asta. O înnebunea și părea să-i facă plăcere.

— Ne vedem în curând, spuse el, retrăgându-se.

— Ai grijă cum conduci, șopti ea. Nu-ți face griji pentru copii.

Când îi auzi pașii coborând scările de afară, se sprijini de ușă și respiră adânc. „O, Doamne! își spuse ea în gând. O, Doamne!” Cu sau fără jurăminte, cu sau fără vină, chiar dacă el n-avea dispoziția potrivită, ea clar îl dorea.

Trase încă o dată cu ochiul la ceas, sigură că acestea vor fi cele mai lungi cinci ore din viața ei.

— La naiba! tot zicea Kevin. La naiba!

Conducea de câteva ore. Se oprise să cumpere patru sticle de votcă de la magazinul ABC. Una dintre ele era pe jumătate goală și, în timp ce conducea, Kevin vedea dublu dacă nu ținea un ochi închis și pe celălalt mijit.

Căuta biciclete. Patru biciclete, dintre care una cu coșuri. La fel de bine putea să caute un anumit peștișor în ocean. Urca pe o stradă și cobora pe următoarea în timp ce după-amiaza se risipea și se instala amurgul. Se uita de la stânga la dreapta și o lua de la capăt. Știa unde locuiește și că, în cele din urmă, o va găsi acasă. Dar, între timp, bărbatul cărunt era acolo, undeva, cu Erin, râzând de el și spunând: „Sunt mult mai bun decât Kevin, iubito”.

Striga și înjura în mașină, lovind în volan. Ridică piedica de la Glock, apoi o puse la loc, imaginându-și cum Erin îl săruta, cu brațul lui pe după talia ei. Amintindu-și cât de fericită arăta, gândindu-se că își păcălise soțul. Îl înșela. Gemea și murmura în îmbrățișarea iubitului ei, care gâfâia deasupra ei.

Kevin abia dacă mai vedea și se lupta cu ceața de pe ochi. În spatele lui, pe străzile de cartier, apăru o mașină care îl urmări o vreme, apoi aprinse farurile. Kevin încetini și trase pe dreapta, cu mâna pe pistol. Îi ura pe bătăranii care credeau că drumul e al lor. *Pac!*

Amurgul transforma străzile în labirinturi pline de umbre, în care era greu să observi siluetele fusiforme ale bicicletelor.

Când trecu pe lângă drumul de pietriș a doua oară, decise dintr-un impuls să întoarcă și să-i mai viziteze casa încă o dată, în caz că vine acolo. Opri suficient de departe ca să nu fie văzut și ieși din mașină. Un șoim plana în cercuri deasupra lui și auzi greieri cântând, dar în afară de asta, locul părea părăsit. Porni spre casă, dar văzu de departe că nu era nicio bicicletă parcată în față. Nici luminile nu erau aprinse, dar încă nu se făcuse întuneric, așa că se strecură la ușa din spate. Descuiată, ca mai înainte.

Erin nu era acasă și Kevin nici nu credea că fusese pe acolo de când trecuse el, de dimineață. Aerul în casă era înăbușitor, toate ferestrele fiind închise. Ea ar fi deschis ferestrele, ar fi băut un pahar cu apă, poate ar fi făcut un duș. Nimic. Ieși pe ușa din spate, cu ochii la casa alăturată. O dărâmătură. Pesemne părăsită. Bun. Dar faptul că Erin nu se întorsese însemna probabil că era cu tipul cărunt, acasă la el. Înșelându-l, prefăcându-se că nu era măritată. Uitând casa pe care Kevin o cumpărase pentru ea.

Durerea de cap îi pulsa odată cu bătăile inimii, ca un cuțit care intra și ieșea. Împungea. Împungea. Împungea. Trase ușa după el, concentrându-se cu greu. Slavă Domnului, era mai răcoare afară. Erin locuia într-o saună, unde transpira cu un bărbat cărunt. Acum asudau împreună, undeva, rostogolindu-se în cearșafuri, cu corpurile împreunate. Coffey și Ramirez râdeau de asta, lovindu-se peste coapse, distrându-se de minune pe seama lui. „Mă întreb dacă aș putea să i-o trag și eu”, îi zicea Coffey lui Ramirez. „Nu știi? îi răspundea Ramirez. Și-a tras-o cu jumătate din secție cât Kevin era la muncă. Toată lumea știe.” Bill îi făcea cu mâna de la biroul lui, ținând în mână actele de suspendare. „Și eu i-am tras-o, în fiecare marți, timp de un an. E o sălbatică în pat. Spune cele mai vulgare chestii.”

Se întoarse împleticindu-se la mașină, cu degetul pe trăgaci. Nenorociții, toți niște nenorociți! Îi ura, își imagina cum intră în secție și-și descarcă Glock-ul, golindu-i cartușul, arătându-le el lor. Tuturor. Și lui Erin.

Se opri și se aplecă, vomitând pe marginea drumului. Avea crampe la stomac, o gheară în pântec, de parcă înăuntrul lui era prins un șoarece. Vomită din nou până când nu mai avu ce, apoi lumea se învârti în jurul lui când încercă să se ridice. Mașina era aproape și se clătina

până la ea. Luă votca și bău și încercă să gândească la fel ca Erin, dar apoi se văzu la grătar, ținând în mână un burger acoperit de muște, și toată lumea se uita la el și râdea.

Înapoi la mașină. Nenorocita trebuia să fie undeva. O să-l vadă pe bărbatul cărunt murind. O să-i vadă pe toți murind. Să ardă în iad. Să ardă, să ardă toți! Urcă în mașină cu grijă și porni motorul. Mașina dădu cu spatele într-un copac când vru să întoarcă, apoi, înjurând, demară în trombă pe pietriș, împrôșcând pietre cu roțile mașinii.

În curând avea să se înnopteze. Ea venise în direcția asta, trebuia să fie pe aici. Copiii nu puteau să meargă prea departe cu bicicletele. Poate cinci sau șase kilometri. Parcursese pe fiecare străduță, se uitase la fiecare casă din zonă. Nu erau biciclete. Puteau să le țină în garaj sau parcate în curți împrejmuite. O să aștepte și o să vină ea acasă la un moment dat. În seara asta. Mâine. Mâine-seară. O să-i bage pistolul în gură, o să-l îndrepte spre sânii ei. „Spune-mi cine e, o să zică el. Vreau numai să vorbesc cu el.” O să-l găsească pe tipul cărunt și o să-i arate ce se întâmplă cu bărbații care se culcă cu nevestele altora.

Se simțea de parcă nu dormise și nu mâncase de câteva săptămâni. Nu înțelegea de ce era întuneric și se întrebă când se înnoptase. Nu-și amintea când exact ajunsese acolo. Își amintea că o văzuse pe Erin, că încercase să o urmărească și că mersese cu mașina, dar nici nu știa sigur unde se afla.

În dreapta, văzu luminile de la un magazin, care arăta ca o casă cu o verandă în față. Pe un panou scria: BENZINĂ ȘI MÂNCARE. Își aminti că îl văzuse mai devreme, dar cu cât timp în urmă, nu știa. Încetini mașina fără să vrea. Avea nevoie de mâncare, avea nevoie de somn. Trebuia să găsească un loc unde să înnopteze. Avea crampe la stomac. Luă sticla și o întoarse cu fundul în sus, simțind arsura pe gât, calmându-l. Dar de îndată ce luă sticla de la gură, stomacul i se strânse din nou.

Trase mașina în parcare, străduindu-se să nu vomite, cu salivă curgându-i din gură. Nu mai avea timp. Frână la un stop lângă magazin și sări afară. Alergă în fața mașinii și vomită în întuneric. Corpul îi tremura, picioarele i se clătinau, își dădu afară tot stomacul. Ficatul. Tot ce avea. Cumva, tot ținea sticla în mână, nu o lăsase jos. Respira greu. Bău ca să-și clătească gura, apoi înghiți. Mai termină o sticlă.

Și atunci, ca într-un vis, în umbrele întunecate din spatele casei, văzu patru biciclete parcate una lângă alta.

Katie îi spală pe copii înainte să-i îmbrace în pijamale. După aceea, își făcu duș, zăbovind sub jetul de apă și savurând cu voluptate senzația dată de șamponul și săpunul care îi clăteau sarea de pe corp după o zi de stat în soare.

Găti paste pentru copii, iar după cină căutară prin colecția de DVD-uri, încercând să găsească un film pe care amândoi copiii să vrea să-l vadă și, până la urmă, aleseră *Căutându-l pe Nemo*. Se așeză între Josh și Kristen pe canapea, cu un castron de floricele în poală și cu mâinile copiilor întinse automat spre ea din ambele direcții. Purta o pereche de pantaloni comozi pe care i-i lăsase Alex și un tricou vechi cu numele echipei Carolina Panthers, își trăsese picioarele sub ea și, uitându-se la film, se simțea foarte relaxată pentru prima dată în ziua aceea.

Afară, cerul la apus oferea o priveliște deosebită, împrumutând din culorile puternice ale curcubeului, care apoi păleau în nuanțe pastelate și, într-un târziu, se transformau în bleucenușiu și, în cele din urmă, în indigo. Stelele începură să strălucească în timp ce din pământ se ridicau ultimele valuri tremurătoare de căldură.

Kristen tot căsca pe măsură ce filmul avansa, dar de fiecare dată când apărea Dory pe ecran, reușea să ciripească:

— Ea e preferata mea, dar nu-mi aduc aminte de cel!

De cealaltă parte, Josh se străduia să nu adoarmă.

Când se termină filmul și Katie se aplecă în față ca să stingă televizorul, Josh își lăsă capul să alunece înapoi pe canapea. Katie nu putea să-l ducă în brațe, era prea mare, așa că îl zgâlțâi de umăr și-i spuse că era timpul să meargă la culcare. Josh mormăi și scânci, apoi se ridică în fund. Căscă și se ridică în picioare și, condus de Katie, se împletici până în dormitor. Se băgă în pat fără să se plângă și Katie îl sărută de noapte-bună. Nefiind sigură dacă dormea cu o luminiță aprinsă noaptea, lăsă lumina din hol, dar închise ușa parțial.

Urma Kristen, care o rugă să se întindă lângă ea câteva minute. Katie se întinse și, uitându-se în tavan, începu să se resimtă după căldura de peste zi. Kristen adormi repede și Katie se strădui să rămână trează, ca apoi să iasă în vârful picioarelor din cameră.

După aceea, curăță farfuriile în care mâncaseră și goli castronul de popcorn. Aruncând o privire prin sufragerie, observă urme ale copiilor peste tot: un teanc de jocuri puzzle pe un raft al bibliotecii, un coș cu jucării în colț, canapele confortabile din piele care rezistau cu succes la diverse lichide vărsate. Studie decorațiunile din cameră: un ceas de modă veche care trebuia întors zilnic, un set vechi de enciclopedii pe un raft lângă fotoliul rabatabil, o vază de cristal pe masa de lângă fereastră. Pe pereți atârnavă fotografiile alb-negru, înrămate, care reprezentau hambare de tutun în paragină. Erau specific sudiste și își aminti că văzuse multe astfel de scene rustice în călătoria ei prin Carolina de Nord.

Erau și semne ale vieții haotice a lui Alex: o pată roșie pe carpeta din fața canapelei, scobituri în dușumeaua de lemn, praf pe dulapuri. Examinând casa, nu-și putu stăpâni un zâmbet pentru că și lucrurile acestea erau o imagine a lui Alex: un tată văduv, care făcea tot ce putea să crească doi copii și să păstreze curățenia în casă, așa imperfectă cum era ea. Casa reprezenta un instantaneu al vieții lui și Katie se simțea confortabil și în largul ei acolo.

Închise luminile și se prăbuși pe canapea. Luă telecomanda și schimbă canalele TV, încercând să găsească ceva interesant, dar nu prea solicitant. Se apropia de ora zece, observă ea. Încă o oră. Se lăsă pe spate pe canapea și începu să privească o emisiune pe canalul Discovery, ceva despre vulcani. Observă o lumină pe ecran și se întinse să stingă lampa de pe măsuta alăturată. Camera se cufundă în întuneric. Ea se lăsă la loc pe spate. Era

mai bine.

Se uită la televizor câteva minute, abia dându-și seama că de câte ori clipea ochii ei stăteau închiși un pic mai mult. Respirația i se încetini și ea începu să se afunde în perne. Prin minte îi treceau imagini mai întâi disparate, gânduri de la bâlci, panorama din Roata Mare. Oameni care stăteau în grupuri aleatorii, tineri și bătrâni, adolescenți și copii. Familii. Și undeva, la distanță, un bărbat cu o șapcă de baseball și ochelari de soare, strecurându-se prin mulțime, mergând hotărât, apoi dispărând din câmpul ei vizual. Recunoscu ceva la el: mersul, maxilarul puternic, felul în care-și balansa brațele.

Katie era undeva între somn și veghe, se relaxa și-și amintea, imaginile începură să se piardă în ceață, iar sunetul televizorului se estompă. Camera deveni mai întunecată și mai tăcută. Katie se lăsă și mai mult în voia somnului, văzând iar și iar în mintea ei panorama din Roata Mare și, desigur, pe bărbatul acela, un om care se mișca asemenea unui vânător prin tufișuri, în căutarea prăzii.

Kevin privi în sus, spre ferestre, ținând în brațe sticla de votcă pe jumătate goală, a treia din noaptea aceea. Nimeni nu-l baga în seamă. Stătea pe docul din spatele casei. Se schimbase într-o cămașă neagră cu mâneci lungi și jeanși închiși la culoare. Numai fața i se vedea, dar stătea sub un chiparos, ascuns după trunchiul lui. Privea ferestrele. Luminile. Pândind-o pe Erin.

O vreme nu se întâmplă nimic. Bău, hotărât să termine sticla. Oamenii intrau în magazin o dată la câteva minute, adesea folosindu-și cardurile ca să plătească benzina. Era foarte aglomerat chiar și aici, la dracu-n praznic. Se mută în lateralul magazinului, privind în sus la ferestre. Recunoscu lumina albastră, pâlpâitoare a unui televizor. Toți patru se uitau la televizor, ca o familie fericită. Sau poate copiii erau deja în pat, obosiți după ziua petrecută la bălci și după plimbarea cu bicicleta. Poate nu erau decât Erin și bărbatul cărunt, care se ghemuiau pe canapea, sărutându-se și atingându-se unul pe altul în timp ce Meg Ryan sau Julia Roberts se îndrăgosteau pe ecran.

Îl dureau toate și era obosit și crampele la stomac nu-i dădeau pace. Ar fi putut să urce scările și să spargă ușa, să-i omoare de câteva ori până acum, ca să termine odată cu asta, dar erau oameni în magazin. Mașini în parcare. Își împinse mașina mai în față, cu motorul pornit, până sub un copac din spatele magazinului, ca să nu fie văzută din mașinile care treceau pe lângă magazin. Voia să țintească pistolul și să apese pe trăgaci, voia să-i vadă murind, dar voia și să se întindă și să doarmă pentru că niciodată nu fusese atât de obosit și, la trezire, voia să o vadă pe Erin lângă el și să-și spună că nu îl părăsise niciodată.

Mai târziu îi zări profilul la fereastră, o văzu zâmbind când se întoarse și știa că se gândea la bărbatul cărunt. Se gândea la sex și în Biblie stă scris: „Cei care s-au dat la desfrânare și au umblat după trup străin stau înaintea ca pildă, suferind pedeapsa focului celui veșnic”^[11].

El era un înger al Domnului. Erin păcătuse, iar Biblia spune că „se va chinui în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri”^[12].

În Biblie, era mereu foc, pentru că purifica și pedepsea și el înțelegea asta. Focul era puternic, arma îngerilor. Termină sticla de votcă și o aruncă în tufișuri. La pompele de benzină se opri o mașină, din care coborî un bărbat. Băgă cardul de credit și începu să-și alimenteze mașina cu benzină. Pe tăblița de lângă pompă scria că fumatul era ilegal pentru că benzina era inflamabilă. În magazin era lichid pentru brichete, care putea fi folosit la cărbuni. Își aminti că mai devreme, în fața lui la rând, era un bărbat cu o canistră.

Foc.

Alex schimbă viteza și-și potrivi mâinile pe volan, încercând să-și găsească o poziție confortabilă. Pe bancheta din spate erau Joyce și fiica ei, care nu se opriseră din vorbit de când se urcaseră în mașină.

Ceasul de pe bord arăta că era o oră târzie. Copiii ori erau deja în pat, ori urmau să se culce în curând, ceea ce suna bine. Pe drumul de întoarcere, băuse o sticlă de apă, dar încă îi era sete și se gândea dacă să oprească din nou. Era sigur că nici Joyce, nici fiica ei nu s-ar supăra, dar nu dorea să oprească, voia numai să ajungă odată acasă.

În timp ce conducea, se pierdu în gânduri. Se gândi la Josh și Kristen, la Katie și-și aminti de Carly. Încercă să-și imagineze ce ar spune Carly despre Katie și dacă Carly ar fi vrut să-i dea ei scrisoarea. Își aminti ziua în care o văzuse pe Katie ajutând-o pe Kristen cu păpușa și cât de frumoasă era în seara când îl invitase la cină. La gândul că ea era la el acasă și-l aștepta, îi venea să apese pe pedala de accelerație până la capăt.

Pe partea cealaltă a autostrăzii, în depărtare, la orizont, se vedeau luminițe care se separau

încet și creșteau, formând faruri ale mașinilor ce se apropiau. Deveneau tot mai strălucitoare până ce treceau de el. În oglinda retrovizoare, luminile roșii se pierdeau în depărtare.

Spre sud, fulgere aprindeau cerul ca blițul unui aparat de fotografiat. În dreapta, era o fermă cu luminile aprinse la parter. Depăși o camionetă cu număr de Virginia și mișcă din umeri, încercând să-și alunge oboseala. Trecu de indicatorul de kilometraj care arăta distanța până la Wilmington și oftă. Mai avea de mers.

Pleoapele lui Katie se mișcau în somn, semn că subconștientul lucra în timp ce ea visa. Crâmpeie, fragmente care încercau să se lege unele de altele.

Visul se termină și, după câteva minute, Katie își ridică genunchii și se întoarse pe o parte, aproape trezindu-se. Respirația îi încetini din nou.

La ora zece, parcare era aproape goală. Era chiar înainte de ora închiderii, iar Kevin merse în fața magazinului, mijindu-și ochii din cauza luminii ce răzbătea prin ușa din față. Deschise ușa și auzi un clopoțel. La casă era un bărbat cu un șorț. Kevin îl recunoscuse vag, dar nu știa de unde. Purta un șorț alb, cu numele Roger scris în dreapta.

Kevin trecu pe lângă casă, încercând să vorbească clar.

— Am rămas fără benzină mai sus, pe drum.

— Canistrele de benzină sunt pe peretele din spate, răspunse Roger fără să se uite la el. Când, în sfârșit, își ridică privirea, clipi. Te simți bine?

— Doar obosit, spuse Kevin de lângă raft, încercând să nu atragă atenția asupra lui, dar știind că bărbatul îl urmărea cu privirea.

Avea pistolul la cingătoare și Roger trebuia doar să-și vadă de treaba lui. Pe peretele din spate, Kevin văzu canistre de plastic de 20 de litri și luă două. Le aduse la casă și puse banii pe tejghea.

— Plătesc după ce le umplu, spuse el.

Afară, băgă benzină în canistră, urmărind numerele schimbându-se. O umplu și pe a doua și se duse înapoi în magazin. Roger îl fixa cu privirea, ezitând să-i vândă canistrele.

— E multă benzină de cărat.

— Erin are nevoie de ea.

— Cine e Erin?

Kevin clipi.

— Pot să cumpăr nenorocita de benzină sau nu?

— Ești sigur că poți să conduci?

— Mi-a fost rău, mormăi Kevin. Am vomitat toată ziua.

Nu era sigur dacă Roger îl credea, dar, după o clipă, acesta luă banii și îi dădu restul. Kevin lăsase canistrele lângă pompele de benzină și se duse să le ia. Parcă ridica plumb. Își adună puterile, stomacul îl durea și simțea durerea pulsându-i în cap. O luă în sus, pe drum, lăsând în urmă luminile magazinului.

În întuneric, puse canistrele jos în iarba înaltă, chiar lângă drum. După aceea, ocoli iar magazinul. Așteptă să închidă Roger magazinul și să stingă luminile. Să adoarmă toată lumea de sus. Scoase încă o sticlă de votcă din mașină și luă o înghițitură.

În Wilmington, Alex începu să se învioneze, știind că se apropia de casă. Nu mai avea mult, poate jumătate de oră până în Southport. Dura câteva minute să le lase pe Joyce și pe fiica ei, dar apoi avea să ajungă acasă.

Se întrebă dacă o va găsi pe Katie așteptându-l în sufragerie sau, așa cum îl tachinase, în

patul lui.

Era genul de lucruri pe care i le spunea Carly. Vorbeau despre afacere sau despre părinții ei și viața lor în Florida și, din senin, anunța că era plictisită și-l întreba dacă voia să meargă în dormitor să facă prostioare.

Alex se uită la ceas. Zece și un sfert și Katie aștepta. Pe marginea drumului, văzu câteva căprioare nemișcate în iarbă, ochii lor reflectând farurile, strălucind nefiresc. Ca și cum ar fi fost vânate.

Kevin privi luminile fluorescente de deasupra pompelor de benzină clipind și stingându-se. Urmără luminile din magazin. Din poziția lui ascunsă, îl văzu pe Roger încuind ușa. Trase de ea, să se asigure că este încuiată, apoi se întoarse și plecă. Merse până la o camionetă maro parcată în celălalt capăt al parcării și urcă în ea.

Motorul porni cu un vaiet și un scârțâit. Cureaua de ventilator era slabă. Roger tură motorul, aprinse farurile, apoi băgă camioneta în viteză. Leși pe șoseaua principală și se îndreptă spre centru.

Kevin așteaptă cinci minute, să se asigure că Roger nu se întoarce. Drumul din fața magazinului era liniștit acum, nu veneau mașini sau camionete din nicio direcție. Alergă spre tufișuri, unde ascunsese canistrele. Verifică iar drumul și apoi cără o canistră în spatele magazinului. O deplasă apoi și pe a doua și le așeză lângă niște coșuri metalice de gunoi pline cu resturi de mâncare intrate în putrefacție. Duhoarea era copleșitoare.

Sus, televizorul continua să inunde una dintre ferestre în lumină albastră. Nu mai erau alte lumini și știa că cei doi se dezbrăcaseră. Simți cum îl cuprinde furia. Acum, gândi el. Era momentul. Când vru să apuce canistrele, văzu patru. Închise un ochi și văzu iar două. Dădu să facă un pas și se împiedică, dezechilibrându-se în față, dând din mâini ca să se sprijine de perete și să nu cadă. Rată și căzu, aterizând rău și lovindu-se cu capul de pietriș. Scânteii și stele, dureri ascuțite. Îi era greu să respire. Încercă să se ridice și căzu din nou. Se rostogoli pe spate, privind la stele.

Nu era beat, pentru că el nu se îmbăta niciodată, dar ceva nu era în regulă. Luminițe licăreau și se roteau mereu, prinse într-o tornadă din ce în ce mai rapidă. Închise ochii și-i strânse tare, dar ameți și mai rău. Se rostogoli pe o parte și vomită pe pietriș. Probabil cineva îi dăduse droguri, pentru că abia dacă băuse toată ziua și niciodată nu-i fusese așa de rău.

Bâjbâi după coșul de gunoi. Apucă de capac și încercă să se folosească de el ca să se echilibreze, dar trase prea tare. Capacul căzu cu zgomot și o pungă de gunoi se vărsă pe jos.

Sus, Katie tresări la zgomotul făcut de ceva prăbușindu-se. Era pierdută în visul ei și dură un pic până să deschidă ochii. Amețită, ascultă, dar nu era sigură de ce, nu era sigură dacă visase sunetul sau nu. Dar nu se auzi nimic.

Se rezemă adormind la loc și visul continuă de unde se întrerupsese. Era la bâlci, în Roata Mare, dar nu mai stătea Kristen lângă ea, ci Jo.

Kevin reuși în cele din urmă să se ridice în picioare și să stea drept. Nu înțelegea ce se întâmpla cu el, de ce nu putea să-și păstreze echilibrul. Se concentrează asupra respirației, inspirând, expirând. Văzu canistrele de benzină și pași spre ele, cât pe ce să cadă din nou.

Dar nu căzu. Ridică o canistră, apoi se clătină spre treptele din spatele casei. Întinse mâna spre balustradă, dar nu o nimeri, apoi mai încercă o dată. Gata. Smuci canistra în sus, pe scări, spre ușă, ca un șerpaș în Himalaya. În cele din urmă, ajunse în capul scărilor, gâfâind, și se aplecă să scoată capacul. Îi veni sângele-n cap și ameți, dar se sprijini de canistră să nu

cadă. Dură ceva până să dea jos capacul, pentru că îi tot aluneca printre degete.

După ce o deschise, ridică de jos canistra și udă palierul, stropind și ușa. Cu fiecare mișcare, canistra se ușura, iar benzina se vărsa în arcuri, udând peretele. Era mai ușoară acum. Stropi în stânga și-n dreapta, încercând să acopere ambele părți ale clădirii. Începu să coboare treptele, stropind peste tot. Îi era rău de la vapori, dar nu se opri.

Nu mai rămăsese multă benzină în canistră când ajunse la baza scării și Kevin se odihni o clipă. Respira greu și vaporii îi făceau rău, dar începu să se miște din nou, cu o țință bine stabilită. Cu hotărâre. Aruncă la o parte canistra goală și o luă pe cealaltă. Nu putea să ude partea de sus a pereților, dar făcu ce putu. Stropi o parte, apoi ocoli prin spate în partea cealaltă. Deasupra lui, tocul geamului încă licărea din cauza luminii televizorului, dar totul era cufundat în liniște.

Scurse canistra în partea cealaltă a clădirii și nu-i mai rămase nimic pentru fața casei. Cercetă drumul; nu venea nicio mașină din nicio direcție. Sus, Erin și bărbatul cărunt erau goi și râdeau de el și Erin fugise și el aproape că o găsisese în Philadelphia, dar atunci își spunea Erica, nu Erin, iar acum se prefăcea că numele ei era Katie.

Stătu în fața magazinului, gândindu-se la ferestre. Poate aveau alarmă, poate nu. Nu-i păsa. Avea nevoie de lichid de brichete, ulei de motor, terebentină, orice arde. Însă, odată ce spărgea geamul, nu-i mai rămânea prea mult timp.

Sparse geamul cu cotul, dar nu auzi nicio alarmă. Scoase bucăți de geam și abia dacă simți că se tăiasse la degete și că acestea sângerau. Mai scoase câteva cioburi. Consideră că gaura era destul de mare ca să intre prin ea, dar brațul i se prinse într-un ciob dințat, tăindu-l adânc. Trase și în locul unde era ciobul, carnea i se sfâșie. Dar nu se putea opri acum. Din braț îi curgea sânge, care picura și se amesteca cu sângele de la tăieturile de pe degete.

Vitrinele frigorifice din spate erau încă luminate și Kevin merse pe culoare, întrebându-se dacă cerealele Cheerios sau prăjiturelele Twinkies ar arde. DVD-uri. Localiză cărbunele și lichidul de brichetă – erau numai două canistre. Nu prea mult. Nu destul. Clipi, căutând în jur altceva. Observă grătarul în spatele magazinului.

Gaz natural. Propan.

Se apropie de zona de grătar, ridică separatorul și se găsi în fața grătarului. Deschise un arzător, apoi încă unul. Trebuia să fie o valvă undeva, dar nu știa unde și nu avea timp pentru că putea să vină careva, iar Coffey și Ramirez vorbeau despre el, râzând și întrebând dacă mâncase chiftele din carne de rac în Provincetown.

Șorțul lui Roger era agățat de o poliță și Kevin îl aruncă în foc. Deschise canistra de lichid de brichetă pe care o ținea în mână și pulveriză pe pereții grătarului. Canistra era plină de sânge și Kevin se întrebă de unde. Sări pe teighea și împrășcă niște lichid și pe tavan, apoi coborî. Lăsă o dungă de lichid în fața magazinului, observând că șorțul începuse să ardă serios. Goli canistra și o aruncă. Deschizând a doua canistră, împrășcă tavanul cu ea. Se duse la casă și căută o brichetă. Găsi o grămadă într-o cutie de plastic, lângă țigări. Stropi cu lichid de brichetă casa de marcat și măsuța din spatele lui. Acum și a doua canistră era goală și Kevin se împletici spre geamul pe care-l spărsese mai devreme. Leși prin el, călcând pe cioburi și auzindu-le crăpând și pocnind. În picioare lângă casă, aprinse bricheta și o ținu lângă peretele stropit cu benzină și privi cum lemnul lua foc. În spatele casei, dădu foc la scări, iar flăcările se ridicară repede, ajungând până la ușa și răspândindu-se pe acoperiș. Urma partea cea mai îndepărtată.

Focul se răspândea peste tot, exteriorul era cuprins de flăcări, iar Erin era o păcătoasă, iubitul ei era un păcătos și Biblia spune: „Ei vor lua ca pedeapsă pieirea veșnică de la fața Domnului”^{13}.

Se retrase, privind cum focul mistuitor cuprindea clădirea, ștergându-și fața, cu degetele însângerate. În lumina portocalie strălucitoare, părea un monstru.

În visul lui Katiei, Jo, aflată alături de ea în Roata Mare, nu zâmbea. Părea că cercetează mulțimea de jos, cu o expresie de concentrare pe chip.

Acolo, zise ea, arătând. Acolo. Îl vezi?

Ce cauți aici? Unde e Kristen?

Doarme. Dar tu trebuie să-ți amintești asta acum.

Katie se uită, dar erau așa de mulți oameni, atâta mișcare.

Unde? întrebă ea. Nu văd nimic.

E aici, spuse Jo.

Cine?

Știi tu.

În vis, Roata se opri brusc. Scoase un zgomot puternic, ca atunci când se sparge un geam, și acesta păru semnalul de schimbare. Culorile bâlciului începură să pălească, scena de dedesubt se dizolvă în nori care nu fuseseră acolo mai înainte. Ca și cum lumea era ștearsă încet și apoi totul deveni brusc neclar. Era înconjurată de un întuneric de nepătruns, întrerupt numai de o scânteiere ciudată la marginea câmpului ei vizual și de vorbele cuiva.

Katie auzi din nou vocea lui Jo, aproape ca o șoaptă.

Simți mirosul?

Katie mirosi, încă pierdută în negură. Deschise ochii, care, dintr-un motiv oarecare, o înțepau când încercă să-și limpezească vederea. Televizorul era încă deschis și își dădu seama că adormise. Visul deja se estompa, dar auzi cuvintele lui Jo clar în mintea ei.

Simți mirosul?

Katie inspiră adânc, ridicându-și capul de pe pernă, și începu imediat să tușească. Într-o fracțiune de secundă își dădu seama că toată camera era plină de fum. Sări de pe canapea.

Fumul însemna foc și acum vedea flăcările pe fereastră, dansând și răsucindu-se portocalii. Ușa era cuprinsă de flăcări, iar fumul se ridica din bucătărie în nori groși. Auzi un zgomot ca un muget, un sunet ca de tren, pârâituri și pocnituri și așchii sărind, conștientizându-le pe toate odată.

„O, Doamne! Copiii!”

Alergă spre hol, panicată la vederea fumului gros care se ridica din ambele camere. Camera lui Josh era cea mai apropiată și Katie dădu buzna alungând cu brațele ceața neagră, înțepătoare.

Ajunse la pat și-l luă pe Josh de braț, trăgându-l în sus.

— Josh, trezește-te. A luat foc casa! Trebuie să ieșim afară!

Josh dădu să plângă, dar Katie îl trase, grăbindu-l.

— Haide! țipă ea.

Josh începu imediat să tușească și se încovoie în timp ce ea îl trăgea afară. Holul era un zid impenetrabil de fum, dar Katie alergă înainte, trăgându-l pe Josh după ea. Bâjbâind, găsi mânerul ușii de la camera lui Kristen, din partea cealaltă a holului.

Nu era la fel de rău ca în camera lui Josh, dar simțea căldura enormă din spatele lor. Josh continua să tușească și să se vaite, străduindu-se să țină pasul, iar ea știa că nu trebuie să-i dea drumul. Alergă la patul lui Kristen și o scutură, scoțând-o din pat cu cealaltă mână.

Mugetul focului era atât de puternic, încât abia dacă-și putea auzi propria voce. Cărând și trăgând copiii după ea înapoi în hol, văzu o strălucire portocalie, abia vizibilă, prin fum, unde era

intrarea în hol. Peretele era cuprins de foc, flăcările urcaseră până la tavan și înaintau spre ei. Nu avea timp să se gândească, nu-i rămânea decât să reacționeze imediat. Se întoarse și împinse copiii înapoi prin hol în dormitorul mare, unde fumul era mai puțin gros.

Se năpusti în cameră și aprinse lumina. Încă funcționa. Patul lui Alex stătea rezemat de un perete, pe celălalt era un dulap cu sertare. Drept înainte, erau un scaun-balansoar și ferestrele, din fericire încă neatinse de foc. Katie trânti ușa în spatele ei.

Chinută de spasme de tuse, se poticni înainte, trăgându-i pe Josh și Kristen după ea. Amândoi plâneau printre accese de tuse. Încercă să se elibereze ca să ridice fereastra de la dormitor, dar Kristen și Josh se agățau de ea.

— Trebuie să deschid fereastra! țipă ea, trăgându-se din strânsoarea lor. Numai pe aici putem ieși!

Panicați, copiii nu înțelegeau, dar Katie nu avea timp să le explice. Trase frenetic de încuietoria ferestrei de modă veche și încercă să ridice rama grea, dar nu se mișca. Privind mai atent, Katie observă că tocul fusese vopsit închis, probabil cu ani în urmă. Nu știa ce să facă, dar la vederea celor doi copii care-o priveau îngroziți mintea i se limpezi. Se uită în jur, cu frenezie, și apucă balansoarul.

Era greu, dar reuși cumva să-l ridice deasupra umerilor și-l aruncă în fereastră cu toată forța ei. Geamul se crăpă, dar nu se sparse. Katie încercă din nou, suspinând cu o ultimă zvâcnire de adrenalină și frică și, de data aceasta, balansoarul zbură afară, aterizând pe cornișa de jos. Mișcându-se repede, Katie alergă la pat și smulse cuvertura. O înfășură în jurul lui Josh și Kristen și începu să-i împingă spre fereastră.

Se auzi un zgomot puternic din spatele ei când o parte din perete fu cuprinsă de flăcări, care se ridicau spre tavan ca niște vârtejuri. Katie se întoarse panicată, oprindu-se suficient de mult ca să observe portretul care atârna pe perete. Îl privi încremenită, știind deja că era al soției lui Alex, pentru că nu avea al cui altcuiva să fie. Clipi, crezând că era o iluzie, o distorsiune creată de fum și teamă. Făcu fără să vrea un pas spre chipul straniu de familiar, când auzi un bubuit deasupra ei, semn că tavanul începea să cedeze.

Răsucindu-se, trecu prin fereastră, ținând copiii în brațe și rugându-se ca cioburile să nu treacă prin cuvertură. Parcă atârna în aer o veșnicie, iar când căzură, Katie se răsuci astfel încât copiii să aterizeze pe ea. Căzu cu spatele pe cornișă, cu o bufnitură. Nu era o distanță prea mare, poate un metru și jumătate, dar impactul îi tăie răsufierea și apoi durerea o năpădi în valuri.

Josh și Kristen sughițau de frică, plâneau și tușeau. Dar erau în viață. Katie clipi, străduindu-se să nu leșine, convinsă fiind că-și rupsese coloana. Dar nu, rezistase impactului. Mișcă un picior, apoi pe celălalt. Scutură din cap ca să-și limpezească vederea. Josh și Kristen erau pe ea și se chinuiau să iasă din cuvertură. Deasupra ei, limbi din foc ieșeau prin fereastra dormitorului. Acum, flăcările erau peste tot, în toată casa, și știa că mai avea doar câteva secunde de trăit dacă nu găsea în ea, cumva, puterea de a se mișca.

Întorcându-se de la casa lui Joyce, Alex observă că cerul devenise portocaliu chiar deasupra lizierei întunecate de la marginea orașului. Nu văzuse asta când intrase în oraș și mersese spre casa lui Joyce. Acum, însă, când viră în direcția respectivă, se încruntă. Intuiția îi spunea că îl aștepta un pericol și ezită doar o clipă înainte să apese pe accelerație.

Josh și Kristen se ridicaseră deja în șezut când Katie se răsuci. Pământul era probabil la trei metri sub cornișă, dar trebuia să riște. Nu mai aveau timp. Josh continua să suspine, dar nu protestă când Katie îi explică repede ce urma să se întâmple. Îl apucă de brațe, încercând să-

și controleze vocea, ca să nu tremure.

— O să te cobor cât de jos pot, dar apoi va trebui să sari.

Josh încuviință, aparent în stare de șoc, iar Katie se grăbi spre margine, trăgându-l pe Josh după ea. Se apropie și el de margine, cu Katie de mână. Cornișa tremura acum, deoarece focul urca pe ambele coloane de suport. Josh coborî cu picioarele înainte, ținându-se bine, iar Katie se întinse pe burtă până la margine. Îl coborî... Doamne, ce tare o dureau brațele... puțin peste un metru, gata, își spuse ea. Nu era distanța prea mare și Josh o să aterizeze în picioare.

Îi dădu drumul în timp ce acoperișul se cutremură. Kristen se târî spre ea, tremurând.

— Gata, pui, acum e rândul tău, o încurajă Katie. Dă-mi mâna.

Procedă la fel cu Kristen, ținându-și respirația când îi dădu drumul. Amândoi erau acum în picioare și priveau în sus, spre ea. O așteptau.

— Fugiți! țipă ea. Dați-vă înapoi!

Cuvintele ei fură înghițite de un alt acces de tuse și știu că trebuia să se miște repede. Apucă marginea consolei și scoase un picior în afară, apoi pe celălalt. Se balansă numai o clipă în aer, apoi slăbi strânsoarea.

Atinse pământul și simți cum i se taie genunchii, apoi se rostogoli până se opri în fața intrării în magazin. Durerea de picioare era înfiorătoare, dar trebuia să-i ducă pe copii într-un loc sigur. Merse pe brânci până la ei, îi luă de mână și începu să-i tragă departe de acolo.

Focul dansa, sărea, se ridica spre cer. Copacii din apropiere luaseră foc, crengile de sus strălucind ca niște artificii. Se auzi un bubuit puternic care-i făcu urechile să țiuie. Aruncă o privire peste umăr, la timp să vadă pereții clădirii prăbușindu-se înăuntru. Apoi se auzi sunetul asurzitor al unei explozii. Suflul ei fierbinte îi aruncă în lături pe Katie și pe copii.

Când cei trei își recăpătaseră suflul și se întoarseră să se uite, din magazin nu mai rămăsese decât un con gigantic de foc.

Dar reușiseră. Katie îi trase pe Josh și Katie spre ea. Copiii scânceau când îi luă în brațe și îi sărută pe creștet.

— Gata, s-a terminat, murmură ea. Sunteți în siguranță acum.

Dar abia când în fața ei apăru o umbră, își dădu seama că se înșelase.

Era el, o imagine neclară ce se contura în fața lor, cu un pistol în mână.

Kevin.

În jeep, Alex își ținea piciorul apăsat pe pedala de accelerație, din ce în ce mai îngrijorat. Deși focul era încă prea departe ca să-și dea seama unde se afla exact, Alex simți cum i strânge stomacul. Nu erau prea multe construcții în partea aceea, cele mai multe erau ferme izolate. Și, desigur, magazinul.

Se aplecă deasupra volanului, parcă îndemnând mașina să se ducă tot înainte. Mai repede.

Lui Katie îi era greu să înțeleagă ce vedea.

— Unde e? se răsti Kevin.

Cuvintele ieșiră nedesluite, dar îi recunoscuseră vocea, chiar dacă fața îi era acoperită parțial de umbră. În spatele lui, ardea iadul, iar fața lui era acoperită de funingine și sânge. Și pe cămașă erau pete de ce credea ea că era tot sânge. Pistolul străluci în mâna lui de parcă ar fi fost înmuiat în ulei.

„E aici”, spusese Jo în visul lui Katie.

„Cine?”

„Știi tu.”

Kevin ridică arma și o îndreaptă spre ea,

— Vreau numai să vorbesc cu el, Erin.

Katie se ridică în picioare. Kristen și Josh se agățau de ea, cu chipurile înfricoșate. Ochii lui Kevin erau sălbatici, iar mișcărilor lui convulsive. Făcu un pas spre ei, aproape dezechilibrându-se. Pistolul se clătina înainte și înapoi. Nesigur.

Katie își dădu seama că Kevin era gata să-i omoare pe toți. Încercase deja să-i omoare cu focul. Dar era și beat, foarte beat. Mai beat decât îl văzuse ea vreodată. Își pierduse controlul, orice urmă de rațiune.

Trebuia să-i îndepărteze pe copii de acolo, să le dea o șansă să fugă.

— Bună, Kevin, spuse ea duios, silindu-se să zâmbească. De ce ții pistolul în mână? Ai venit să mă iei? Te simți bine, iubitul?

Kevin clipi. Vocea blândă și seducătoare, dulce. Îi plăcea când vorbea așa și crezu că era un vis. Dar nu visa și Erin era în fața lui, făcând un pas spre el și zâmbindu-i.

— Te iubesc, Kevin, și am știut mereu că o să vii.

Kevin se uită încremenit. Ba erau două, ba numai una. Le spusese oamenilor că Erin era în New Hampshire, unde avea grijă de o prietenă bolnavă, dar nu găsisese urme de pași în zăpadă, apelurile lui fuseseră redirecționate, iar un băiețel fusese împușcat și avea sos de pizza pe frunte, iar acum Erin era în fața lui și-i spunea că-l iubește.

„Mai aproape, gândi Erin. Aproape am ajuns.” Mai făcu un pas în față, împingându-i pe copii în spatele ei.

— Poți să mă duci acasă?

Vocea ei era rugătoare, implorând așa cum obișnuia Erin, dar părul ei era scurt și castaniu și venea mai aproape de el și se întrebă de ce nu-i era frică și vru să apese pe trăgaci, dar o iubea. Dacă ar fi putut să oprească vacarmul din capul lui...

Deodată, Katie se repezi și-i împinse pistolul în lături. Arma se descărcă, sunând ca o palmă răutăcioasă, dar ea îl prinse bine pe Kevin de încheietură și nu-i dădu drumul. Kristen începu să țipe.

— FUGIȚI! le strigă Katie peste umăr. Josh, ia-o pe Kristen și fugiți! Are un pistol! Fugiți cât de departe puteți și ascundeți-vă!

Panica din vocea lui Katie păru să-l dezmeticească pe Josh, care o luă de mână pe Kristen și începu să fugă spre drum, spre casa lui Katie. Fugeau ca să-și salveze viețile.

— Nenorocito! țipă Kevin, încercând să-și elibereze brațul.

Katie îl mușcă de mână cât de tare putu, iar Kevin scoase un țipăt înspăimântător. Ca să-și elibereze brațul, o lovi cu celălalt pumn în tâmplă. Într-o clipă Katie văzu scânteii albe. Îl mai mușcă o dată, de degetul mare de data asta, iar el țipă și dădu drumul pistolului. Acesta căzu pe jos, iar Kevin o lovi iar cu pumnul în obraz, doborând-o la pământ.

O lovi cu piciorul în spate și ea se arcui de durere. Dar continuă să se miște, panicată acum, impulsivă de convingerea că el intenționase să îi omoare pe ea și pe copii. Trebuia să le dea timp să fugă. Se ridică în patru labe și începu să se târască, mișcându-se repede, prinzând viteză. În cele din urmă, sări în picioare, ca un atlet care ia startul.

Alergă cât o țineau picioarele, încercând să câștige un avans, dar simți cum din spate o lovește corpul lui și căzu pe jos fără suflare. Kevin o trase de păr și o lovi din nou. O apucă de un braț și i-l răsuci, încercând să i-l forțeze la spate, dar era dezechilibrat, iar ea destul de alunecoasă ca să se întoarcă pe spate. Sări cu unghiile la ochii lui, nimeri unul, în colț, și și-l zgârie tare.

Lupta pentru viața ei, era plină de adrenalină. Lupta acum pentru toate dățile când n-o făcuse. Lupta ca să le dea timp copiilor să fugă și să se ascundă. Îl înjura, îl ura, refuza să-

lase s-o bată iar.

Kevin încercă s-o apuce de degete, cu corpul se clătină și se dezechilibrează, iar ea profită de ocazie ca să fugă. El o prinse de picioare, dar strânsoarea lui nu era destul de puternică și Katie reuși să-și elibereze un picior. Trăgându-și genunchiul spre piept, îl izbi cu toată forța ei, buimăcindu-l cu o lovitură în bărbie. Îl mai lovi o dată și, de data aceasta, Kevin se răsturnă pe o parte, eliberând-o din strânsoare.

Katie sări în picioare și o luă din nou la fugă, dar și Kevin se dovedi la fel de iute. Câțiva metri mai încolo, Katie văzu pistolul și se întinse să-l ia.

Alex conducea bezmetic acum, rugându-se ca Kristen, Josh și Katie să fie teferi, șoptindu-le numele panicat.

Trecu de drumul de pietriș și luă curba, cu un nod în gât când văzu că temerile lui se adevereau. Întregul tablou se întindea în fața parbrizului, ca o priveliște a iadului.

Observă mișcare pe marginea drumului, în față. Două siluete mici, îmbrăcate în pijamale albe. Josh și Kristen. Apăsă pe frână.

Leși din mașină și alergă spre ei aproape înainte ca jeepul să se oprească. Ei îl strigau în timp ce alergau și Alex se aplecă să-i cuprindă în brațe.

— Gata, sunteți bine acum, murmură el într-una, strângându-i tare în brațe. Sunteți teferi, sunteți teferi.

Și Kristen, și Josh suspinau și sughițau și, la început, nu înțelegea ce spuneau pentru că nu vorbeau despre foc. Plângeau zicând ceva despre un bărbat cu un pistol și Katie care se lupta cu el și, deodată, Alex înțelese ce se întâmplase.

Îi împinse în jeep și întoarse, gonind spre casa lui Katie în timp ce degetele lui apăsau pe numărul cu apelare rapidă de pe telefon. Dădu de o Joyce speriată la al doilea apel și îi spuse să se ducă imediat la casa lui Katie, că era o urgență, și să sune de îndată la poliție. Apoi închise.

Pietrișul sări când opri brusc în fața casei lui Katie.

Îi lăsă pe copii și le spuse să fugă înăuntru și că o să se întoarcă după ei imediat ce va putea. Numără secunde până întoarse și tură motorul luând-o spre magazin, rugându-se să nu fie prea târziu.

Rugându-se s-o găsească pe Katie în viață.

Kevin văzu pistolul în aceeași secundă ca și ea și sări să-l apuce, ajungând primul la el. Îl înșfăcă și îl îndreptă spre ea, furios. O apucă de păr și îi puse pistolul la cap, apoi o trase după el prin parcare.

— Să mă părăsești tu pe mine? Nu mă părăsești tu pe mine!

În spatele magazinului, sub un copac, Katie îi văzu mașina, cu numărul de Massachusetts. Dogoarea emanată de foc îi înfierbânta fața și-i părlea părul de pe brațe. Kevin urla la ea, cu o voce nedeslușită și aspră.

— Ești nevasta mea!

Departe, Katie auzi sirene, dar păreau așa de îndepărtate.

Când ajunseră la mașină, încercă să se opună din nou, dar aproape leșină când Kevin o lovi cu capul de capotă. Deschise portbagajul și încercă să o oblige să intre. Cumva, Katie se întoarse și reuși să-l lovească cu genunchiul între picioare. Îl auzi icnind și simți strânsoarea slăbindu-se o clipă.

Îl împinse și se smulse din strânsoarea lui și o luă la fugă disperată. Știa că urma glonțul, că urma să moară.

Kevin nu înțelegea de ce îi opunea rezistență, abia putea să respire de durere. Niciodată nu i se mai împotrivese, nu-l zgâriase pe ochi, nu-l lovise, nu-l mușcase. Nu se mai comporta ca soția lui și avea părul castaniu, dar avea totuși vocea ei... Începu să o urmărească clătînându-se, ridică arma, ochi, dar erau două Erin și amândouă alergau.

Apăsă pe trăgaci.

Katie tresări când auzi împușcătura și așteptă durerea, dar aceasta nu veni. Continuă să fugă și, brusc, își dădu seama că Kevin ratase. Alergă la stânga, apoi la dreapta, tot în parcare, căutând disperată un loc mai adăpostit. Dar nu găsi.

Kevin se împletici după ea, mâinile însângerate alunecându-i pe trăgaci. Îi veni să vomite din nou. Ea se îndepărta tot mai mult, alergând dintr-o parte în alta, iar el o tot scăpa din vedere. Încerca să fugă de el, dar n-avea să reușească pentru că era nevasta lui. Urma s-o ducă acasă pentru că o iubea și apoi avea s-o omoare pentru că o ura.

Katie văzu farurile unei mașini pe drum, care mergea repede ca la un raliu. Vru să iasă în drum, să oprească mașina, dar știa că nu avea să ajungă la timp acolo. Spre surpriza ei, mașina încetini brusc și, deodată, recunoscu jeepul când viră în parcare și-l zări pe Alex în spatele volanului.

Trecu în goană pe lângă ea, spre Kevin.

Sirenele se apropiau acum. Veneau oameni și Katie simți o licărire de speranță.

Kevin văzu jeepul apropiindu-se și ridică pistolul. Începu să tragă, dar jeepul continua să vină spre el. Sări din calea lui și jeepul trecu pe lângă el, dar îi prinse mâna și-i rupse toate oasele, zburând pistolul undeva, în întuneric.

Kevin țipă în agonie, ținându-și mâna instinctiv când jeepul se duse mai departe, pe lângă scheletul în flăcări al magazinului, alunecând pe pietriș și izbindu-se cu botul în depozit.

Depart se auzeau sirene. Voia s-o urmărească pe Erin, dar dacă rămânea, îl arestau. Pe Kevin îl cuprinse frica și începu să alerge șchiopătând spre mașină, știind că trebuia să plece de acolo, întrebându-se cum de ieșise totul așa de rău.

Katie îl zări pe Kevin ieșind ca o furtună din parcare, cu roțile mașinii improșcând cu pietriș în urma lui, îndreptându-se spre drumul principal. Întorcându-se, văzu că jeepul lui Alex era pe jumătate îngropat în magazie, cu motorul încă scuișcând gaze prin eșapament, și alergă spre el. Focul se reflecta în spatele mașinii și Katie simți cum o cuprinde panica, rugându-se ca Alex să iasă din mașină.

În timp ce se apropia de mașină, se împiedică de ceva tare. Era pistolul, așa că se aplecă și-l luă, apoi continuă să meargă spre mașină.

În față, portiera se deschise încet, dar mașina era blocată de dărâmături pe ambele părți. Katie se simți ușurată că Alex era în viață, dar în același moment își aminti că Josh și Kristen lipseau.

— Alex! strigă ea. Ajunse în spatele jeepului și începu să bată în el. Trebuie să ieși! Copiii sunt pe-acolo, pe undeva trebuie să-i găsim.

Portiera era încă blocată, dar Alex putu să coboare geamul. Când se aplecă în afară, Katie văzu că fruntea îi sângera și vocea îi era slabă.

— Sunt bine... i-am dus la tine acasă...

Katie simți cum îi îngheață sângele în vine.

— O, Doamne! reuși să murmure îngândurată. Nu, nu, nu... Grăbește-te! Lovi în partea din spate a mașinii. Ieși din mașină! Kevin tocmai a plecat! Panica răzbătea în vocea ei. În direcția aia s-a dus!

Durerea de cap era mai atroce decât orice simțise el vreodată și era amețit din cauză că pierduse mult sânge. Nimic nu avea logică și nu-și mai putea folosi mâna. Auzi sirenele venind, dar voia s-o aștepte pe Erin acasă la ea, pentru că știa că se va întoarce acolo în seara aceea sau a doua zi.

Parcă în spatele celeilalte căsuțe, cea părăsită. În mod ciudat, o văzu pe Amber stând în spatele unui copac, întrebându-l dacă vrea să-i cumpere ceva de băut, dar apoi imaginea ei dispăru. Își aminti că făcuse curățenie în casă și că tunsese peluza, dar nu învățase să spele rufele și acum Erin își spunea Katie.

Nu avea nimic de băut și se simțea tare obosit. Sângele îi pătase pantalonii și-și dădu seama că avea brațul și degetele pline de sânge, dar nu-și amintea cum se întâmplase asta. Voia așa de tare să doarmă. Trebuia să se odihnească o vreme, pentru că avea să-l caute poliția și trebuia să fie treaz dacă se apropia cineva de el.

Lumea din jurul lui deveni neclară și îndepărtată, de parcă o privea prin capătul celălalt al telescopului. Auzi copacii clătinându-se înainte și înapoi, dar în loc de briză, tot ce simțea era aerul fierbinte de vară. Începu să tremure înfrigorat, dar și să transpire. Era atât de mult sânge și-i curgea din mâini și din braț, părea că nu se mai oprea. Trebuia să se odihnească, nu putea să stea treaz, iar ochii începură să i se închidă.

Alex băgă jeepul în marșarier și tură motorul, ascultând roțile învârtindu-se, dar jeepul nu se mișca. Gândurile îi alergau frenetic, știind că Josh și Kristen erau în pericol.

Ridică piciorul de pe accelerație, acționează tracțiunea dublă și încercă din nou. De data aceasta, jeepul începu să se miște, oglinzile laterale se rupseră, dărâmurile zgâriind și îndoind capota. În sfârșit, jeepul se eliberă cu o zdruncinătură. Katie trase în zadar de ușa pasagerului din dreapta șoferului, până ce Alex se întoarse în scaun și lovi ușa cu piciorul ca s-o deschidă. Katie sări în mașină.

Alex întoarse jeepul și accelerează puternic, ajungând pe drum când mașinile pompierilor intrau în parcare. Niciunul nu rosti niciun cuvânt, iar Alex apăsă pedala până jos. În viața lui nu mai fusese atât de speriat.

Luară curba, intrară brusc pe drumul de pietriș și mașina derapă. Spatele mașinii se balansă, iar Alex accelerează din nou. În față, zări căsuțele și ferestrele luminate de la locuința lui Katie. Nu se vedea mașina lui Kevin și Alex răsuflă, fără să-și dea seama că până atunci își ținu respirația.

Kevin auzi zgomotul unei mașini venind pe drum și se trezi speriat.

Poliția, crezu el, și se întinse automat după armă cu mâna beteagă. Țipă de durere și de confuzie când își dădu seama că nu mai avea pistolul. Îl ținu pe scaunul din față, dar nu mai era acolo și el nu înțelegea de ce.

Ieși din mașină și se uită în sus, pe drum. Zări jeepul din parcare, cel care aproape îl omorâse. Acesta se opri și din el sări Erin. La început, nu-i veni să creadă ce noroc avea, dar apoi își aminti că ea locuia acolo și de aceea venise și el.

Mâna cea bună îi tremura rău când deschise portbagajul și scoase o rangă. Îi văzu pe Erin și iubitul ei fugind spre verandă. Se clătină și șchiopătă spre casă, nedorind și neputând să se

oprească, pentru că Erin era nevasta lui și o iubea și bărbatul cărunt trebuia să moară.

Alex opri brusc în fața casei și amândoi săriră din mașină în același timp, alergară la ușă și-i strigară pe copii. Katie încă avea pistolul în mână. Ajunseră la ușă chiar când Josh o deschidea și, de îndată ce-și văzu fiul, Alex îl luă în brațe. Kristen ieși din spatele canapelei și alergă spre ei. Alex își deschise brațele și spre ea, prinzând-o cu ușurință când sări.

Katie rămase în prag, privind cu lacrimi de ușurare în ochi. Kristen se întinse și spre ea și Katie veni mai aproape, primind îmbrățișarea fetei cu o fericire oarbă.

Pierduți în valul de emoții, niciunul nu îl observă pe Kevin apărând în prag, cu ranga ridicată. Lovi tare, trimitându-l pe Alex la pământ, iar copiii se poticniră și căzură pe spate îngroziți și șocați.

Kevin auzi cu satisfacție bufnetul răngii și-i simți vibrația în braț. Bărbatul cărunt zăcea rănit pe jos, iar Erin țipa.

În clipa aceea, Alex și copiii erau tot ce conta pentru ea și Katie se năpusti instinctiv asupra lui Kevin, scoțându-l afară. Erau doar două trepte la verandă, îndeajuns pentru Kevin să cadă cu spatele în noroi.

Katie se întoarse.

— Încuiați ușa! țipă ea și, de data aceasta, Kristen reacționează prima, chiar în timp ce ea striga la ei.

Ranga căzuse într-o parte și Kevin se chină să se rostogolească și să se ridice. Katie ridică pistolul îndreptându-l spre el în timp ce, în sfârșit, se ridica în picioare. Kevin se clătină, aproape dezechilibrându-se, cu fața de un alb cadaveric. Părea incapabil să se concentreze și Katie simți cum îi dau lacrimile.

— Te-am iubit, spuse ea. M-am măritat cu tine pentru că te-am iubit.

Kevin crezu că o avea în față pe Erin, dar părul ei era scurt și închis la culoare, iar soția lui era blondă. Un picior îi devie brusc în față și aproape căzu din nou. De ce-i spunea toate astea?

— De ce ai început să mă lovești? plânse ea. N-am înțeles niciodată de ce nu te-ai oprit, chiar dacă-mi promiteai. Mâna îi tremura și pistolul părea atât, atât de greu. M-ai bătut în luna de miere pentru că mi-am uitat ochelarii de soare la piscină...

Vocea era a lui Erin și Kevin se întrebă dacă visa.

— Te iubesc, mormăi el. Mereu te-am iubit, nu știu de ce m-ai părăsit.

Lui Katie îi veni să plângă în hohote. Cuvintele ieșiră ca un torent, de neoprit și fără sens, regretelor adunate peste ani.

— Nu m-ai lăsat să conduc sau să-mi fac prieteni și ai ținut toți banii și m-ai făcut să te rog să-mi dai și mie. Vreau să știu de ce ai crezut că poți să-mi faci așa ceva. Eram soția ta și te iubeam!

Kevin abia dacă putea să stea drept. De pe degete și din brațul vătămat, sângele-i picura pe pământ, alunecos și distrăgându-i atenția. Voia să vorbească cu Erin, voia să ajungă la ea, dar asta nu era real. El dormea, Erin stătea întinsă lângă el, în pat, și amândoi erau în Dorchester. Apoi gândurile lui zburară la altceva și el stătea într-un apartament murdar și o femeie plângea.

— Avea sos de pizza pe frunte, mormăi el, făcând un pas înainte și împiedicându-se. Băiatul care a fost împușcat, dar mama a căzut pe scări și noi l-am arestat pe grec.

Katie nu înțelegea ce spunea el, nu înțelegea ce voia de la ea. Îl ura cu o furie care se acumulase de-a lungul anilor.

— Am gătit pentru tine și am făcut curat pentru tine și nimic din astea nu a contat. Nu făceai decât să bei și să mă bați!

Kevin se clătina, de parcă era gata să cadă. Vorbele lui erau confuze, nedeslușite.

— Nu erau urme de pași în zăpadă. Dar ghivecele sunt sparte.

— Trebuia să mă lași să plec! Nu trebuia să mă urmărești! Nu trebuia să vii aici. De ce nu m-ai lăsat să plec, pur și simplu? Nu m-ai iubit niciodată!

Kevin făcu un pas șovăielnic spre ea, dar de data asta își îndreptă atenția spre pistol și încercă să i-l arunce din mână. Însă era slăbit și ea reuși să-i opună rezistență. Încercă să o prindă, dar țipă chinuit de durere când o atinse cu mâna vătămată. Acționând din instinct, se aruncă cu umărul în ea, împingând-o spre peretele casei. Trebuia să-i ia pistolul și să i-l pună la tâmplă. O fixă cu ochii mari și plini de ură, trăgând-o lângă el, întinzându-se după pistol cu mâna cea bună, folosindu-și greutatea ca s-o doboare.

Simți țeava pistolului atingându-i degetele și instinctiv se agăță de trăgaci. Încercă să împingă pistolul spre ea, dar acesta se mișca în direcția greșită, orientat în jos.

— Te-am iubit, hohoti ea, luptându-se cu el cu toată furia și puterea care-i rămăsese în ea, iar el simți ceva cedând, luciditatea revenindu-i pentru o clipă.

— Atunci n-ar fi trebuit să mă părăsești, șopti el, cu răsuflarea duhbind a alcool.

Apăsă trăgaciul și pistolul răsună cu un zgomot puternic și atunci știu că era aproape gata. Ea avea să moară pentru că el îi spusese că o s-o găsească și o s-o omoare dacă mai fuge vreodată. O să omoare orice bărbat care ar iubi-o.

Dar, în mod ciudat, Erin nu căzu, nici măcar nu tresări. În schimb, îl fixa cu ochii ei verzi neîndurători, susținându-i privirea fără să clipească.

Atunci simți ceva, o arsură în stomac, foc. Piciorul stâng îi cedă și încercă să stea drept, dar propriul corp parcă era străin. Se prăbuși pe verandă, ținându-se de stomac.

— Întoarce-te cu mine, șopti el. Te rog.

Sângele îi curgea din rană, prelingându-i-se printre degete. Deasupra lui, figura lui Erin era când difuză, când clară. Păr blond, apoi iar păr castaniu. O văzu în luna lor de miere, purtând bikini, înainte să-și uite ochelarii de soare, și era așa de frumoasă încât nu înțelegea de ce ea dorise să se mărite cu el.

Frumoasă. Era mereu așa de frumoasă, gândi el, apoi iar se simți obosit. Respirația îi deveni neregulată și începu să-i fie frig, atât de frig, și se cutremură. Mai expiră o dată, ca aerul eliberat dintr-o anvelopă. Pieptul nu i se mai mișcă. Ochii lui erau deschiși și mari, de parcă nu înțelegeau ce se întâmplă.

Katie se aplecă deasupra lui, scuturându-l în timp ce-l privea. „Nu, zise ea în gândul ei. N-o să merg niciodată cu tine. Niciodată n-am vrut să mă întorc.”

Dar Kevin nu știa ce gândea ea, pentru că murise, și Katie își dădu seama că, în sfârșit, se terminase cu adevărat.

La spital, o ținură pe Katie sub observație aproape toată noaptea și abia apoi îi dădură drumul. După aceea, Katie rămase în sala de așteptare, nevoind să plece până nu se încredința că Alex se va face bine.

Lovitura lui Kevin aproape îi spărsese capul lui Alex, care era încă inconștient. Zorii luminau ferestrele înguste, rectangulare, ale sălii de așteptare. Asistentele și doctorii schimbau turele și camera începu să se umple de oameni: un copil cu febră, un bărbat care nu putea să respire bine. O femeie însărcinată și soțul ei panicat intrară prin ușile batante. De câte ori auzea vocea unui doctor, Katie își ridica privirea, sperând că i se va da voie să-l vadă pe Alex.

Avea fața și brațele pline de vânătăi, iar genunchiul îi era umflat aproape de două ori mărimea lui normală, dar după radiografii și teste, doctorul de gardă abia dacă-i dăduse gheață să pună pe vânătăi și Tylenol pentru durere. Era același doctor care îl trata pe Alex, dar nu putea să-i spună când se va trezi acesta, ci doar că tomografiile erau neconcludente.

— Rănila la cap pot fi grave, îi spusese el. Sperăm să aflăm mai multe peste câteva ore.

Nu putea să gândească, nu putea să mănânce, nu putea să doarmă, nu putea să nu-și mai facă griji. Joyce îi dusese pe copii acasă de la spital și Katie spera că nu avuseseră coșmaruri. Spera că nu vor avea coșmaruri la nesfârșit. Spera că Alex se va recupera complet. Se ruga pentru asta.

Îi era teamă să închidă ochii, pentru că de fiecare dată când îi închidea, îl vedea pe Kevin. Vedea urmele de sânge pe fața și cămașa lui, ochii lui sălbatici. Cumva reușise să dea de ea; cumva o găsisse. Venise la Southport s-o ia acasă sau s-o omoare și aproape reușise. Într-o singură noapte distrusese iluzia fragilă de siguranță pe care reușise să și-o construiască de când ajunsese în oraș.

Imaginile îngrozitoare cu Kevin o tot bântuiau repetându-se la nesfârșit cu variațiuni, uneori schimbându-se în totalitate; uneori, se vedea pe ea sângerând și murind pe verandă, privind înmărmurită la bărbatul pe care îl ura. Atunci ducea mâna instinctiv la stomac, căutând răni care nu existau și apoi se trezea iar în spital, așteptând în lumina fluorescentă.

Își făcea griji pentru Kristen și Josh. Aveau să vină și ei în curând; Joyce urma să-i aducă să-și vadă tatăl. Se întrebă dacă o vor un pentru tot ce se întâmplase și, la gândul acesta, ochii i se umplură de lacrimi. Își acoperi fața cu mâinile, dorindu-și să se ascundă într-o groapă atât de adâncă încât să n-o mai găsească nimeni, niciodată. Să n-o găsească Kevin, se gândi ea, dar apoi își aduse aminte că îl văzuse murind pe verandă. Cuvintele „E mort” răsunau mereu, ca un ecou, ca o mantra de care nu putea să fugă.

— Katie?

Își ridică privirea și-l văzu pe doctorul care îl trata pe Alex.

— Poți să intri, spuse el. S-a trezit acum vreo zece minute. E încă la Reanimare, deci nu poți să stai mult, dar vrea să te vadă.

— E bine?

— Deocamdată, pe cât de bine se poate în circumstanțele date. A încasat o lovitură urâtă.

Șchiopătând ușor, Katie îl urmă pe doctor în salonul lui Alex. Inspiră adânc și-și îndreptă spatele înainte să intre, spunându-și că nu va plânge.

La Reanimare era plin de aparate și luminițe. Alex era într-un pat, în colț, cu un bandaj înfășurat în jurul capului. Se întoarse spre ea, cu ochii pe jumătate deschiși. Lângă el, un monitor piuia constant. Katie se duse lângă patul lui și îl luă de mână.

— Ce fac copiii? șopti el.

Rosti cuvintele încet, cu efort.

— Sunt bine. Sunt cu Joyce. I-a dus ea acasă.

Un zâmbet slab, aproape imperceptibil îi traversă buzele.

— Tu?

— Sunt bine, îl asigură ea.

— Te iubesc, spuse el.

Katie se abținu să nu izbucnească în plâns.

— Și eu te iubesc, Alex.

Acesta avea ochii semideschiși și privirea îi era pierdută.

— Ce s-a întâmplat?

Katie îi povesti pe scurt ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore, dar pe la mijlocul povestirii văzu cum i se închid pleoapele. Când se trezi din nou, mai târziu în dimineața aceea, Alex uitase părți din ce-i povestise, așa că ea i le spuse iar, încercând să păstreze un ton calm și să vorbească punctual.

Joyce îi aduse în vizită pe Josh și Kristen și, deși copiii nu aveau voie de obicei la Reanimare, doctorul îi lăsă să-și vadă tatăl câteva minute. Kristen îi făcuse un desen cu un bărbat întins pe un pat de spital și scrisese cu creionul FĂ-TE BINE, TATI! Josh îi dădu o revistă de pescuit.

Cu timpul, Alex deveni mai coerent. Deja după-amiază nu mai ațipea așa des și, deși se plângea de o durere de cap monstruoasă, își recăpătase mai mult sau mai puțin memoria. Avea o voce mai puternică și, când îi spuse asistentei că îi era foame, Katie râsuflă ușurată, în sfârșit sigură că o să fie bine.

Alex ieși din spital ziua următoare și șeriful îi vizită acasă la Joyce ca să le ia declarațiile oficiale. El le spuse că nivelul de alcool din sângele lui Kevin era atât de mare încât practic se otrăvise singur. În combinație cu cât sânge pierduse, era surprinzător că mai fusese conștient sau coerent în oarecare măsură. Katie nu spuse nimic, dar nu se gândea decât că ei nu-l cunoșteau pe Kevin și nu înțelegeau ce demoni îl mânau.

După ce plecă șeriful, Katie ieși afară și stătu în lumina soarelui, încercând să-și pună ordine în gânduri și sentimente. Deși-i povestise șerifului ce se întâmplase în noaptea aceea, nu-i spusese totul. Nici lui Alex nu-i spusese totul – și cum ar fi putut, dacă nici ea nu înțelegea prea bine? Nu le spusese că după ce Kevin murise și ea alergase înapoi la Alex, plânsese pentru amândoi. Părea imposibil ca, în timp ce retrăia groaza ultimelor ore cu Kevin, să-și amintească și rarele lor momente fericite – cum râdeau la glumele lor sau se întindeau împreună pe canapea, în liniște.

Nu știa cum să împace aceste fărâme contradictorii din trecutul ei și groaza prin care tocmai trecuse. Dar mai era ceva ce nu înțelegea: stătea la Joyce pentru că îi era frică să se ducă acasă.

Mai târziu în ziua aceea, Alex și Katie stăteau în parcare, privind la rămășițele carbonizate ale magazinului de altădată. Ici și acolo, vedeau articole pe care le recunoșteau: canapeaua, pe jumătate arsă, înclinată pe moloz; un raft în care odată erau alimente; o cadă pârjolită.

Câțiva pompieri scotoceau prin dărâmături. Alex îi rugase să caute seiful pe care îl ținea în dulap. Își dăduse bandajul jos și se putea observa locul unde îl răsuseră pe cap ca să-i pună copci, toată porțiunea era neagră și albastră și tumefiată.

— Îmi pare rău, murmură Katie. Pentru toate.

Alex scutură din cap.

— Nu e vina ta. Nu tu ai făcut asta.

— Dar Kevin a venit după mine...

— Știu, spuse el, apoi tăcu. Kristen și Josh mi-au povestit cum i-ai ajutat să iasă din casă.

Josh a spus că, după ce te-ai repezit la Kevin, le-ai strigat să fugă. A spus că i-ai distras atenția. Voiam doar să-ți mulțumesc.

Katie închise ochii.

— Nu poți să-mi mulțumești pentru asta. Dacă li s-ar fi întâmplat ceva, nu cred că aș fi putut să trăiesc cu conștiința împăcată.

El încuviință, dar nu o privi. Katie dădu cu piciorul într-o grămăjoară de cenușă adusă de vânt în parcare.

— Ce o să faci? În privința magazinului?

— O să-l reconstruiesc, cred.

— Unde o să locuiești?

— Încă nu știu. O să stăm la Joyce puțin, dar o să încerc să găsec un loc liniștit, cu priveliște frumoasă. Dacă tot nu pot să lucrez, aș putea să mă bucur de timpul liber.

Katie se crispă.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum te simți acum.

— Amorțit. Trist pentru copii. Șocat.

— Și furios?

— Nu, spuse el. Nu sunt furios.

— Dar ai pierdut tot.

— Nu tot, spuse el. Nu lucrurile importante. Copiii mei sunt teferi. Tu ești teafără. Numai asta mă interesează. Astea, spuse el arătând în jur, astea sunt doar lucruri. Majoritatea pot fi înlocuite. E nevoie numai de timp.

Când termină, observă ceva în moloz.

— Stai un pic, zise el.

Se duse spre mormanul de dărâmături și scoase o undiță care fusese ținută între plăci înnegrite de lemn. Era murdară de funingine, dar altfel părea funcțională. Pentru prima dată de când ajunseseră acolo, Alex zâmbi.

— Josh o să se bucure, spuse el. Tare aș vrea să găsec și o păpușă de-a lui Kristen.

Katie își încrucișă brațele peste stomac, simțind cum îi dau lacrimile.

— O să-i cumpăr una nouă.

— Nu trebuie. Sunt asigurat.

— Dar vreau. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu eram eu aici.

Alex o privi.

— Știam în ce mă bag când ți-am dat prima întâlnire.

— Dar n-aveai cum să te aștepti la așa ceva.

— Nu, recunosc eu. Nu m-am așteptat la asta. Dar o să fie bine.

— Cum poți să spui asta?

— Pentru că e adevărat. Am supraviețuit și asta este tot ce contează. O luă de mână și Katie simți degetele lui încrucișându-se cu ale ei. N-am avut ocazia să-ți spun că-mi pare rău.

— De ce-ți pare ție rău?

— Pentru pierderea pe care ai suferit-o tu.

Katie știa că el vorbea despre Kevin și nu era sigură ce să răspundă. Alex părea să înțeleagă că, în același timp, își iubise și-și urâse soțul.

— Nu i-am dorit niciodată moartea, începu ea. Voiam numai să mă lase în pace.

— Știu.

Se întoarse spre el.

— Crezi că o să ne fie bine? Adică, după toate astea?

— Cred că asta depinde de tine.

— De mine?

— Sentimentele mele nu s-au schimbat. Încă te iubesc, dar tu trebuie să-ți dai seama dacă sentimentele tale s-au schimbat.

— Nu s-au schimbat.

— Atunci vom găsi o modalitate de a trece prin asta împreună pentru că eu știu că vreau să-mi petrec restul vieții cu tine.

Înainte ca ea să-i răspundă, unul dintre pompieri îi strigă și se întoarseră spre el. Se chinuia să scoată ceva și, când se ridică, ținea în mâini un seif mic.

— Crezi că s-a stricat? întrebă Katie.

— N-ar trebui, răspunse Alex. Este rezistent la foc. De asta l-am cumpărat.

— Ce e în el?

— În principal, registre, o să am nevoie de ele. Negative foto. Lucruri pe care vreau să le protejez.

— Mă bucur că l-au găsit.

— Și eu, zise el și, după o scurtă pauză, continuă: Pentru că e ceva acolo și pentru tine.

După ce îl lăsă pe Alex la Joyce, Katie conduse în sfârșit spre casă, fără să vrea să se întoarcă acolo, dar știind că nu putea să amâne inevitabilul la nesfârșit. Chiar dacă nu intenționa să rămână, trebuia să-și împacheteze câteva lucruri.

În urma mașinii care sălta la fiecare groapă, se ridica praful. În sfârșit, Katie se opri în fața casei. Rămase în jeep – lovit și zgâriat, dar încă mergând bine – și privi îndelung la ușă, amintindu-și cum Kevin sângerase până la moarte pe veranda ei, cu ochii ațintiți spre ea.

Nu voia să vadă petele de sânge. Îi era teamă că atunci când va deschide ușa, își va aminti cum arăta Alex după ce-l lovise Kevin. Putea efectiv să audă plânsurile isterice ale lui Kristen și Josh, care se agățau de tatăl lor. Nu era gata să retrăiască toate astea.

Așa că porni spre casa lui Jo. Avea în mână scrisoarea pe care i-o dăduse Alex. Când îl întrebuse de ce-i scrisese, el scuturase din cap.

— Nu e de la mine, îi spusese el.

Ea se uitase la el, confuză.

— O să înțelegi când o s-o citești, îi zisese el.

Pe când se apropia de casa lui Jo, simți o amintire revenind la viață. Ceva care se întâmplase în noaptea incendiului. Ceva ce văzuse, dar nu prea putuse să facă legătura. Parcă-i stătea pe vârful limbii și nu putea să-i dea glas. Încetini pasul, cu o expresie de confuzie pe chip.

La fereastră erau pânze de păianjen, iar un oblon căzuse pe pământ, unde rămăsese sfărâmat în iarbă. Balustrada de la verandă era spartă, iar printre scânduri crescuseră buruieni. Ochii ei înregistrau tot, dar Katie nu putea să proceseze scena din fața ei: un mâner ruginit, pe jumătate atârând de ușă, murdărie pe ferestre de parcă n-ar fi fost curățate de ani de zile...

Nu erau perdele...

Nu era preș la intrare...

Nu erau clopoței de vânt...

Ezită, încercând să înțeleagă ce vedea. Se simți ciudat și bizar de ușoară, de parcă ar fi mers în somn. Cu cât ajungea mai aproape, cu atât mai mult casa i se părea o ruină.

Clipi și observă că ușa era spartă pe mijloc și căptușită cu o bucată de lemn de cinci pe zece centimetri, care o fixa de cadrul ce stătea să se dărâme.

Clipi din nou și văzu că o parte din perete, sus în colț, putrezise, lăsând o gaură crestată.

Clipi a treia oară și-și dădu seama că partea de jos a ferestrei era crăpată și spartă, pe verandă se găseau cioburi.

Katie urcă pe verandă, neputând să se oprească. Sprijinindu-se, aruncă o privire prin ferestre în căsuța întunecată.

Praf și mizerie, mobilă stricată, mormane de gunoi. Nimic văruit, nimic curățat. Deodată, Katie făcu un pas înapoi pe verandă, aproape împiedicându-se de o treaptă ruptă. Nu. Nu era posibil așa ceva, pur și simplu nu era posibil. Ce se întâmplase cu Jo și cu îmbunătățirile pe care le făcuse la căsuță? Katie o văzuse pe Jo agățând clopoței de vânt. Jo fusese la ea acasă, se plânsese că trebuia să văruiască și să facă curățenie. Băuseră cafea și vin și mâncaseră brânză, iar Jo o tachinase pe Katie în legătură cu bicicleta. Jo se întâlnise cu ea după muncă și merseseră la un bar. Chelnerița le văzuse pe amândouă. Katie comandase vin pentru amândouă...

„Dar paharul lui Jo rămăsese neatins”, își aminti ea.

Katie își masă tâmplele, cu gândurile gonindu-i în căutare de răspunsuri. Își aminti că Jo stătea pe trepte când o adusese Alex acasă. Chiar și Alex o văzuse...

„O văzuse?”

Katie se îndepărtă de casa în ruine. Jo era reală. N-avea cum să fie doar un produs al imaginației ei. Nu o inventase ea.

„Dar lui Jo îi plăcea tot ce-ți place și ție: își bea cafeaua la fel ca tine, îi plăceau hainele pe care le cumpărai, gândea la fel despre angajații de la restaurantul lui Ivan.”

O mulțime de detalii aleatorii începură brusc să-i apară în minte și vocile se duelau în capul ei...

„Locuia aici!”

„Dar de ce este așa o dărăpănătură?”

„Ne-am uitat împreună la stele.”

„Te-ai uitat la stele singură, de asta încă nu le știi numele.” „Am băut vin împreună la mine acasă!”

„Ai băut toată sticla singură, de asta ai fost așa de amețită.”

„Mi-a spus despre Alex! Voia să fim împreună!”

„Nu ți-a zis niciodată numele lui până nu l-ai știut tu și oricum erai interesată de el încă de la început.”

„Fusesse consiliera copiilor!”

„A fost doar pretextul pe care l-ai folosit să nu-i povestești lui Alex despre ea.”

„Dar...”

„Dar...”

„Dar...”

Unul câte unul, răspunsurile veneau de îndată ce se gândea la ele: motivul pentru care nu știuse niciodată numele de familie al lui Jo și n-o văzuse la volan... motivul pentru care Jo n-o invita niciodată la ea și nu acceptase oferta ei s-o ajute la vărui... cum putuse Jo să apară ca prin minune lângă Katie în haine de jogging...

Katie simți că ceva se prăbușește în ea când toate căpătară sens.

Își dădu seama brusc că Jo nu existase, de fapt, niciodată.

Încă simțindu-se ca într-un vis, Katie se împletici înapoi spre casa ei. Se așează în balansoar și privi îndelung casa lui Jo, întrebându-se dacă înnebunise de-a binelea.

Știa că inventarea unor prieteni imaginari era ceva obișnuit la copii, dar ea nu era copil. Și, da, fusese foarte stresată când ajunsese în Southport. Singură și fără prieteni, pe fugă și uitându-se mereu peste umăr, îngrozită să nu fie Kevin pe urmele ei – cine n-ar fi încordat? Dar era asta destul ca să ducă la crearea unui alter ego? Poate unii psihiatri ar spune da, dar ea nu era așa de sigură.

Problema era că nu voia să creadă asta. Nu putea să creadă pentru că totul i se păruse atât de... real. Își amintea conversațiile acelea, parcă vedea fețele pe care le făcea Jo, încă auzea sunetul râsului ei. Amintirile ei legate de Jo îi păreau la fel de reale ca cele cu Alex. Sigur, probabil nici el nu era real. Probabil îl inventase și pe el. Și pe Kristen, și pe Josh. Probabil era legată de pat într-un sanatoriu, undeva, pierdută într-o lume imaginată de ea. Scutură din cap, frustrată și confuză. Și totuși...

Mai era ceva care o sâcâia, ceva ce nu putea identifica încă. Uita ceva. Ceva important.

Oricât încerca, nu reușea să-și dea seama ce. Evenimentele din ultimele câteva zile o lăsaseră secătuită de vlagă și agitată. Își ridică privirea. Venea amurgul, iar temperatura scădea. Lângă copaci începea să se formeze ceață.

Luându-și ochii de la casa lui Jo – așa cum o denumea mereu, indiferent în ce stare de spirit se afla –, Katie luă scrisoarea și o examinează. Plicul era necompletat.

Scrisoarea nedeschisă i se părea ceva înspăimântător, deși nu era sigură de ce. Poate din cauza expresiei lui Alex când i-o înmânase... cumva știa nu numai că era ceva serios, ci și important pentru el și se întrebă de ce nu-i spusese nimic despre asta.

Dar în curând urma să se întunece și nu mai avea timp. Întoarse plicul și desfăcu sigiliul. În lumina palidă, trecu cu degetul pe hârtia galbenă, apoi desfăcu paginile. În cele din urmă, începu să citească.

Femeii pe care o iubește soțul meu.

Dacă ți se pare ciudat să citești aceste cuvinte, te rog să mă crezi că și pentru mine este la fel de ciudat să le scriu. Dar nimic legat de scrisoarea asta nu pare normal. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le spun, să ți le povestesc și, când am început să scriu, totul mi-era clar în minte. Acum însă mi se pare greu și nu sunt sigură cu ce să încep.

Pot să încep spunând așa: Am ajuns să cred că în viața oricui apare un moment evident de schimbare, niște împrejurări care schimbă brusc totul, aruncă altă lumină asupra vieții. Pentru mine, momentul acela a fost întâlnirea cu Alex. Deși nu știu când sau unde citești scrisoarea aceasta, știu că dacă o citești, asta înseamnă că te iubește. Mai înseamnă și că vrea să-și împartă viața cu tine și măcar asta avem în comun noi două.

Numele meu, după cum probabil știi, este Carly, dar aproape toată viața mea prietenii mi-au spus Jo...

Katie se opri din citit și privi scrisoarea din mâinile ei, incapabilă să priceapă cuvintele. Inspiră adânc și le citi din nou: „Aproape toată viața mea, prietenii mi-au spus Jo...”

Strânse paginile, simțind cum amintirea pe care încercase să o regăsească ieșea, în sfârșit,

la suprafață. Deodată, era din nou în dormitorul cel mare, în noaptea incendiului. Simți durerea de brațe și spate când aruncă balansoarul prin fereastră, simți panica ce o cuprinsese când îi învelise pe Josh și Kristen în cuvertură și zgomotul puternic din spatele ei. Brusc, văzu clar cum se întorsese și zărise portretul de pe perete, portretul soției lui Alex. În momentele acelea, fusese dezorientată și sinapsele se scurtcircuitaseră în iadul acela de fum și frică.

Dar chipul îi atrăsese atenția. Da, chiar se apropiase ca să vadă mai bine.

„Ce bine seamănă cu Jo!”, gândise ea atunci, chiar dacă mintea ei nu putuse să proceseze. Dar acum, stând pe verandă sub cerul înserării, știu cu certitudine că se înșelase. Se înșelase în toate privințele. Își ridică iar privirea spre casa lui Jo.

Semăna cu Jo, își dădu ea seama dintr-odată, pentru că era Jo. O altă amintire veni neinvitată, din prima dimineață în care o vizitase Jo.

„Prietenii îmi spun Jo”, spusese ea când se prezentase.

„O Doamne!”

Katie păli.

...Jo...

Nu și-o imaginase pe Jo, știu atunci. Nu o inventase ea.

Jo fusese acolo și Katie simți un nod în gât. Nu pentru că nu credea asta, ci pentru că înțelese deodată că prietena ei Jo, singura ei prietenă adevărată, sfătuitoarea ei înțeleaptă, susținătoarea și confidenta ei, nu se va întoarce niciodată.

Nu-și vor mai bea împreună cafeaua, nu vor mai împărți niciodată o sticlă de vin, nu se vor mai vizita pe verandă. Nu va mai auzi sunetul râsului ei și n-o va mai vedea ridicând din sprânceană. N-o va mai auzi pe Jo plângându-se că trebuie să facă muncă fizică și începu să plângă, să jelească după prietena minunată pe care nu avusese șansa s-o cunoască cât trăia.

Nu știa cât timp se scursese până când se simți în stare să reia lectura. Se întuneca și, cu un oftat, Katie se ridică și deschise ușa din față. Înăuntru, se așeză la masa din bucătărie. Își aminti că odată Jo se așezase pe scaunul din față ei și, dintr-un motiv inexplicabil, Katie începu să se simtă relaxată.

„Gata, se gândi ea. Sunt gata să aud ce ai de spus.”

...dar aproape toată viața mea, prietenii mi-au spus Jo. Tu poți să-mi spui cum vrei și să știi că deja te consider prietenă. Sper ca până la sfârșitul acestei scrisori să mă consideri și tu prietena ta.

Moartea e o chestiune ciudată și n-o să te plictisesc cu detalii. S-ar putea să mai am câteva săptămâni sau câteva luni de trăit și, deși e un clișeu, este adevărat că multe dintre lucrurile pe care le credeam odată importante nu mai sunt așa. Nu mai citesc ziarul, nu-mi mai pasă de bursă și nu-mi mai fac griji că o să plouă când sunt în concediu. În schimb, mă gândesc la momentele esențiale din viața mea. Mă gândesc la Alex și la cât de bine arăta în ziua nunții noastre. Îmi aduc aminte de entuziasmul și epuizarea cu care i-am ținut prima dată în brațe pe Josh și pe Kristen. Erau niște bebeluși minunați și îi țineam în poală și-i priveam în timp ce dormeau. Puteam să fac asta ore în șir, încercând să-mi dau seama dacă au nasul meu sau al lui Alex, ochii lui sau ai mei. Uneori, când dormeau, pumnii lor micuți se încleștau în jurul degetului meu și mi se părea cea mai pură formă de bucurie pe care o simțisem vreodată.

Abia când am avut copii am înțeles cu adevărat ce înseamnă dragostea. Nu mă

înțelege greșit. Îl iubesc pe Alex enorm, dar este diferit față de dragostea pentru Josh și Kristen. Nu știu cum să explic sau dacă e nevoie. Tot ce știu e că, în ciuda bolii mele, mă simt binecuvântată pentru că le-am trăit pe amândouă. Viața mea a fost plină și fericită și am avut parte de o dragoste pe care mulți nu o cunosc niciodată.

Dar previziunile cu privire la evoluția sănătății mele mă sperie. Încerc să fiu curajoasă față de Alex, iar copiii sunt încă prea mici ca să înțeleagă ce se întâmplă, dar când sunt singură, imediat îmi dau lacrimile și uneori mă întreb dacă se vor opri vreodată. Deși știu că nu ar trebui, mă trezesc gândindu-mă că n-o să-mi duc niciodată copiii la școală sau că n-o să mai am șansa să-i văd bucurându-se în dimineața de Crăciun. N-o s-o ajut pe Kristen să-și cumpere rochia de bal și n-o să-l văd pe Josh jucând baseball. Sunt așa de multe pe care n-o să le văd și n-o să le fac cu ei și uneori mă apucă disperarea la gândul că, la vremea când se vor căsători, eu n-o să mai fiu decât o amintire îndepărtată.

Cum o să pot să le zic că-i iubesc dacă n-o să mai fiu acolo?

Și Alex. El e tot ce-am visat, e partenerul meu, iubitul și prietenul meu. E un tată devotat, dar mai mult decât atât, este soțul meu ideal. Nu pot să-ți descriu cât de bine mă simt când mă ia în brațe sau cât de nerăbdătoare sunt să mă întind lângă el seara. Are o umanitate rar întâlnită și o încredere în bine de nezdruccinat și mă doare sufletul să mi-l imaginez singur. De aceea l-am rugat să-ți dea scrisoarea asta. M-am gândit că e o modalitate de a-l obliga să-și țină promisiunea că o să găsească din nou pe cineva special, o femeie care să-l iubească și pe care să o poată și el iubi. Are nevoie de asta.

Am fost binecuvântată să fiu măritată cu el timp de cinci ani și să fiu mamă mai puțin de atât. Acum, viața mea se apropie de sfârșit și tu o să-mi iei locul. O să devii soția care îmbătrânește alături de Alex și singura mamă pe care o vor cunoaște copiii mei. Nu poți să-ți imaginezi cât de îngrozitor este să stau în pat, să-mi privesc familia știind lucrurile astea și să-mi dau seama că nu pot să fac nimic ca să schimb situația. Uneori visez că o să găsească o modalitate să revin, să mă asigur că vor fi bine. Îmi place să cred că o să veghez asupra lor din ceruri sau că o să pot să-i vizitez în vis. Vreau să mă prefac că nu mi-am terminat călătoria și mă rog ca dragostea nemărginită pe care o am pentru ei să mă ajute să fac asta.

Aici intervii tu. Vreau să faci ceva pentru mine.

Dacă-l iubești pe Alex acum, iubește-l pentru totdeauna. Fă-l să râdă din nou și prețuiește timpul pe care îl petreceți împreună. Mergeți la plimbare și cu bicicleta, ghemuiți-vă pe canapea și uitați-vă la filme înveliți în pătură, fă-i micul dejun, dar nu-l răsfăța. Lasă-l și pe el să-ți facă ție micul dejun, ca să-ți arate cât ești de specială pentru el. Sărută-l și fă dragoste cu el și consideră-te norocoasă că l-ai întâlnit pentru că e genul de bărbat care o să-ți arate că ai avut dreptate.

Mai vreau să-mi iubești copiii așa cum îi iubesc și eu. Ajută-i la teme și sărută-le coatele și genunchii juliți când cad. Mângâie-i pe păr și asigură-i că pot să facă orice își propun. Învelește-i noaptea și ajută-i să-și spună rugăciunile. Fă-le prânzul; ajută-i cu prietenii lor. Adoră-i, râzi cu ei, ajută-i să crească niște adulți buni și independenți. Dragostea pe care le-o dai tu se va întoarce înzecită în timp, fie și numai pentru că Alex este tatăl lor.

Te rog, te implor, fă lucrurile astea pentru mine. La urma urmei, acum sunt familia

ta, nu a mea.

Nu sunt geloasă sau furioasă că am fost înlocuită de tine. Așa cum ți-am spus deja, te consider prietena mea. Mi-ai făcut soțul și copiii fericiți și aș vrea să-ți pot mulțumi personal. Însă tot ce pot să fac este să te asigur că ai recunoștința mea veșnică.

Dacă Alex te-a ales, atunci te rog să crezi că și eu te-aș fi ales.

*Prietena ta spirituală,
Carly Jo*

Când Katie termină de citit scrisoarea, își șterse lacrimile și trecu cu degetul peste pagini înainte să le pună la loc în plic. Stătu în liniște, gândindu-se la cuvintele scrise de Jo, știind deja că va face exact ce o rugase prietena ei.

Nu din cauza scrisorii, gândi ea, ci pentru că știa că, într-un mod inexplicabil, Jo fusese cea care o încurajase să-i dea o șansă lui Alex.

Zâmbi. „Mulțumesc că ai avut încredere în mine”, șopti ea și știu că Jo avusese dreptate încă de la început. Se îndrăgostise de Alex și de copii și deja știa că nu-și putea imagina viitorul fără ei. Era timpul să plece acasă, se gândi ea, era timpul să-și vadă familia.

Afară, luna era un disc alb strălucitor care o îndrumă în drumul ei spre jeep. Dar, înainte să urce, mai aruncă o privire spre casa lui Jo.

Luminile erau aprinse, iar ferestrele căsuței erau de un galben luminos. În bucătăria văruiță, o văzu pe Jo stând lângă fereastră. Deși era prea departe ca să deslușească mai mult de atât, Katie avu impresia că zâmbea. Jo ridică mâna în semn de bun-rămas prietenesc, iar Katie înțelese încă o dată că, uneori, dragostea poate face imposibilul.

Când Katie clipi însă, căsuța se cufundă din nou în întuneric. Nu mai era aprinsă nicio lumină și Jo dispăruse, dar i se păru că aude cuvintele din scrisoare purtate de adierea ușoară a vântului.

„Dacă Alex te-a ales, atunci te rog să crezi că și eu te-aș fi ales.”

Katie zâmbi și se întoarse, știind că nu era o iluzie sau rodul imaginației ei. Știa ce văzuse. Știa ce să creadă.

MULȚUMIRI

De fiecare dată când termin de scris un roman, mă gândesc la cei care m-au ajutat pe parcurs. Ca de obicei, lista începe cu soția mea, Cathy, care nu numai că trebuie să-mi suporte ocazionalele toane creative, dar a și avut un an foarte greu, în care și-a pierdut ambii părinți. Te iubesc și aș vrea să-ți fi putut alina cumva durerea. Sunt din tot sufletul alături de tine.

Aș vrea să le mulțumesc și copiilor mei – Miles, Ryan, Landon, Lexie și Savannah. Miles este la facultate, cei mai mici sunt în școala primară și să-i văd pe toți crescând este întotdeauna un prilej de bucurie.

Agenta mea, Theresa Park, merită și de data aceasta mulțumirile mele pentru tot ce face ca eu să scriu cel mai bun roman de care sunt capabil. Sunt norocos să lucrez cu tine.

Același lucru este valabil și pentru Jamie Raab, editorul meu. M-a învățat multe despre tehnica narativă și sunt recunoscător că face parte din viața mea.

Denise DiNovi, prietena mea de la Hollywood și producătoare a numeroase filme, a fost o sursă de bucurie și prietenie de-a lungul anilor. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

David Young, directorul executiv al Hachette Book Group, este un tip inteligent și nemaipomenit. Îți mulțumesc că-mi tolerezi întârzierile nesfârșite de predare a manuscriselor.

Howie Sanders și Keya Khayatian, agenții de film, colaborează cu mine de ani întregi și o mare parte din succesul meu se datorează efortului lor susținut.

Jennifer Romanello, PR editorial de la Grand Central Publishing, a colaborat cu mine la fiecare roman pe care l-am scris și mă consider norocos pentru ajutorul primit.

Edna Farley, de asemenea PR editorial, este o profesionistă neobosită și mă ajută enorm ca totul să meargă bine. Mulțumesc.

Scott Schwimer, avocatul meu specializat în media, îmi este nu doar prieten, ci și colaborator de nădejde, negociind punctele mai delicate din contractele mele. Sunt onorat să lucrez cu tine.

Abby Koons și Emily Sweet, de la Park Literary Group, merită mulțumirile mele pentru tot ce realizează în colaborarea cu editorii străini, în legătură cu website-ul meu și cu orice contracte care apar pentru mine. Sunteți cele mai bune!

Marty Bowen și Wyck Godfrey, care au făcut o treabă minunată ca producători ai filmului *Dragă John*, merită mulțumiri pentru munca lor. Apreciez preocuparea lor pentru proiect.

De asemenea, a fost extraordinar să lucrez cu Adam Shankman și Jennifer Gibgot, producătorii filmului *Ultimul cântec*. Mulțumesc pentru tot ce ați făcut.

Courtenay Valenti, Ryan Kavanaugh, Tucker Tooley, Mark Johnson, Lynn Harris și Lorenzo di Bonaventura, toți au dovedit o mare pasiune pentru filmele adaptate după romanele mele și vreau să vă mulțumesc tuturor pentru tot ce ați făcut.

De asemenea, mulțumesc lui Sharon Krassney, lui Flag și echipei de tehnoredactori și corectori care au fost nevoiți să lucreze până noaptea târziu pentru ca romanul de față să fie bun de tipar.

Jeff Van Wie, coscenarist la *Ultimul cântec*, merită mulțumirile mele pentru pasiunea și efortul de a crea scenariu, precum și pentru prietenia sa.

NICHOLAS SPARKS

Povestea plină de suspans a unei femei care trebuie să învețe să aibă încredere în cineva pentru a putea iubi din nou.

Când tânăra Katie ajunge în Southport, un orașel din Carolina de Nord, apariția sa neașteptată ridică întrebări cu privire la trecutul ei. Treptat, începe să prindă rădăcini și chiar îndrăznește să înceapă o relație cu Alex, tatăl văduv a doi copii. Dar trecutul o urmărește, are un nume – Kevin – și o țintă. Iar lupta pentru supraviețuire va fi pe muchie de cuțit. Doar curajul de a se angaja într-o nouă viață și prietenia îi permit să descopere iubirea ca unic refugiu de încredere.

editura rao

ISBN 978-606-609-392-7

9 786066 093927

www.rao.ro
www.raobooks.com

- [{1}](#) Denumirea echipelor sportive de la Universitatea din Washington (n.tr.)
- [{2}](#) Specialitate americană, din biscuiți graham cu bomboane cu spumă și ciocolată (n.tr.)
- [{3}](#) Facerea 9:6
- [{4}](#) Efeseni 5:3
- [{5}](#) Proverbe 6:32
- [{6}](#) Proverbe 6:33
- [{7}](#) Coloseni 3:5
- [{8}](#) Romani 12:19
- [{9}](#) Evrei 13:4
- [{10}](#) Matei 5:12
- [{11}](#) Iuda 1:7
- [{12}](#) Apocalipsa 14:10
- [{13}](#) II Tesaloniceni 1:9